Baronul M. F. Taube

PETROGRAD

1912

Loznanievѣdѣnie (epistemologie) despre slavofilism.

Baronul M. F. Taube

POZNANIEVDNIE

SOBORNAGO

ILUMINAREA ORIENTALĂ

p o

GELOZIE

SIDVOOFZHIYOTVD

PETROGRAD

Tipografia lui M. I. Akinfiev, 10 Baskov Lane.

1912.

INTRODUCERE.

Slavofilismul a murit, a fost îngropat cu mult timp în urmă și toată lumea a uitat de el - aceasta este o exclamație. Slavofilismul crește, înflorește și dă roade abundente – aceasta este părerea opusă. Care este corect? Nimeni nu se îndoiește că Sutele Negre există, dar puțini oameni cred că Sutele Negre, luminate de învățătura filozofică, s-au transformat în Sutele Albe. White Hundreds este iluminarea orientală a lumii, la nivel spiritual ridicat. Această mișcare iluminatoare White Soten în domeniul gândirii și al generalizărilor rezonabile este slavofilismul modern. Nu durează mult să demonstrezi. Steagul rusesc al slavofilismului, esența sa interioară și conținutul bogat sunt exprimate prin trei temelii: Sfânta Credință Ortodoxă; Autocrația nelimitată a puterii supreme, autocratice țariste libere, singura implementare a statalității conciliare ruse, și originalitatea unității naționale zemstvo ruse și a poporului rus iluminat, superior tribului slav de pe continentul Europa-Asia. Steagul rusesc al Sutelor Negre și

al Sutelor Albe, albit de înțelepciunea: Sfânta Credință Ortodoxă, Țarul autocratic nelimitat și o Rusie unită pentru poporul rus.

Fondatorii slavofilismului, Homiakov și prietenii săi, au lăsat în urmă o mulțime de lucrări științifice care au format rădăcinile și trunchiul noii învățături filozofice a străvechilor adevăruri primordiale ale vechimii vechi a sfântului spirit rusesc. Slavofilismul, complet identic cu Sutele Negre științifice, adică Sutele Albe, ca doctrină științifică, filozofică și teologică, este subiectul cărții oferite cititorului.

După venerabila muncă a Prof. Zavitnevici despre Homiakov și învățătura lui, s-ar părea un mare curaj să ieși cu un studiu pe același subiect și aproape în aceeași direcție. Dar tot am decis să aparăm înainte de uscare

un cămin pentru cei care-și iubesc patria și cu toate eforturile noastre. Următoarele două împrejurări ne determină să publicăm cercetările noastre despre slavofilismul vechi: 1) nici prof. Zavitnevici, nici alți cercetători ai înțelepciunii slavofile, l-au adus într-o structură strict proporțională și procesată, care să-i acopere învățământul în întregime și din toate părțile; 2) nu există încă un scriitor care să fi comparat slavofilismul, ca doctrină filozofică, în întregime, cu întregul savant din Europa de Vest și determinată precis, științific și filozofic: care este diferența dintre fundamentele iluminismului oriental și începuturile? a culturii şi civilizaţiei occidentale unde se concentrează întreaga esenţă filozofică a acestei diferenţe. Soluția la aceste două întrebări este scopul muncii noastre. Nefiind complet siguri că am îndeplinit sarcina cu satisfacția dorită, credem totuși că încercarea noastră de a pune și rezolva cel puțin aproximativ întrebările fundamentale ale iluminismului mondial, indicate de slavofilism, poate fi utilă în sine.

Toată puterea filozofiei slavofile constă în conceptul de trinitate conciliară.

Acest lucru se datorează faptului că înțelepciunea slavofilă împletește întregul cognoscibil într-un singur întreg; ea unește: adevărurile spirituale, cunoașterea personală a unei persoane și realitatea lumii existente. Adevărul în structura sa interioară conciliară, în sine, este spiritual triun, în viața pământească este unul-trei și trei-în-unu în manifestări.

Occidentul a dezvoltat, destul de conștiincios, dualismul evoluționist și filochist.

Omul de știință rus din tabăra occidentalilor este obișnuit să creadă că știința aparține numai Occidentului și că la noi s-a manifestat ca o imitație, în timp ce mintea rusă însăși nu a produs nimic sau aproape nimic nou. Dar chiar și cu o părere atât de ofensivă a savantului rus despre sine, nu toți gânditorii ruși sunt mulțumiți de civilizația vest-europeană; unii văd în ea cunoștințe false, care au transformat

civilizația vest-europeană pe calea interpretării strâmbe și a falselor limitări ale gândirii. Această civilizație, cu cultura ei, împinge popoarele nu spre adevărul strălucitor al raiului, ci în adâncurile fundului întunecat și rece al bazinului; s-a exprimat în pesimismul filozofiei germane, în tragedia shakespeariană a vieții umane criminale, în starea panteistă a satanului goethean prezent și existent.

Tentația Ninsky, în decadența gusturilor și decăderea exterioară a frumuseții demne etc. Occidentul se cufundă, fără îndoială, în mlaștina raționalismului, în fluxul evoluționismului, în nirvana nihilismului, în magia spiritismului, în fermecat. cercul misticismului, ocultismului și abisului altor isme viclene Teozofia și Cartea Neagră. Nu este ceea ce ar trebui să ne așteptăm de la iluminismul rusesc de Est, dintre care Hhomiakov, fondatorul slavofilismului, a fost unul dintre cei mai buni reprezentanți.

Când vom afla suficient de detaliat trăsăturile fundamentale ale filosofiei slavofilismului, atunci nu va fi posibil decât să discutăm despre modul în care iluminismul slavofil diferă de civilizația și cultura vest-europeană; abia atunci va ieși la iveală demnitatea educațională neîndoielnică cu care strălucește răsăritul nostru; atunci numai cu certitudine va fi clar pentru fiecare căutător conștiincios al adevărului de ce lumina adevăratei științe vine de la soarele nostru de răsărit și nu de la apusul sumbru de peste mări!...

Împărțim întreaga noastră lucrare „Lubomudrenie despre slavofilism” în trei mari secțiuni:

I. Cunoașterea slavofilismului — partea predominant inteligibilă;

II. Înțelegerea vieții conform slavofilismului este preponderent o parte vitală;

III. Viziunea asupra lumii conform slavofilismului este predominant contemplativă și apreciativă.

Ni se pare acum posibil să aducem în atenția cititorilor doar prima parte. Poartă titlul „Poziția iluminismului conciliar răsăritean după înțelepciunea slavofilismului” și conține, pe lângă propria sa prezentare și dezvăluire a întregului domeniu al cunoașterii și a laturilor sale, și definiții pregătitoare: ce este un slavofilism și filozofie. La aceasta s-a adăugat o scurtă schiță fundamentală a aspectelor naturii și compoziției omului.

Cunoașterea în general servește drept bază pentru toate cunoștințele filozofice, căci dacă adaptările și modurile noastre cognitive și mijloacele de îndemânare, cunoaștere și perspicacitate sunt incorecte, atunci în același timp cunoașterea lumii, a noastră și a vieții va fi incorectă. Așa cum fără coarde întinse corect nu puteți obține acordul corect de sunet, tot așa fără puteri de cunoaștere corect înțelese nu

puteți experimenta cu adevărat viața și existența și nu puteți stabili viziunea filozofică corectă a lumii invizibile și vizibile.

Artiștii nu au un cuvânt cu suficiente culori strălucitoare și groase pentru a descrie mai exact cu deplină veridicitate nemulțumirea și greutățile vieții moderne , din păcate, pe aproape întregul glob, și asta în epoca celei mai înalte culturi moderne, în epoca lui. cea mai subtilă civilizație...

Kireyevsky, fondatorul înțelepciunii slavofile, cercetând nenorocirea lăudatului Occident, spune:

„Este greu de înțeles ce poate realiza educația occidentală (civilizația notorie) dacă nu se produce o schimbare internă în rândul oamenilor. Această posibilă schimbare, evident, va consta doar într-o schimbare a convingerilor de bază sau, cu alte cuvinte, într-o schimbare a spiritului și a direcției filozofiei - căci în ea se află acum întreaga unitate a conștiinței de sine a omului”*).

Și această pseudo-educație occidentală este imitată de aproape fiecare om de știință rus, gânditor, scriitor avansat și artist al cuvintelor și culorilor... Dar întrebarea este, există și alte moduri de dezvoltare, independente de imitarea tot felul de străini? nu există o altă forță interioară și nevoie din interior? , independent, original și spontan să vă dezvolte gândurile? O astfel de putere creatoare există de fapt în Rusia și pe lângă Occident. Unii dintre oamenii educați de la mijlocul secolului trecut s-au adâncit și au început să caute „Mintea iscoditoare s-a îndreptat mai strict decât înainte către întreaga noastră viață și către tot ceea ce iluminăm, căutând în ele curente eterogene și justificând sau condamnând fenomenele vieții cotidiene și exprimarea gândirii, nu numai în raport cu acestea. ei înșiși, dar și pentru că aprobăm sau respingem curentul care străpunge în ele.Astfel, au apărut două direcții, cărora le aparțin, mai mult sau mai puțin, toți scriitorii.Una dintre aceste tendințe recunoaște deschis poporului rus datoria dezvoltării originale. și dreptul la gândire auto-dificilă; celălalt, în termeni mai mult sau mai puțin clari, apără datoria uceniciei noastre constante față de popoarele din Europa Occidentală și recent exprimată ex cathedra cu o naivitate extremă în hotărârea că predarea nu este nimic mai mult sau mai puțin decât imitație.” (Homiakov).

Dualitatea, complet legală în Occident, a adus Rusiei multă durere și chin, iar lupta imitatorilor împotriva originaliștilor, se poate spune cu tristețe, a dus la triumful vizibil al primului, adică al occidentalilor, și la înfrângerea completă a lui. al doilea, răsăritenii. Iar lumina zorilor originalismului de la mijlocul secolului al XIX-lea era strălucitoare și strălucitoare. Fructele luptei lor, în ciuda înfrângerilor vizibile, sunt totuși

*) Kireyevski, II—306.

semnificativ. Cine sunt acești originaliști care au îndrăznit să informeze lumea că în Rusia există un mod și un sistem special de iluminare și că această iluminare este mult mai profundă, mai largă și mai înaltă decât imitația oamenilor de știință ai noștri către oamenii de știință înapoiați din Occidentul spiritual.

Aceștia erau așa-numiții slavofili.

Un cerc restrâns de oameni de înaltă educație, atât în cultura rusă, cât și în cea europeană, fără un apel din partea nimănui, sub o grămadă de ridicol și persecuție, a pus bazele unei mari lucrări educaționale mondiale: alături de civilizația vest-europeană, arborele naţional Sfântul Rus a crescut cu mult succes . Acest nou arbore al cunoașterii ruse și al autocunoașterii originale, numit acum slavofilism, părea să fi crescut pe pământ german străin. Cu cât focul inamic al occidentalismului s-a declanșat împotriva lui, cu atât mai furios. Invizibil, lăstarii spiritului rusesc, mintea rusă au crescut în liniște. Principalul fondator și conducător al acestei direcții și excepțional prin talente și perfecțiune spirituală a fost A. S. Homiakov. „Acest om a dezvoltat o viziune completă, rotunjită asupra lumii, cu propria sa epistemologie și ontologie specială, într-o strânsă legătură organică cu care s-au situat concepțiile sale teologice și istorice speciale”, scrie criticul său Prof. Zavitnevici.

Prezentându-și noua învățătură. Lui Homiakov îi era frică să-l strângă în anumite cadre și cuști, îi era frică să restricționeze libertatea de dezvoltare a mișcării unei învățături noi, originale, inteligente din punct de vedere spiritual, îi era frică de restricțiile erudiției filozofice pentru a răci ardoarea proaspetelor creative. gândirea rusă. El a considerat structura strictă a dezvoltării spirituale inteligente *) ca fiind un mare inhibitor al creșterii libere și refuză cu hotărâre să-și subordoneze munca unei ordini generale -

În esența ei, această chestiune era complet imposibilă pentru el, pentru că era un timp în care în fiecare zi sau chiar oră un nou mugure, o nouă ramură sau ramură creștea pe pomul înțelepciunii sale. Cum ar putea fi plasate noile creații apărute ale unui înalt geniu în celulele determinate de sistem: sistemul științific natural încheie mișcarea științifică și nu o începe. Dar acum este un alt moment. Nu există noi creatori ai slavofilismului. Moștenirea este aproape toată acolo și într-o asemenea formă încât este greu de înțeles multele părți care nu sunt date.

*) Deștept, de afaceri în prezentarea noastră nu înseamnă întotdeauna spiritual în întregime, ci doar inteligent în spiritual, care este rezonabil în gândire și prudent în cunoaștere.

Potrivit diverșilor oameni de știință din timpuri diferite, multe au fost amestecate, confuze și multe au păstrat încă urme ale

stratificației înseși creșterea și autoeducarea doctrinei. Este oportun acum, pentru o răspândire largă și pentru o asimilare mai ușoară, să distribuim toate învățăturile slavofilismului în părți și să le conectăm într-un singur întreg proporțional, căci, din păcate, nu mai există minți atât de puternice care ar putea de una singură, cuprinzând toate creație contaminată deodată de slavofilism, face un pas mai departe și, prin aceasta, îi dă un nou impuls spre dezvoltare.. Sarcina noastră este să găsim un astfel de punct de vedere, astfel încât cu cea mai mare ușurință să fie posibil, aproape cu o singură circumferință, să cercetăm întreaga zonă. a întinderii gândirii slavofile în deplina sa integritate.

Sarcina trebuie realizată în părți colectiv, iar pentru aceasta este necesar să se stabilească o schiță predeterminată și o idee (plan) clară pentru toată lumea, astfel încât întreaga învățătură să apară strălucitor în simplitatea, integritatea și completitudinea ei multiforme. diversitate.

Nu a venit chiar momentul când un bob plin de sucuri vitale, căzut în pământ uscat și rece, a așteptat în sfârșit un timp favorabil și când acesta, udat de ploaia benefică și încălzit de căldură dătătoare de viață, poate să se manifeste? Vitalitatea sa, prind rădăcini adânci , dă o creștere uimitoare pentru a da roade demne.

Chiar dacă spunem că învățătura nu a fost pusă în ordine de primii slavofili, aceasta nu înseamnă că mintea excepțională a lui Homiakov nu a putut să dea o schiță a ordinii în sine: el a dat-o, dar nu a legat-o de libertatea creatoare a lui. gând înțelept.

Astfel, în ciuda antipatiei indicate pentru formalismul științific german, Homiakov a respectat cea mai strictă consistență în prezentarea istoriei sale mondiale. Aceasta este singura sa lucrare complet sistematică, scrisă în 25 de caiete, fără pete, fără corecții, fără capitole și diviziuni, complet rând cu rând, este cunoscută sub numele de „Semiramis”. Acest nume a fost dat lucrării lui Homiakovski de către Gogol. Homiakov însuși l-a desemnat cu patru litere: I. I. I. Și, de parcă cu aceste patru conjuncții de legătură, a vrut să exprime o legătură puternică, strictă nu numai cu întreaga operă scrisă, ci cu întreaga istorie și cu toate izvoarele vieții omenirii și cu toate adevărurile eterne călăuzitoare, adică întregul sens al tuturor schimbărilor istorice.

Esența lucrării - studiul surselor schimbărilor în viața istorică a întregii omeniri sau studiul surselor adevărurilor istorice - este, așa cum spune, ascunsă sub cele patru I.I.I.l. ale lui Homiakovski. Și această cercetare este prezentată, așa cum am indicat, după un plan strict gândit în prealabil.

Cadrele sunt dăunătoare doar atunci când sunt eronate și incompatibile cu conținutul, dar sunt de neprețuit atunci când sunt adevărate, naturale și proporționale și decurg din esența subiectului însuși. Învățătura apare cu strălucire deplină dacă se ghicește structura ei

internă; atunci structura însăși reprezintă, în sine, esența învățăturii, scheletul ei, forța sa. Armonia construcţiei, în esenţă, constituie unul dintre cele mai dificile, dar şi cele mai importante aspecte ale învăţăturii în sine, dacă această învăţătură este originală, dacă nu este împrumutată, dacă este integrală şi completă.

Iar slavofilismul cere ordine strictă în prezentare și construcție, nu numai în ceea ce privește noutatea conținutului și a fundamentelor sale științifice, ci și în ceea ce privește bogăția și diversitatea plinătății sale spirituale. Dacă planul corect găsit pentru structura întregii învățături se află în fața ochilor tăi, atunci toate părțile învățăturii bogate și diverse vor fi ușor conectate într-un întreg și vor fi ușor percepute. În fața ta este un morman de bucăți de marmură și fragmente dintr-o statuie spartă. Este mult mai ușor să le lipiți dacă aveți un desen al acestei lucrări în fața ochilor. Slavofilismul este o conexiune autentică între rupte în părți, sculptura fin lucrată a întregii cunoștințe și oferă desenul și planul său pentru construirea structurii sale filozofice. Baza învățăturii sale este creștinismul ortodox: „Rădăcina și începutul materiei (iluminarea) este religia *) și numai triumful evident, conștient și complet al Ortodoxiei va deschide posibilitatea oricărei alte dezvoltări”.

De aceea slavofilii „s-au dedicat lucrării mari și mondiale a educației creștine” și „în afara acestei lucrări nu avem nicio semnificație”, așa se evaluează slavofilii înșiși.

Homiakov vede în om trinitatea combinației dintre natură și dualitatea laturilor aspirațiilor vieții. Cele trei elemente ale unei persoane sunt corpul sau carnea, sufletul și spiritul. Dualitatea vieții este partea forțată și liberă și el raportează această dualitate cu viața fiecăruia.

*) Nu în sensul religiei, ci al credinței. Strict vorbind, credința este adevărata unire a unei persoane cu Dumnezeu, iar religia este o legătură falsă cu o divinitate, chiar și una păgână, religia egipteană, religia lui Kavin, Luther etc.

omului și vieții oamenilor și, de asemenea, întregii omeniri istorice.

Aceasta este baza pentru construirea învățăturilor sale filozofice, istorice și religioase.

Diviziunile secundare pe care le schițăm vor depinde de cele principale, iar unele variații independente în definirea lor, desigur, nu vor discredita fundamentele esențiale ale învățământului în sine. Considerăm un singur lucru obligatoriu pentru noi înșine - omogenitatea și integritatea structurii, atât a fiecărei părți, cât și a întregului întreg. Ordinea întregului în sine indică ce să plasați din toată varietatea de detalii primite.

Dacă ar fi nevoie să dăm un nume separat proprietății construcției științifice a structurii pe care am acceptat-o, care ne-a ghidat munca,

atunci am numi-o: construcție coordonată (corespunzătoare) sau structură după direcțiile cardinale: nord-sud, est-vest, zenith-nadir, adică construcția este spațială, geometrică și, în plus, volumetrică.

În această construcție strict proporțională a învățăturilor slavofilismului vedem principala diferență între munca noastră și lucrările similare ale altor cercetători ai lui Homiakov. În cea mai mare parte, cercetătorii învățați ai lucrărilor părintelui slavofilismului le-au examinat în legătură cu viața lui Homiakov însuși; alți îndrăgostiți și-au concentrat atenția aproape exclusiv asupra poemelor sale. Noi, recunoscându-l ca un scriitor (istoric) ieșit din comun al întregii omeniri, acordăm totuși preferință lucrărilor sale de teologie și filozofie, căci el a examinat însăși istoria omenirii din punct de vedere spiritual, ecleziastic, filozofic, psihologic. și punctele de vedere ale vieții. Prin urmare, lucrările sale istorice actuale, articolele sale despre jurisprudență, poezia sa și multe altele vor rămâne aproape neatinse de noi, ceea ce este destul de firesc, având în vedere natura și scopurile muncii noastre. Această recunoaștere preliminară ne va elibera de acuzațiile de insuficientă completitudine și comprehensiune a studiului uimitor de multifațete și nemăsurat de bogat în creații de conținut ale lui Hhomyakov; dar transmitem învățătura lui filozofică suficient de detaliat.

Să spunem câteva cuvinte despre tehnicile de prezentare pe care le-am ales.

Cel mai ușor ni s-a părut să evidențiem pozițiile slavofilismului comparându-le cu gânduri eronate, analizând și punctând ce este în neregulă cu ele, cu gânduri contrare.

pozitive, căutând care este caracterul lor de altă lume și cu gânduri care sunt în contact, învecinate, studiind care sunt asemănările și unde este granița care separă pe cineva de cel alăturat. Chiaroscurul este mai clar când umbrele sunt mai groase și lumina este mai strălucitoare. Gândurile opuse sunt mai clare decât antitezele (contradicțiile) sunt mai precise și mai clare. Căutând pentru această intensitate a descrierii, în cele mai multe cazuri începem o analiză a oricărei opinii sau poziții a slavofilismului cu o prezentare a învățăturilor care sunt fie strâns legate, fie eronate, fie, în cele din urmă, direct opuse.

Așadar, căutând cea mai exactă definiție a slavofilismului în sine, prezentăm diferențele dintre oamenii care aparent simpatizează cu slavofilismul și respingem definiția complet falsă dată de alți slaviști și simpatizanți ai slavilor, adesea critici neinvitați, și încercăm să stabilim propria noastră definiție. : „Ce este iluminarea slavofilă, iluminarea orientală”.

Deci, într-un alt loc, pentru a explica ce este filosofia, „prezentăm un mozaic pestriț de numeroase definiții opuse din Europa de Vest și de peste mări, după ce am analizat conceptul de filozofie a iluminismului

rus și, în final, derivăm definiția noastră exactă a filosofiei conform ştiinţificul şi slavofilul.

Deci, pentru a certifica corectitudinea cinstirii ortodoxe a Duhului Sfânt de la Tatăl care pornește, și nu de la Tatăl „din”, „prin** sau „și din** purtând Fiul”, am întreprins o examinare polemică a logicii. calcule și speculații analitice bazate pe gândurile lui Toma d’Aquino, unii Astașkov, din fericire argumentele sale sunt exprimate într-o limbă rusă strălucitoare și, amintindu-ne desemnările cuvintelor bisericești pe care le-am adoptat, lămurim aici „ce este conciliaritatea ortodoxă* slavofilă”.

Deci, în general, ca bază pentru construirea tuturor lucrărilor noastre, luăm structura gata făcută dezvoltată de Vl. Solovyov, distribuind toate conceptele slavofile ale cunoașterii în categoriile sale, subliniind apoi artificialitatea și planeitatea lui Vl. Solovyov, introducem modificări în rutina sa și cu astfel de modificări obținem în sfârșit o nouă, voluminoasă, armonioasă ordine de completitudine, unitate și integritate a înțelepciunii slavofile.

Compararea conceptului explicat conform slavofilismului cu conceptele opuse, eronate și înrudite nu este singura metodă de prezentare a noastră. Ne-am propus să descriem în ordine secvențială,

trecând de la concepte concrete care ne sunt cele mai apropiate, la concepte îndepărtate, abstracte, detașate. Deoarece lucrarea propusă este o compilare (condensare) a conceptelor filozofice într-o anumită structură planificată și un rezumat al multor structuri într-o structură planificată, iar ordinele sunt conectate într-un întreg cuprinzător, iar fiecare poziție este o continuare a vecinilor săi pe diferite laturi, Este imposibil să mențin ordinea în mai multe direcții deodată, atunci trebuie să o smulg inevitabil dintr-o parte, apoi din cealaltă. Și când revii la părțile rupte, atunci pentru a restabili conexiunile laterale, repeți inevitabil prevederile anterioare, deja dovedite. Acesta este motivul repetărilor involuntare cu prezentarea fragmentară obligatorie a întregului.

În general, repetarea și fragmentarea sunt inevitabile în construcția cuprinzătoare a întregii învățături filozofice. Trebuie să suportăm asta; Un lucru este important: pozițiile și relațiile reciproce ale părților rămân strict definite. În plus, autodeterminarea, adică găsirea graniței dintre două poziții adiacente, nu este întotdeauna accesibilă cu precizie. Unde găsiți de ex. adevărata graniță dintre gândirea-credință și recunoaștere, unde este linia de demarcație exactă și definită între filozofie și știință, psihologie (știința sufletului) și viziunea lui Dumnezeu (spiritualitate)? Neputând defini întotdeauna clar această linie, se repetă adesea, atribuind poziții limită unei părți sau alteia. Revenind la definițiile anterioare, cum vă putem garanta că nu vă veți trece complet inobservabil în zona unui alt concept care a fost deja clarificat și, astfel, nu veți repeta parțial ceea ce s-a spus deja.

Dacă localitatea căilor ar trebui să reamintească imaginea celulei, adică hexagonala în contact cu cele șase laturi ale laturilor celor șase laturi, apoi deplasându-se spre direcția părții de fundație a hexagonului AB, suntem forțați să întrerupem conexiunea celor patru laterale și fiecare dintre părțile laterale ale fiecărui Syzhedang din rândul de Abs. pentru a le completa, va trebui să reveniți de încă două ori, pentru a corecta VG și DE. De fiecare dată, legăturile laterale de pe ambele părți sunt rupte, dar cele două conexiuni ale hexagonului mijlociu sunt restaurate. Acest lucru va fi complet clar dacă urmărim cele trei săgeți ale desenului, presupunând că acele laturi sunt conectate care sunt intersectate de săgeată; întrucât fiecare săgeată indică direcția cercetării din trei unghiuri de vedere diferite.

Urmând direcția „AB”, întrerupem legătura dintre laturile ab, bv, vg, gd, de, zh, zk etc. și laturile a'b', b'c', v'g', ki etc. Urmând în direcția „VG”, în celula din mijloc, rupem legătura dintre laturile gi și d’e’ și laturile eé și de, dar restabilim legătura g’d’ și gd. Revenind la aceeași celulă pentru a restabili a treia conexiune d'e' și unde, vom vorbi involuntar despre celulă în sine, adică vom repeta ceea ce am spus despre ea, deplasându-ne în direcția VG și AB, când am determinat legătura lui' şi d'e' şi legătura g'd şi g'd'.

Ar fi altfel dacă modul de viață și-ar aranja o serie de concepte de-a lungul unei linii, înșirându-le ca niște mărgele pe un fir. Apoi, odată ce ai trecut prin situație, nu mai este posibil să te întorci pentru a restabili conexiunile laterale din motivul că acestea nu există deloc în sistem. Aceasta este schema evoluționismului.

Ne permitem o altă repetare voită și anume, încheierea generalizărilor unor departamente în cuvinte scurte.

Pe lângă tot ce s-a spus, să fim atenți la încă o proprietate a construcției noastre: totul trece prin strălucire.

rază a unui gând inițial fundamental, care este exprimat pe scurt în cuvintele „totul este în toate”, și aceasta este totul - completitatea una-toate a întregului și plinătatea una-toate a fiecărei părți. Este numeric unu-trei completitatea întregului.

Cursul prezentării este dublu: mai întâi încercăm să împărțim întregul până la cel mai mic detaliu posibil, să definim fiecare componentă separat, iar apoi, legând elementele din mijloc, ca într-un snop, transformăm întregul într-un întreg cu raze. divergente în toate direcţiile. Și repetăm acest curs de prezentare a conceptelor și structurilor cu consistență invariabilă în toate generalizările noastre.

În același timp, autofragmentarea are loc în trei direcții, în trei direcții și în trei relații. Trinitatea atât în munca de cercetare (analiza), cât și în munca de comparație (analogie) și concentrare (concentrare), munca de limitare reciprocă (distribuție categorială) și unificare (sinteză) se realizează cu toată exactitatea strictă pe care o are este de dorit pentru consistenţă şi proporţionalitate.generalizare proastă.

Fiecare nouă doctrină este ridicată pe ruinele vechii. Ne bazăm cercetările pe distrugerea învățăturilor spiritualiste, oculte și teosofice a tuturor misticismului fals și vrăjitoriei. Critica, mai ales Vl. Solovyov, învățăturile lui Allan Kardec, Papus și alții, magicieni demonici, prestigiatori de spirite, eliberează calea gândirii noastre. Ea a găsit expresie în cartea noastră „Spirituismul modern și misticismul”.

Baza sistematică pentru activitatea creativă a gândirii, care urmează întotdeauna după distrugerea vechii structuri, am definit-o și concentrată în cartea „Codul legilor fundamentale ale gândirii”. Prezentul studiu propus este o încercare de a expune prima parte a întregii învățături a slavofilismului White-Soten, și anume domeniul cunoașterii (noetica). A doua zonă de mijloc a direcției grațioase (estetica) și a treia structură externă a comportamentului demn (etica) trebuie să urmeze după clarificarea și stabilirea cunoștințelor.

Biblioteca „Runiverse”

Capitolul I.

Definiţia Slavyano-Filyetva.

Învățătura slavofilă este adevărul sfânt rus al întregului iluminism conciliar creștin răsăritean.

Observații preliminare.

Îndelungă răbdare Rusia a trecut printr-o perioadă dificilă! Anul 1904 a fost deosebit de dureros pentru ea. Se încheie numărul bestial 666 =/L din momentul înfrângerii forțelor ruse de către Batu, pentru bătălia râului. Orașul a avut loc în urmă cu exact 666 de ani, adică în 1238. La sfârșitul aceluiași 1904, Arthur a căzut exact după cele șapte săptămâni biblice, adică la 49 de ani de la căderea Sevastopolului! În toate aceste șapte săptămâni în Rusia a avut loc o continuă fermentație internă, continuă răzvrătire subterană, o serie de revolte evidente, revolte, crime și asasinate, persecuție continuă a autorităților legitime și a reprezentanților ordinului suveran. Rusia este bolnavă pe plan intern...

S-a remarcat că la începutul fiecărui secol Rusia a experimentat o puternică zdruncinare militară, dar roata istoriei ruse, așa cum a subliniat K. S. Aksakov, se transformă în 150 de ani. Din cei 200 de ani de destrămare continuă a reformei a Rusiei, dusă la Sankt Petersburg, direcția europeană, divorțată de Moscova, 150 de ani au trecut nu în împlinirea legămintelor creștine ale strămoșilor din antichitate, ci după stilurile noi (modele) ale șablonului materialist occidental și doar ultimele șapte săptămâni ale Rusiei au început să

depășească treptat străinătatea cu munca noastră naturală, originală, creativă a spiritului poporului. Prima piatră de hotar a acestei renașteri a fost ridicată în 1855, când problema emancipării definitive a

a poporului indigen rus din jugul moșierului, această rușine a regimului străin din Rusia a fost decisă de soartă în mod irevocabil. Anul 1904 va fi cel de-al doilea astfel de stâlp al eliberării Rusiei și a poporului rus de sub jugul cel mai grav străin, un stâlp care arată necesitatea recuperării viitoare a Rusiei, către o nouă viață de smerenie creștină.

Rusia pornește pe o nouă cale a dezvoltării sale creative originale, un nou izvor al adevărului cenușiu etern și se apropie. Fascinația pentru imitațiile la modă ale străinilor a continuat timp de două sute de ani! Și ce a dat această imitație? - discordie, confuzie, neînțelegere reciprocă, uitare de fundamentele originare, izolarea păturilor superioare ale societății de oameni. Timp de două sute de ani a continuat idolatria fetișurilor cultului occidental și servilismul gândirii de peste ocean. Situația Rusiei „inteligente” a ajuns la disperare. De două sute de ani, Rusia europenizată se află într-o menghină, strângând cu colacii de șarpe. Creativitatea rusă s-a secat aproape complet. În tot acest timp, coșmarul străin occidental a asuprit poporul rus liber și i-a umplut pe mulți cu farmecul și farmecul beției culturale acoperite în aur. Rusia era îndrăgostită de frumoasa Europă și, încrezătoare că își va găsi un prieten și un aliat în ea, a găsit un libertin pictat, corupt, un negustor șmecher și un intrigant rău intenționat.

Dar Rusia era sortită să treacă prin toate acestea pentru a aprecia în mod conștient meritele progresului occidental prin propria experiență. Iar acest progres în expresia sa extremă nu este altceva decât ateism în credință, imoralism în viață, anarhism în structura socială, agnosticism în filozofie.

Credem că dezastrele naționale întăresc forțele tinere, dar cele slabe și putrede cad! Timp de două sute de ani, Rusia a fost condusă printr-o mănușă de spitzrutens de invenție germană și printr-o mănușă de flageluri ale culturii occidentale. Nenorocirea a fost Carol al XII-lea al Suediei, zdrobit la Poltava de un țăran rus îmbrăcat într-o jachetă olandeză. Flagelul a fost cel mai strălucit violator al umanității, parvenitul Buonaparte, care și-a zdrobit fruntea de zidurile de piatră albă ai Moscovei arse de ruși. Flagelul a fost coaliția puterilor europene, care a provocat răni adânci Rusiei de pe malul Golfului Sevastopol. Dar revoltele interne, distrugerea internă a tot ceea ce este rusesc au fost și mai dezastruoase, iar revoltele iezuit-polono-evreiești ale fraților slavo-polonezi care s-au schimbat.

familiei sale tribale și persecuția lui Bironov asupra clerului ortodox și vechi credincioși, o persecuție care amintește de cruzimile vremurilor lui Diocletian, nu sunt aceleași lovituri chinuitoare și inchizitoriale ale spitzrutenilor. Nu trecuse nici măcar un secol când clericii sfântului altar au fost umiliți până la punctul în care au fost nevoiți să iasă pe autostrăzi să facă taxe, adică să încaseze taxe de călătorie la bariere. Severitatea și ororile iobăgiei fără drepturi stau în întregime pe conștiința civilizatorilor europeni din perioada petrină.

Rusia trebuie, în sfârșit, să stea pe propriile picioare și să-și recapete dreptul și libertatea la muncă creativă și o existență originală. Trebuie să scape de violența grea împotriva proprietăților naturale ale țării și ale oamenilor. Trebuie să restaureze în sfârșit instituțiile fundamentale care l-au creat, unit și întărit.

Rusia trebuie să renaască. Reînvierea este inevitabilă tocmai acolo unde istoria a permis abateri temporare triste. O astfel de renaștere este familiară și Occidentului, dar acolo poartă numele tare de renaștere. Renașterea occidentală a condus Europa la semipăgânism, la raționalismul aristotelic îngust, la arta clasică a corpului gol și a poftei voluptuoase, la violența politică și spirituală a imperialismului roman și vatican. Imitația slavă a Occidentului a condus Rusia la instabilitate, sediție socialistă, necredință atee, revoluție și dorința de a obține libertatea prin violență. Reînvierea unei Rusii veche de o mie de ani, dar veșnic tinere, o va conduce inevitabil la adevăratul creștinism din primele sale vremuri pure. Acest creștinism a dezvoltat: 1) conciliaritatea bisericească, 2) structura statului regal, 3) viața de familie comunală, singurul sistem natural, nedenaturat de violență, patriarhal cu structură ancestrală.

Sensul și semnificația, căile și mijloacele, sarcinile și scopurile acestei renașteri a întregului slav, reînnoirea ei creștină și restaurarea primordială a poporului au fost clarificate foarte clar de figurile cercului apropiat de Moscova sub conducerea spirituală a lui A. S. Homiakov. După cum se știe, acest cerc, în ciuda numărului său extrem de mic, a atras atenția întregului strat avansat de oameni educați, care, sub influența sa, s-au împărțit în două tabere educaționale opuse: răsăritenii-originali și occidentalii-imitatori *). Adepții celui de-al doilea

*) A treia tabără de oficiali. birocrația, nu se distingea prin iluminism deosebit.

Guvernul a fost numit în batjocură primul cu porecla de slavofili. Cercul, însă, nu a refuzat această denumire, deși nu corespundea pe deplin conținutului intern al învățământului în sine. Acum acest nume și-a pierdut semnificația originală disprețuitoare și a devenit, dimpotrivă, numele principal al unei mișcări istorice unice, profund iluminatoare, în Rus', răspândită pe toată fața pământului rus.

„Unele reviste”, scrie însuși Hhomyakov, ne numesc în batjocură „Slavyanofilya”, un nume compus într-o manieră străină, dar care în traducerea rusă ar însemna „Slavyanolyubets”. Din partea mea, sunt gata să accept acest nume și să recunosc cu ușurință: îi iubesc pe slavi. Accept ridicolul față de dragostea noastră pentru slavi la fel de ușor cum accept ridicolul față de faptul că suntem ruși. Un astfel de ridicol mărturisește doar un singur lucru: sărăcia de gândire și îngustimea de vedere a oamenilor care și-au pierdut viața mentală și spirituală și toată simpatia naturală sau rezonabilă, în moartea elegantă a saloanelor sau în livrescul unilateral al Occidentului modern. ." (Hom. I, 97).

Printre numele slavofililor se numără cele mai mari nume ale iluminismului rus. Este suficient, desigur, să numim pe un Dostoievski sau pe un episcop Teofan, reclusul Vyshensky, pentru a dovedi acest lucru. De atunci, această mișcare a luat rădăcini imperceptibil, crescând și întărindu-se treptat, adesea chiar inconștient pentru adepții ei, de exemplu. pentru cei care mărturisesc în inima lor adevărurile înalte ale creștinismului universal, care formează baza slavofilismului și care simpatizează cu dragii noștri slavi. Această mișcare a adoptat în ultimii ani denumirea de „Sutele Negre”, disprețuitoare printre dușmanii slavofilismului și la fel de onorabilă ca și slavofilismul, în gura poporului cu adevărat rus călcat în picioare de ei, dar atât slavofilismul, cât și sutele negre sunt curate și libere. din acuzaţiile viclene ale dușmanului. Ambele au înflorit și au radiat cu lumina învățăturilor Ortodoxiei, iar Sutele Negre și slavofilismul luminoase au devenit iluminarea Ortodoxă a Sutelor Albe.

Dar, în ciuda creșterii iluminismului Sfintei Ruse, încă se pune întrebarea: este posibil să recunoaștem slavofilismul ca mișcare socială și nu ca învățătură a indivizilor? Înșiși întemeietorii slavofilismului răspund la această întrebare. Fiecare fenomen nou începe mic și cu cât este mai ridicat, cu atât este mai dificil să obții susținători. Strict vorbind, un astfel de timp pentru slavofilismul rus a fost momentul apariției sale, începuturilor sale, cu

măsurată între 1820 și 1830. Urmează apoi 25 de ani de tăcere deplină forțată. Cenzura strictă cu mai multe categorii a impus cu forța o interdicție predicatorilor mișcării educaționale rusești de dragul intereselor și al protecției absolutismului german. Abia în 1855, anul căderii Sevastopolului și morții lui Nicolae I, slavofilismul a vorbit liber și a devenit o forță socială, morală și educațională. Și-a arătat semnificația prin participarea sa puternică la poporul indigen rus și la tribul slav în general. A contribuit la eliberarea țăranilor de iobăgie cu pământ inalienabil; a participat la eliberarea poporului rus în regiunile baltice și lituaniene de vest, a dat figuri care au eliberat periferia poloneză de revolta iudeo-polonă izbucnită sub conducerea germanilor, a condus reunificarea Ortodoxiei originare în Regiunea Kholm și, prin urmare, a zdrobit uniunea perfidă, a devenit în cele din urmă șeful mișcării pentru eliberarea slavilor străini de Vest

și de Sud și a creat câteva state slave noi. Renașterea rusă și slavă din 1885 a devenit un eveniment istoric. Pe tronul autocratic, împăratul slavofil Alexandru al III-lea a domnit 13 ani.

Dar odată cu această trezire la viața lor natală, comunitatea străină, de natură cosmopolită liberală anti-rusă, își adună și își unește toate forțele, care se opun tuturor celor rusești nu numai cu îndrăzneală și fervoare, nu numai cu îndrăzneală și insolență, ci de-a dreptul vest-european. violență, răzvrătire, răzvrătire, deschis ъ înarmat Să ne ridicăm. Această mișcare antirusă a avut doi aliați fideli în societatea rusă însăși: 1) un fals misticism vag, transcendental, care a căzut apoi într-o adevărată degenerare și 2) orbirea indiferentului, călduțului, element de inerție. Mulțimea este în mâinile unor organizatori inteligenți de revolte. Nu este surprinzător pentru că la adunările publice se aud voci care, cu cartea lui Miliukov în mână, repetă cuvintele misticului Vl. Solovyov despre moartea slavofilismului, înmormântarea acestuia · Este insuportabil să asculți astfel de declarații aruncate în fața slavofililor în viață, pentru că pur și simplu este imposibil să te consideri mort și îngropat. Și dacă există mărturisitori ai slavofilismului, atunci învățătura în sine este și mai vie.

Crezând în inevitabilitatea pentru noua Rusie a recuperării finale și a renașterii, adică a revenirii la originalul

Nu putem rămâne tăcuți față de noile principii creative ale vieții rusești, stabilite în peste 1000 de ani de existență a Rusiei. Ni se pare că cel mai bun mod de protest ar fi încercarea de a da cea mai clară definiție a esenței slavofilismului, adică de a rezolva întrebarea în puterea noastră: ce este slavofilismul? și înfățișează învățământul în sine cât mai detaliat posibil, într-o ordine strict stabilită. Pentru a face acest lucru, vom prezenta punctele de vedere ale slavofililor moderni înșiși asupra propriei lor învățături și le vom supune unei analize mai mult sau mai puțin detaliate. Din aceste studii ne va deveni clar de ce există voci care neagă slavofilismul. Cert este că, ca tendință vie și, în plus, originală, nu s-a soldat încă cu prevederi certe, ferm stabilite. O definiție mai stabilă va apărea doar atunci când mișcarea însăși va lua dimensiuni mai tangibile și va obține recunoașterea universală.

Acest lucru nu ne va împiedica să dăm niște opinii independente asupra însăși esenței slavofilismului, ca fenomen istoric, ca direcție mentală și ca ansamblu de sarcini educaționale. Este demn de remarcat faptul că înșiși slavofilii fondatori, Homiakov și prietenii săi, nu au dat o definiție exactă și completă și nu au putut-o oferi, deoarece nu au considerat cuvântul „slavofilism” suficient de larg pentru a acoperi conținutul întregului predare. Adepții de mai târziu au extras din această tendință cele mai simple expresii ale conținutului slavofilismului, dintre care cea mai răspândită a fost steagul populist rus al unității în trei membri: Ortodoxia, Autocrația și Naționalitatea. Pe baza acestui model s-au obținut o serie de expresii similare: biserică, tron și popor; credință, rege și patrie:

conciliaritate, libertate de putere și guvernare a poporului și multe altele, mai mult sau mai puțin abate de la prototip. În toate trinitățile slavofile, se disting întotdeauna trei zone independente: spirituală, volitiv-spirituală, naturală și materială-cotidiană. O astfel de trinitate de părți esențiale ale vieții tribului arată, fără îndoială, caracterul complet al domeniului de aplicare, înălțimea construcției și integritatea conținutului învățăturii slavofile. Unitatea sa rezultă din cererea slavofililor de a combina și lega strâns aceste principii, căci fără o astfel de legătură libertatea, adică originalitatea spiritului rus, nu se poate manifesta niciodată.

Aceste imagini succinte ale conținutului slavofil necesită încă o prezentare mai detaliată, deoarece în acelea

cuvintele pot fi de asemenea inserate în concepte care sunt complet străine de direcția conceptului. De exemplu, dușmanii adevăratului slavofilism îi dau nuanțe extrem de pervertite, văzând în Ortodoxie clericalismul tendinței vaticane, în autocrație despotismul absolutismului german sau al sultanismului turc, în popor retrogradul obscurantismului barbar și al asiaticismului tătar etc. d.

Iată opiniile unor figuri contemporane mai mari și mai proeminente din mișcare.

O privire asupra slavofilismului generalului A. A. Kireev. t 1910

Unul dintre cei mai talentați adepți științifici ai slavofilismului modern este celebrul teolog și susținător al mișcării vechi catolice din Biserica de Vest, generalul A. A. Kireev, care în 1896 a oferit unui cerc larg de cititori un „Scurt rezumat al doctrinei slavofile”. , care este un set de prevederi expuse în „Știrile Societății Caritabile slave” pentru 1883 *) în articolul de ghidare. Prin urmare, acest cod este, parcă, o prezentare a punctelor de vedere ale Societății slave însăși.

Principiile generalului A. A. Kireev, exprimate în mărturisirea sa, sunt îmbrăcate în același stindard tricolor, care decurge firesc din pozițiile tuturor primilor slavofili, adică stindardul Ortodoxiei, Autocrației și Naționalității, dar în același timp destul de definit. sensul acestor ъ trei concepte cu o conotație personală: Ortodoxia este înțeleasă ca suma de opinii etice, Autocrația, ca o expresie a opiniilor politice ale poporului rus și Naționalitatea este definită ca o sferă de acțiune, a cărei expresie cea mai înaltă. este Ortodoxia, legată organic cu Autocrația. Cu o clarificare suplimentară a acestor concepte, este indicat și conținutul lor intern. Ortodoxia este o expresie a echilibrului dintre libertate și autoritate, autocrația este puterea de stat a poporului, singura care a creat Rusia Modernă, iar naționalitatea este unicitatea tipului și caracterul independent al conștiinței de sine ruse, al cărei scop este pentru a-și aduce naționalitatea la un tip uman superior. Iată o prezentare aproximativă, concisă a conceptelor de slavofilism ale generalului Kireyev.

*) Nr. 1, octombrie.

S-a întâlnit de la o altă figură și scriitor proeminent, slavofilul Ata. Obiecțiile lui V. Vasiliev sunt corecte, pentru că Homiakov și cercul său au privit în mod evident Ortodoxia într-un mod mai larg, nu doar ca o sumă de opinii etice, sau ca un echilibru între autoritate și libertate, ci ca o economie globală organizată (integrală) a Noului Testament. noul Israel, care este cu adevărat o Biserică Ecumenica a Conciliului. Nu numai suma de opinii etice, spunem noi, ci fenomenul istoric, prezis de profet, nu numai al ordinii pământești mondiale, ci și al întregii supramundane spirituale din întreaga lume, numită Împărăția lui Dumnezeu! În ciuda acestor obiecții, definițiile generalului Kireev în general și în esența lor rămân corecte, căci, de fapt, numai îmbinarea strânsă a principiilor Ortodoxiei, Autocrației și Naționalității constituie rădăcina învățăturii slavofile și. reprezentarea lor incompletă exactă și expresia lor filozofică nu strica punctul de vedere principal al generalului Kireev.

O privire asupra slavofilismului A. V. Vasilieva,

Av. V. Vasiliev își expune înțelegerea slavofilismului în următoarele prevederi. Întregul trib slav este divers în părțile sale, dar totuși un organism național integral, un singur corp viu. Aspirațiile și aspirațiile fiecărui slavofil adevărat sunt menite să se asigure că acest mare corp al poporului este la fel de sănătos și liber în toți membrii săi. Cu alte cuvinte, idealul slavofilismului este libertatea completă și cuprinzătoare și fraternitatea sinceră a tuturor popoarelor slave. În același timp, se dă imediat o explicație a ceea ce trebuie înțeles prin cuvântul libertate: 1) slavilor se cere libertate politică, adică libertatea de asuprirea străinătății și a străinătății și a puterii de stat străine; libertatea economică, adică libertatea de exploatare și jaf pentru cea mai mare parte a afacerilor evreiești și străine și libertatea morală, adică libertatea de sclavia spirituală și violența bisericească conform modelului Vaticanului. - „Frăție sau familie, rudenia tribală este astfel încât fiecare slav, pe întreaga întindere a Țării Slave, și-ar da seama că acasă, în propria sa familie, este liber și plin de drepturi. Mărturisește fără teamă și fără rușine acest ideal, ține-l constant în minte ca motiv principal și scop final al tuturor aspirațiilor și acțiunilor tale, caută și

a indica celorlalți mijloacele și căile care duc la implementarea sa, să luptăm neobosit împotriva a tot ceea ce stă în cale sau contravine acestor aspirații și obiective — aceasta este sarcina constantă și neschimbătoare a slavofilismului și, în același timp, sarcina noastră națională și de stat. . A înțelege această sarcină și a o aduce la conștiința generală, a chema pe toți și pe toți din Rusia și țările slave să slujească cauzei slave, cauza eliberării integrale a slavilor - aceasta este datoria societăților slave.” Slavofilismul nu este, în esență, nimic altceva decât o expresie a viziunii naționale rusești asupra lumii, purificată și ridicată la idealuri. — Aceasta este

conștiința de sine a poporului rus. Slavofilismul poate fi numit Partidul Popular Rus (sau mai degrabă, în rusă, „Uniunea Populară Rusă”), dar chiar și o astfel de definiție este prea îngustă pentru el. Slavofilismul este Rusia rusă însăși; toată lumea îi sta în spatele și, conștient sau inconștient, este gata să plece. ce este rus în Rusia și tot ce este pur slav în restul slavilor. „Implementarea idealului slav – libertatea și fraternitatea popoarelor slave – necesită: 1) în primul rând, întărirea conștiinței de sine naționale rusești și eliberarea forțelor sociale rusești de opresiunea străină grea care se află asupra lor; apoi–2) eliberarea politică de puterea străină și unificarea popoarelor slave asuprite și dezunite și, în cele din urmă–3) unificarea spirituală a lumii slave, adică distrugerea discordiei religioase și morale din ea.

Această concepție a slavofilismului are o definiție puțin diferită față de părerile lui G. Kireev, deși după sentimentele de iubire față de oameni, după aspirații și idealuri conturate, nu este lipsită de o anumită sublimitate. Se concentrează întregul conținut al definiției; 1) integritatea și unitatea corpului tribal pan-slav, 2) libertatea dezvoltării suverane, economice și morale și 3) fraternitatea, conciliaritatea și conștiința conștiinței de sine ruse și slave, în scopul realizării unificării spirituale și distrugerii religioase și morale discordie.

Nu aceasta este direcția pe care o observăm la reprezentantul Societății Slave din Petrograd în persoana redactorului publicației sale tipărite și a angajatului său necunoscut, care și-a ascuns numele sub două litere.

Definițiile slavofilismului în „Știrile slave” din 1907 și analiza lor.

„Slavyanskaya Izvestiya”, adaptare din „Izvestiya a Societății Caritabile slave din Sankt Petersburg”, în primul număr după redenumire, în editorialul principal, își oferă formula detaliată a slavofilismului. Exprimarea obiectivelor este expusă într-o manieră foarte diversă, întrucât, în ciuda conciziei articolului, pe cele trei pagini ale sale sunt date trei definiții separate: 1) istorică, conform căreia slavofilismul este o reconciliere perfectă și armonioasă a două mari idei ale secolului al XIX-lea. secol: idei de naționalitate și idei de progres și libertate. „S-a realizat o astfel de reconciliere”, continuă angajatul, datorită viziunii sale extrem de ample și lămuritoare despre „naționalitate”; 2) psihologic – potrivit căruia slavofilismul este umanism, mai consistent și onest și în același timp mai larg și mai profund în conținut decât umanismul în sensul obișnuit al cuvântului și 3) o definiție finală logică a esenței sale interioare, în care exprimă Sarcinile slavofilismului modern: „Slavofilismul este o tendință naționalistă care urmărește să fundamenteze originalitatea culturii slave pe recunoașterea unei singure mari personalități colective slave și urmărește să introducă unitatea de conștiință și organizare în creativitatea sa”. Motto-ul acestei mișcări este cuvintele unui slavofil ceh: „totul este de la popor, cu popor și pentru popor: nimic fără popor, nu de la popor și

împotriva poporului”. Prin naționalitate, domnul - în - înțelege o individualitate biologică și psihologică cunoscută, adică un ansamblu de astfel de proprietăți antropologice care, în ciuda diversității externe, din interior, constituie ceva întreg și indivizibil.

Dintre toate naționalitățile tribului slav, singura mare personalitate slavă colectivă, care se înțelege în definiția finală, este a lui Rus, iar alta nu poate fi asumată, deoarece toate celelalte sunt relativ mici; Singurul popor mare dintre slavi este poporul rus. Că dl. ia Rusia pentru a defini „naționalitatea” slavofilismului rus este destul de firesc și de înțeles, dar de ce nu a vrut să-l numească pe nume propriu este secretul lui; între

Cu toate acestea, acest lucru este necesar pentru claritate, deoarece ar fi mai direct și mai științific să recunoaștem ca o singură unitate întreagă nu orice personalitate națională, ci întreaga totalitate a acestor personalități naționale din trib, care în acest caz este panslavism. Dar nu există nicio mențiune despre acest consiliu tribal în întregul articol.

Slavofilismul modern „Slav. Izv." se bazează exclusiv pe cultura națională. După cultură, angajatul „Slav. Izv." numește doar întruchiparea concretă a unei naționalități, ceea ce se numește cultură materială. Umanismul nu este acceptat în articol într-un sens uman larg (cosmopolit), nu în sensul umanismului unităților naționale, ci într-o aplicare restrânsă la unitățile personale individuale (indivizi), adică este acceptat umanismul individual, care se distinge. prin „sfintele exigențe de importanță și dezvoltare liberă pentru fiecare persoană umană (și nu persoană națională), oricât de neînsemnată ar fi aceasta. Din toate acestea rezultă că slavofilismul „Slav. Izvestiya" din 1907 este de natură umanistă, separată, individuală și se bazează pe naționalismul fiecărui popor individual pentru el însuși separat.

Pentru Rus', această întruchipare națională constă, conform prevederilor „Slav. Izv.”, în reconcilierea ideii de naționalitate cu ideile de libertate și progres, dar o astfel de viziune incertă nu coincide cu viziunea clară a slavofilismului indigen al cercului de prieteni de la Moscova al faimosului Hhomyakov.

Însăși denumirea cuvântului „Slavofilism” are un conținut strict definit, aparținând unui fenomen istoric strict definit. Exprimă mişcarea istorică educaţională din Rus' de la mijlocul secolului trecut, pe stindardul tricolor al căruia era înscrisă o renaştere panslavă sau o întoarcere la sfânta antichitate. În special, slavofilismul este subiectul adevăratei ortodoxii creștine, în loc de atitudinea oficială a credincioșilor, atitudinea distorsionată față de aceasta, adevărata autocrație țaristă a înțelegerii poporului zemstvo, în locul regimului birocratic al poliției străine (germane), sau munca temporară. , care a creat mediastinalul dintre popor și țar, clasa „intelectualilor” și originalitatea educațională istorică a iluminismului chiril-metodian în locul civilizației germanice altoite din Europa de Vest.

Orice direcție care se abate de la aceste fundamentale

începuturile slavofilismului indigen, au primit în toate cazurile un nou nume separat. Părea și pentru un fel de slavofilism „slav. Izvestia” din 1907 ar fi trebuit să-și stabilească propria denumire specială a cuvântului, la fel cum părerile lui Orest Miller și ale cercului său, care nu sunt complet identice cu ale lui Homiakov, au fost numite neo-slavofilism. „Epoca slavă”, organul vienez al reconcilierii pan-slave, desemnează unitatea fraternă a slavilor care a apărut istoric cu un nume simplu, de înțeles, de mare succes „panslavism”. Există mai multe curente de unificare a tribului pan-slav - Panslavismul extrabisericesc ceh umanist, mesianismul mistic al catolicilor slavofili polonezi.

Există susținători ai unei ramuri speciale a slavofilismului — „panslavismul cultural general”. Domnul însuși dă nume speciale diferitelor figuri ale slavofilului, în opinia sa, direcția, numindu-le fie populiști, fie pochvennici, fie adepți ai slavofilismului cultural-istoric etc. Dar să presupunem că cuvântul „slavofilism” (în traducere dragostea slavismului) a devenit atât de iubită și comună încât a devenit un substantiv comun și au început să desemneze fiecare doctrină despre fiecare națiune slavă separat și despre toți slavii în ansamblu. Deci „slav. Izv." 1907 sărbătorește slavofilismul ceh și rus. Dar chiar și în acest caz, reconcilierea ideii de naționalitate cu ideile de progres și libertate fără a preciza ce oameni, ce este progresul, pentru ce și din ce este libertatea, adică un fel de slavofilism „slav. Izv." 1907 nu poate rămâne fără o nouă denumire specială, spre deosebire de slavofilismul indigen de Moscova al cercului Homiakov și din toate varietățile care au apărut din acesta. Conform sensului general al celor trei definiții date de oraș, cel mai corect este să numim direcția sa individualism național separat al fiecărui popor slav separat, sau mai simplu poporofilism slav. Mai mult decât atât, angajatul însuși s-a concentrat asupra unei „singuri mari” naționalități ruse.

Este ușor de demonstrat că toate cele trei definiții ale domnului -in-a nu sunt complete și nu sunt exacte; primul este complet vag, al doilea nu este de o calitate complet înaltă, iar al treilea este incorect și lipsit de sens logic intern și toate trei împreună contrazic slavofilismul fundamental, înalt în idealurile sale și adânc în principiile sale creatoare primordiale.

O examinare amănunțită a primei definiții este chiar imposibilă din cauza neînțelegerii conținutului în sine. Slavofilismul este o reconciliere a două (sau mai degrabă trei) mari idei ale secolului al XIX-lea: 1) ideea de naționalitate, 2) ideea de progres și 3) ideea de libertate. În această definiție, dintre cele trei concepte,

„naționalitate”, „progres” și „libertate”, doar naționalitatea a fost clarificată de angajatul „Slav. Izv." 1907, ca individ național sau ca individualitate națională unică, integrală. Celelalte două idei de libertate și progres sunt lăsate fără explicații. Înseamnă cuvintele „mareata idee de progres a secolului al XIX-lea”? dezvoltarea anarhismului, ateismului, amoralismului, decadenței etc. (care în traducere înseamnă anarhie, lipsă de Dumnezeu, imoralitate, degenerare și decadență) sau altceva nu este clar. Același lucru este valabil și pentru cuvintele „mare idee de libertate”: libertate față de creștinism sau credință în general, de opresiunea parlamentarismului occidental, de exploatarea străină și evreiască? sau de la altceva? Fără a găsi aceste explicații foarte necesare, nu putem da o examinare detaliată a acestei definiții, strânsă accidental în articol, aparent de dragul unui cuvânt liberal colorat.

A doua definiție este că slavofilismul este un umanism care este mai consistent și mai onest decât umanismul în sensul obișnuit al cuvântului. Acest umanism relativ nu este o perfecțiune completă în calitate, prin urmare nu poate servi drept ideal călăuzitor pentru națiunile colective mari și unite ale lumii, precum Rusul liber, al cărei ideal național este sfințenia națională. Slavofilismul, înțeles ca renașterea și întruchiparea adevărului creștin nu numai în unități personale, ci în totalitatea națională, plasează această sfințenie ca o stea călăuzitoare și, potrivit idealului, împreună cu poporul, numește Rusia Sfântă.

Vom lăsa sub îndoială și o altă întrebare, dacă în definițiile domnului In nu se ascunde o contradicție între caracterul universal al umanismului în general și între egoismul populist individual al slavofilismului separat „slav. Izv.”, 1907, adică între solidaritatea internațională tribală slavă și provincialismul slav al naționalităților sale constitutive. Această îndoială provine din faptul că un angajat al lui Slav. Izv." 1907 nu propune conciliaritatea tribală, iar umanismul, adresat naționalităților întregi ca o singură persoană, nu se poate manifesta decât între comunități.

relațiile popoarelor reunite într-o singură familie, care este unitatea tribală - panslavismul.

Conform celei de-a treia definiții finale și principale, sarcinile slavofilismului modern rusesc, potrivit domnului-in-a, sunt următoarele: 1) să fundamenteze originalitatea slavă a încarnării concrete (adică a culturii) slave cu privire la recunoașterea Personalitatea slavă și 2) de a introduce în creativitatea populară slavă, unitatea de conștiință (evident și slavă, sau poate doar rusă?) și unitatea unui fel de construcție de case (organizație). Ambele sarcini trebuie să se bazeze pe recunoașterea (de către cine, nu se spune) a unei singure mari personalități colective, pe care nu am putea-o recunoaște ca fiind altceva decât singura mare Rusie, întrucât a înțelege prin această personalitate colectivă întreaga slavă. trib ar fi eronat, căci un trib nu este doar o personalitate națională colectivă, ci un consiliu al tuturor popoarelor slave, un consiliu al

tuturor personalităților colective naționale și consimțământul lor tribal.

Și așa, baza identității culturii, în opinia lui „slav. Izv.”, 1907, nu există acord tribal, ci recunoaștere a unei personalități naționale colective. Pentru a fundamenta un fenomen istoric, ce este o cultură populară originală, nu în fapt, ci. pe o astfel de recunoaștere (de către cine este necunoscut), cel puțin este inutilă, pentru că nu este nevoie să se bazeze originalitatea pe originalitate, așa cum nu este nevoie să iluminăm lumina cu lumină sau să întuneci întunericul cu întuneric.

La urma urmei, originalitatea este ceva care nu necesită nicio justificare și izolare: ea este a fi, izvorât din sine, un principiu primordial natural, înfipt în măruntaiele cele mai adânci ale oamenilor. Originalitatea în sine întemeiază orice cultură, este acel întreg și indivizibil care manifestă cultura din interior, și nu invers, este o sursă, nu un flux. Poți fundamenta tot ceea ce a fost altoit și atunci asta înseamnă reconcilierea străinului cu indigenul, originalul. O cultură populară originală poartă în mod inevitabil și fatal cu ea proprietățile sale personale de rădăcină, puterile sale spirituale personale și nu necesită suporturi externe și justificare pe unitatea aceleiași conștiințe personale. Aici unitatea trebuie înțeleasă ca o proprietate esențială a conștiinței însăși. Conștiința unește, adică transformă sau ejectează, totul altoit și străin în persoana conștientului. O cultură originală nu necesită nicio organizare a creativității. Repetăm: a fundamenta cultura slavă și identitatea slavă pe principii slave este o întreprindere completă

gol. Cum altfel putem înțelege cererea domnului-in-a de a introduce unitatea conștiinței și unitatea unui fel de organizație în arta populară?

Creativitatea este proprietatea sau puterea spiritului (liber de orice constrângere) de a produce spontan și adesea involuntar, în mod conștient sau adesea inconștient (sau mai degrabă supraconștient) ceva nou din nimic.

Creativitatea este sursa primară a originalității, sau mai degrabă cealaltă latură a ei. Originalitatea este creativitate pasivă, creativitatea este originalitate activă, ambele sunt proprietățile și principiile rădăcinii unei personalități libere, una este o stare, cealaltă este activitatea „eu-ului” personal, național și tribal. Creativitatea însăși își construiește economia, ea însăși dă naștere la noi modele de creație, inventează noi planuri de construcție și nu tolerează nicio restricție organizațională pentru sine. Creativitatea, a produce ceva nou din materialul existent, nu este creativitate, ci numai creație și nu tolerează introducerea de ceva străin. A organiza și a aduce unitatea conștiinței în creativitate, care, ca principiu spiritual, decurge din domeniul supraconștientului, înseamnă a-l priva de libertatea de manifestare, a o constrânge și a limita cu limite nepotrivite, a înăbuși și a înăbuși. Nu degeaba Hhomiakov, creatorul

slavofilismului, de-a lungul vieții, a respins cu atâta încăpățânare toate schemele, formulele, sistemele etc., restricțiile restrictive ale creativității și libertății spirituale!...

Definițiile domnului In, deși acceptate de editorii „Slavyanskie Izvestiya” în 1907, trebuie recunoscute ca incorecte și complet inacceptabile pentru slavofilismul original.

Dacă judecăm Societatea de Caritate Slavă după definițiile ei făcute de redactori și de inventatorul editorialului primului număr al ediției reînnoite a buletinului informativ al Societății din 1907, atunci societatea în sine nu este slavofilă și editorul nu este un slavofil al Societății. Homiakov și stilul de viață de la Moscova al „Sfintei Mărturisiri Ruse”.

În trei privințe slavofilismul „Slav. Izvestiya" din 1907 este limitată și restrânsă: 1) subiectul studiului său este fiecare naționalitate în sine și nu un agregat tribal, adică un consiliu al tuturor popoarelor slave individuale în slavii uniți: 2) naționalitatea este înțeleasă ca o entitate biologică și psihologică și este renunțată la esența sa spirituală; 3) cultura este acceptată în sensul său material restrâns, ca întruchipare concretă, și nu ca manifestare spirituală.

Dimpotrivă, adevăratul slavofilism indigen al luminarilor moscoviți pune ca bază a dezvoltării sale viața istorică tribală a întregului trib slav în legătură cu umanitatea și biserica universală, înțelegând aici sub biserică ceea ce trăiește, se naște și s-a dus. până la mormânt, dar trăiește spiritual în cer, împreună cu tot ce este spiritual în pace, umanitate. Slavofilismul indigen dezvoltă și întărește viața oamenilor pe principiile primordiale, originare și libertatea creatoare a forțelor mentale și spirituale ale tuturor popoarelor care fac parte din popoarele panslave, atât individual, cât și mai ales în totalitate.

Deci, formulele slavofilismului „Slav. Izv." 1907 și sunt limitate, incerte și parțial lipsite de sens logic intern.

Vom încerca să ne exprimăm propria părere despre „slavofilism”, despre „atot-slăvirea”, luând ca bază slavofilii nativi din Moscova. Dar mai întâi, să încercăm să schimbăm formula „Slav. Izv. 1907 în această direcţie. Punctul de discrepanță dintre punctele de vedere ale acestei publicații și între înțelegerea noastră constă în ce anume să punem în fruntea construcției: individualul, chiar colectiv, sau conciliaritatea. În primul caz, veți obține o piramidă cu un singur vârf, în al doilea, o radiație articulară sferică dintr-un focus creativ comun în toate direcțiile.

Dacă recunoaștem o persoană deasupra consiliului (începutul Vaticanismului modern), așa cum este acceptat de angajatul „Slav. Izv." 1907, apoi slavofilismul său va fi exprimat prin introducerea unor modificări de concepte după clarificarea noastră, în felul următor:

Slavofilismul este o tendință națională care urmărește să fundamenteze o cultură străină împrumutată prin recunoașterea acestor proprietăți insuflate ca fiind indigene și încercând să introducă unitatea de conștiință și organizare în împrumuturile dobândite, adică să le armonizeze cu trăsăturile fundamentale ale creativității și unitatea identitate nationala.

Dacă recunoaștem conciliaritatea ca fiind dominantă asupra personalității naționale, atunci slavofilismul este o direcție tribală (și nu doar naționalistă), străduindu-se să armonizeze culturile popoarelor individuale incluse în trib, fără a restricționa manifestarea liberă a darului creator al fiecărei naționalități individuale. (naționalitate) de către orice unitate sau organizație părtinitoare Apreciez-o pentru educație

- Z Z -

apelul la unitatea conciliară tribală în întregul ei și integritatea întregii diversități naționale și multiplicități tribale. În primul caz, va exista o subordonare a personalității libere a unui popor separat jugul unei culturi străine, pentru care germanii se străduiesc atât de mult în raport cu slavii; în al doilea, va avea loc o dezvoltare armonioasă a părțile naționale ale unui trib, adică o combinație între dezvoltarea principiilor personalităților naționale și coordonarea lor în unitatea conciliară tribală .

Nu trebuie confundat conceptul de popor (națiune) cu conceptul de trib – un consiliu de naționalități; cel mai înalt concept în ceea ce privește domeniul de aplicare este tribul, în ceea ce privește conținutul, oamenii.

Înțelegerea noastră despre slavofilism.

Să prezentăm propria noastră înțelegere a slavofilismului.

Slavofilismul este un fenomen istoric și educațional al unei renașteri cuprinzătoare (adică, o întoarcere la idealurile sfinte ale antichității) și dezvoltarea ulterioară a proprietăților originare primordiale și a forțelor creative libere ale tuturor popoarelor slave, unite colectiv într-o singură familie tribală, în împlinire. a poruncii tov a creștinismului adevărat și a stabilirii pe pământ a împărăției internaționale și internaționale a iubirii, care este de neconceput fără consimțământul conciliar și conștiința conciliară. Sobornost este unitatea și integritatea întregii totalități a diversității creative și a mai multor membri pentru a obține adevărata libertate de asuprirea unei părți asupra alteia și pentru a atinge plenitudinea unei vieți adevărate și drepte. Conciliaritatea conține în mod necesar un principiu etic și extrem de moral. Orice aspirații restrictive în dezvoltarea morală a unor părți și membri ai conciliarității sunt contrare principiilor originale și proprietăților naturale ale tribului pan-slav. Unitatea conciliară se bazează pe încredere reciprocă și pe subordonarea liberă a tuturor părților unui principiu moral comun (dragostea). Unitatea individualității personale a poporului necesită subordonarea personală a părților față de poporul dominant, ceea ce

este permis în viața materială externă, dar nu este tolerat în aspirațiile creatoare spirituale ale sistemului conciliar.

Slavofilismul concepției lui Homiakov se distinge prin cea mai largă sferă a concepției conciliare. Integritatea completă, cuprinzătoare, este scopul aspirațiilor slavofilismului indigen din Moscova, care a fost conturat din cele mai vechi timpuri prin activitatea de predicare a Sf. Chiril și Metodie, cu

și, prin urmare, această mișcare fundamentală la slavi nu este altceva decât o adevărată renaștere creștină chirilometodiană a începutului secolului al IX-lea și nu un fel de reconciliere a ideilor zgomotoase, ci vagi și neclare ale secolului al XIX-lea. Europa de Vest a cunoscut deja o renaștere similară pe care o trăiesc slavii astăzi, adică a cunoscut o tranziție și a revenit la antichitate – în romanism și în Renașterea medievală. Dar aceasta a fost o renaștere a păgânismului clasic, adică o adevărată regresie. Reînvierea panslavismului este un adevărat progres, succes, spre perfecţionarea poporului creştin la sfinţenia naţională.

Din seria de definiții de mai sus a slavofilismului, examinată în detaliu sau menționată doar în trecere, se poate trage o concluzie - definiția slavofilismului nu s-a cristalizat încă și fiecare figură nouă încearcă să-i dea propria direcție personală. Este aceasta dovada că slavofilismul însuși este mort și acoperit de iarba uitării? Ni se pare dimpotrivă – ceea ce este produs trăiește și crește. Un cuvânt viu este unul care exprimă nuanțe schimbătoare, care el însuși se schimbă. Slavofilismul este tocmai un cuvânt viu. O limbă moartă este una care s-a osificat în forme fixe de vorbire. Slavofilismul nu s-a osificat și, prin urmare, nu a murit. Definim slavofilismul ca fiind un fenomen istoric, profetic prezis, al triumfului întrupării creștine, viața creștină nu pentru fiecare persoană în parte, ci pentru unități naționale unite prin sânge, credință și iubire și chiar pentru unirea unor triburi întregi între ele în o umanitate creștină prietenoasă.

Baza viziunii noastre este conceptul de patronimic. Patriarhia familiei, patriotismul poporului și patriarhia în consiliul bisericesc al umanității sau, cu alte cuvinte, nebunia pentru familie, patria regală și patria pentru popor, strămoșul tribului și paternitatea evlavioasă a întregului creștinism – acestea sunt etape diferite ale unuia și aceluiași început de sacrilegiu și conciliaritate slavofilă.

Slavofilismul este renașterea: 1) principiului tribal în familie, 2) zemstvo-sfatul popular al oamenilor de toate clasele din stat, în slujba unui singur rege autocratic și uns, 3) consiliul uniunii suverane a multor afirmă într-un singur acord interstatal, 4) consiliul ecumenic al tuturor bisericilor locale din Ex, adică al întregii omeniri creștine. Și conciliaritatea fără a observa libertatea de

nu va exista conciliaritate fără oprimare reciprocă, fără participarea conștiinței în general, la treburile de stat și internaționale și fără manifestarea iubirii în toate părțile ei.

Și astfel, slavofilismul este renașterea și afirmarea conciliarității în viața familiei, a statului, a tribului, a intertribului și a bisericii, care se va dezvălui în instaurarea iubirii universale. Iar unitatea universală în toate părțile umanității în mod individual și în întreaga umanitate ca întreg, adică în plinătate și integritate, este plinătatea împărăției lui Dumnezeu pe pământ, care este promisă de revelațiile profeților.

Principiul personal al Occidentului se opune principiului unirii Orientului.

Și astfel, slavofilismul presupune existența unei diferențe profunde între civilizația și cultura de tip occidental germano-roman și iluminarea și iluminarea perfecționării creștine greco-slave răsăritene. Și într-adevăr, slavofilismul trasează o linie ascuțită între raționalism, evoluționism, filochizism și amoralismul progresului occidental (succesul), precum și cu viața păgână licențioasă, luxul îmbunătățit tehnologic, pe de o parte, și între conciliaritatea creativă liberă și sacru. învăţătura spirituală sublimă părintească şi viaţa ascetică creştină – pe de altă parte. Această dualitate este stabilită cel mai clar în lucrările istorice ale lui Homiakov. El o vede în profunzimea vieții istorice a celei mai îndepărtate antichități și definește natura acestei dualuri în două tendințe de viață universale: 1) în Kushiteism, care este o expresie a recunoașterii necesității organice eterne, care produce prin virtutea legilor logice inevitabile și 2) în iranianism, care este o expresie manifestare spirituală a principiului liber creativ.

Această dualitate a civilizației și iluminismului trebuie să fie distinsă pentru o înțelegere clară a slavofilismului, pentru că, conform definiției noastre, nu este altceva decât scopul predeterminat al popoarelor slave de a întruchipa și a stabili în puritate și deplinătate spiritul liber-creativ iranian, adică adevărata biserică a instituit creștinismul. În continuarea dezvoltării, învățătura noilor slavofili trebuie să dovedească și să stabilească pe pământ convingerea că adevăratele principii ale Sfintei Ortodoxii vor deveni inevitabile pentru recunoașterea mondială și că în afara conciliarității Ortodoxiei nu va exista nici un triumf universal al creștinilor.

Adevăruri. De asemenea, trebuie să dovedească că principiile adevărate ale zemstvo-poporului de Autocrație vor fi condiții necesare pentru reorganizarea tuturor statelor globului, ca singurul exemplu corect de împărății pământești binecuvântate de Dumnezeu. În fine, slavofilismul trebuie să demonstreze și că începutul lui Nirodnoschpi, înțeles creștinesc, va fi acceptat de toată lumea ca mijloc esențial de stabilire a păcii și a împărăției iubirii pe pământ.

Slavofilismul *), ca doctrină teologico-filosofico-științifică a iluminismului greco-slav oriental, în contrast cu civilizația romano-germanică, se dezvoltă într-o structură sau un mod de viață complex, dar armonios.

Slavofilismul în viziunea sa asupra lumii, înțelegerea vieții, cunoașterea și religia diferă puternic de întregul cerc de cunoștințe și credințe ale culturii vest-europene. Ea, ca corp special și generalizat de cunoștințe, este o structură artistică, frumoasă și puternică, plină de simplitate, proporționalitate și unitate încântătoare.

Slavofilismul, ca un far, luminează căile mișcării luminate mondiale, ca o torță, îi protejează și îi avertizează pe oameni de știință și neștiiți, confesori și Nevers, creatori și imitatori, să nu se rătăcească pe calea falsă bătută a ateismului, materialismului, scepticismului, spiritismului. , ocultismul și alte roade ale civilizației glorificate și rase - mocnind.

În distanța nedeterminată a unei viziuni neclare, templul înțelepciunii slavofile este clar conturat în primul rând prin cupolele sale strălucitoare și crucile aurii. Aceasta este culoarea și rodul înțelepciunii gândirii ortodoxe. Cupolele luminoase și înalte ale construcției Slavophil atrag atenția departe de a se apropia de pereții puternici, stabili, cu ferestre mari și luminoase și intrări largi, bogat decorate. Fundațiile solide subterane și fundațiile fundamentale sunt ascunse de vederea observatorului de continentul însuși, deasupra căruia se înalță această clădire luxoasă. Pietrele de temelie ale fundației trebuie să fie dezgropate în mod deliberat din ascuns, studiate cu sârguință și cu atenție pentru a asigura puterea, soliditatea și eternitatea templului însuși.

Construcția creativă a doctrinei slavofile s-a dezvoltat istoric de sus. Prezentarea acestei doctrine, dimpotrivă, de dragul persuasivității și al dovezilor ar trebui să fie

*) Vom retipări aici prefața noastră la cartea „Codul legilor fundamentale”.

începe de jos, care se adâncește în profunzimea legilor de bază și inițiale ale gândirii.

Printre departamentele fundamentale ale filosofiei Slavophil se numără în principal dezvăluirea proprietăților și aspectelor viziunii în sine. „Acest departament de cunoaștere a fost dezvoltat de slavofilism mai detaliat și mai subtil decât multe altele. Nici categorizarea (studiul definițiilor superioare), nici sistematica (studiul ordinelor și structurilor proporționale), nici alte departamente de filosofie nu au fost studiate de slavofilism. la fel de detaliat ca și doctrina limitelor și proprietăților cunoașterii.Să spunem mai multe: fără această parte cea mai necesară, înțelepciunea slavofilă în sine nu ar fi existat, ca știință filozofică separată.Dar primii slavofili nu au

atins legile logice de bază. , sau, dacă s-au atins, atunci doar ușor. Și cum poate cineva să înceapă să prezinte noua învățătură în deplinătate și armonie, dacă nu să determine dinainte legile pe care se bazează și din care derivă.

Datorită vastității sale gigantice și sferei atotcuprinzătoare, slavofilismul nu poate fi satisfăcut și limitat la trei sau patru legi ale logicii elementare și, în plus, exclusiv formale a lui Aristotel. Prin urmare, stabilindu-ne scopul de a prezenta filozofia slavofilismului, în ordine și integritate strictă, nu ne putem lipsi de un set de legi fundamentale ale gândirii.

Structura de bază a acestor legi ale gândirii ne va servi pentru stabilirea ulterioară a tot felul de structuri. Numai dacă aceste legi sunt respectate *) aceste structuri nu vor fi nefondate, ci, dimpotrivă, bazate pe legile exacte și de nezdruncinat ale gândirii însăși. În același timp, vom încerca să ne exprimăm prezentarea și chiar construcția, pentru o mai mare claritate și claritate, în imagini numerice și geometrice (matematice), așa cum a exprimat însuși marele Homiakov, deși rar, dar întotdeauna cu mare succes.

*) Aceste legi ale noastre sunt anexate la cartea „Codul legilor fundamentale ale gândirii” și ne vom referi la prevederile acesteia ori de câte ori este necesar.

Capitolul П.

Ce este înțelepciunea după învățăturile slavofililor.

„Unuia i se dă cuvântul înțelepciunii prin Duhul, iar altuia cuvântul înțelegerii despre același Duh. (Cor. 12, 8k

Definiția înțelepciunii împreună cu alte ramuri ale cunoașterii, luate în deplinătate și proporționale cu integritatea unității.

Ca urmare a tot ceea ce s-a spus, slavofilismul este o mișcare educațională care a început în Rusia în ultimul secol după Războiul Patriotic . Are scopul de a elibera întregul trib slav de dependența politică și culturală și de absorbția de către popoarele străine și heterodoxe vecine. Slavofilismul se străduiește să își desfășoare activitatea educațională prin restaurarea și dezvoltarea tuturor principiilor creative cotidiene, educaționale și primordiale ale tribului, viața Sfintei Ruse.

Așadar, slavofilismul, în realizarea aspirațiilor sale, nu a putut să nu stabilească pentru conducere propria sa viziune filozofică specială, radical diferită de opiniile dezvoltate de popoarele altor triburi. În special, ca ramură a cunoașterii și științei, slavofilismul nu este doar un fenomen istoric iluminator de renaștere cuprinzătoare și dezvoltare ulterioară a proprietăților originale originale ale forțelor creative libere ale tuturor popoarelor slave, ci și o doctrină istorică, filozofică și teologică specială. întemeiată pe creștină în concepte despre viața umanității, care Fără consimțământul universal al popoarelor și triburilor, fără conștiință conciliară și fără

cunoașterea deplinătății aspectelor spirituale ale naturii umane, este de neconceput.

Esența înțeleaptă a fundamentelor sale constă în spiritualitate, în unitatea vieții și în integritatea și completitudinea lumii.

cunoaşterea adevărului imuabil şi etern. Și aceste principii ale înțelepciunii slavofile au fost proclamate”. deși în prevederi fragmentare, fondatorii slavofilismului moscovit Kireyevsky și Homiakov au primit prelucrare ulterioară în lucrările lui Gilyarov-Platonov, Samarin, Danilevsky, Mitropolitul Filaret al Moscovei, IPS Episcop. Feofan, parțial Pobedonostsev și mulți alții, care și-au dat seama latura mentală, înțelegerea filozofică și teologică ortodoxă a vieții. Părerile acestei tendințe au găsit și un exponent talentat în persoana celebrului scriitor al vieții de zi cu zi Dostoievski, un expert în sufletul slavului și un predicator profund religios al învățăturii slavofile. Pe lângă aceste figuri majore care s-au retras deja din viața de zi cu zi, mulți alți oameni de știință și scriitori continuă să studieze și să dezvolte fundații slavofile. Deci prof. Zavitnevich a întreprins o lucrare științifică dedicată exclusiv lucrărilor lui Homiakov, un alt profesor onorat, L. E. Vladimirov, a dezvoltat viziunea lui Homiakov asupra dreptului. Unii oameni de știință abordează doar indirect curentul de gândire al slavofililor și introduc, deși nu direct, noi cercetări și noi poziții în slavofilism, deci prof. Bugaev a dezvoltat unul dintre gândurile fundamentale, exprimat ca întâmplător de Hhomyakov, într-o întreagă lucrare armonioasă, înalt științifică. Prof. lucrează în domeniul slavofil. Nekrasov, un adept al lui Bugaev, a ales ca subiect de cercetare economia și circulația banilor, economia și finanțele.

Sarcina gânditorilor moderni ai slavofilismului este de a arăta diferența fundamentală și chiar opoziția dintre gândirea orientală, viziunea asupra lumii și înțelegerea vieții, pe de o parte, și semnificația și semnificația sistemelor filozofice ale civilizației vest-europene, pe de altă parte. Nu doar a arăta, ci și a găsi esența rădăcină și expresia verbală a acestei opoziții - acesta este adevăratul scop al gândirii științifice ruse moderne. Astfel, fără îndoială, spiritualitatea învățăturii slavofile se opune civilizației raționaliste și materialiste a Occidentului; Familia slavofilă, structura comunitară și ecumenica conciliară și principiile patriarhale ale vieții sociale și statale vechi rusești sunt în contradicție puternică cu principiile sistemului personal, violent al vieții culturale occidentale și cu constituționalul anti-creștin, socialist și comunist.

guvern În fine, integritatea și completitudinea cunoașterii, la care se străduiesc înțelepții lagărului slavofil, nu coincid cu dualitatea sau adesea cu unilateralitatea, exclusivitatea și parțialitatea direcțiilor

gânditorilor vest-europeni, care nu pot fi reduse la unitate generală a rațiunii analitice și critice. Spiritualitatea, vitalitatea și integritatea cunoștințelor slavofililor au fost viu remarcate de adeptul și interpretul acestei mișcări slave, prof. Ghiliarov-Platonov.

Dar unde este trăsătura comună și care este proprietatea esențială a acestor dezacorduri și contrarii, se pare că până acum acest lucru nu a fost observat de nimeni și nu a fost determinat științific. Dacă reușim, după un studiu cuprinzător al gândirii slavofile, 1) să găsim aceste trăsături distinctive, 2) să determinăm proprietățile și, în plus, cu deplină încredere și convingere și 3) să stabilim un sistem strict urmărit al întregii învățături. , adică pentru a afla esența științifică a școlii, atunci vom considera că studiul nostru despre slavofilism nu a fost inutil.

Să începem examinarea doctrinei filosofice slavofile cu o definiție precisă a ceea ce înseamnă aceasta prin cuvântul filozofie sau înțelepciune. Se pare că nu există un alt concept căruia i-au fost atribuite o asemenea varietate de interpretări. Fiecare gânditor independent își stabilește propria viziune separată asupra filosofiei și o definește în felul său. Adesea, chiar și numai prin această definiție, stabilită de un gânditor, se poate judeca conținutul sistemului său, opiniile sale fundamentale asupra lumii, asupra vieții și asupra puterilor cognitive ale omului. În general, o astfel de instabilitate a viziunii filozofiei indică în mod direct versatilitatea câmpului mental al filosofiei.

Numai slavofilismul a reușit să stabilească o viziune cu siguranță exactă și completă a ceea ce ar trebui înțeles prin filozofie sau înțelepciune, deoarece slavofilismul nu s-a limitat la o viziune parțială, ci se străduiește să îmbrățișeze subiectul filosofiei din toate părțile până la o deplinătate completă. Definiția lui este așadar cea mai generală, cea mai completă și cea mai completă.

Printre diverși gânditori occidentali, există chiar unul care respinge cu desăvârșire posibilitatea existenței filozofiei și demonstrează dialectic (filosofic) această convingere nihilistă. Acest negator este istoricul filosofiei, englezul Lewis. El reduce toată filosofia la metafizică, adică la o regiune inaccesibilă

înțelegerea noastră rațională, nici discuția logică (rațională), nici experiența senzorială. Și, respingând metafizica de neînțeles pentru rațiune, el neagă inevitabil filosofia însăși, deși filosofează despre diversele ei sisteme pe paginile a două volume voluminoase. Cu toate acestea, Lewis pare să prezică o transformare a fizicii și chiar o renaștere a metafizicii.

„Vedem că nu numai fizica este în ajunul transformării prin dinamica moleculară, dar observăm o mișcare ciudată în metafizică și. semne neîndoielnice ale trezirii vieţii. După o lungă perioadă de uitare și neglijență, întrebările ei își revendică din nou drepturile.” (Din lucrările lui Vl. Sol. I-198).

Istoria filozofiei îi servește lui Lewis drept justificare pe care își construiește dovada inexistenței și chiar a imposibilității existenței filozofiei. El pleacă de la poziția că regiunea metafizică este inaccesibilă cercetării exacte și experimentale și tot ceea ce este în afara experienței și gândirii logice nu există și nu este demn de recunoscut. Această afirmație ar fi complet adevărată presupunând că singurele căi de cunoaștere și singurele puteri cognitive sunt rațiunea, rațiunea, dovezile și dovezile celor cinci simțuri externe ale noastre. Limitându-ne puterile cognitive la empirism și raționalism, trebuie inevitabil să restrângem atât subiectul cunoașterii, cât și aria obiectelor (subiecților) cognitive. Gânditorii de acest tip nu recunosc și resping complet ca fals întregul tărâm al invizibilului, adică tărâmul spiritului, recunoscând, totuși, posibilitatea misticismului, a cărui cunoaștere se realizează prin puteri cognitive presupuse speciale în S.U.A.

Într-un cuvânt, Lewis neagă filosofia pentru că nu recunoaște tărâmul metafizic invizibil al spiritului și, fiind orb în acest tărâm, neagă lumina cu adevărat existentă a acestui mediu. Așadar, Lewis neagă filosofia pentru că neagă metafizica și neagă metafizica pentru că filosofia lui este o sursă de neîncredere pentru el.

Un alt reprezentant al negătorilor de filozofie este Feuerbach. „Filozofia mea”, scrie el, este că neg toată filozofia, căci toată filosofia este teologică. adică direcția teologică, dar neg religia și, prin urmare, neg toată filozofia”. Lewis a negat filozofia pentru că a negat metafizica. Feuerbach – pentru că neagă credința, adică încrederea oamenilor în existența lui Dumnezeu Furnizorul și Atotputernicul*

locuitor şi în existenţa lumii spirituale. Gânditorii din acest ordin sunt foarte consecvenți, pentru că negarea credinței duce în cele din urmă la negarea chiar și a filosofiei. Dar a nega ceva nu înseamnă a da o dovadă de nerefuzat a imposibilității existenței subiectului de negare, în acest caz, a certitudinii existenței lumii spirituale metafizice; iar această negare din partea gânditorului este doar o autolimitare arbitrară a domeniului de studiu. Pentru ca o astfel de restrângere a subiectului cercetării filozofice să fie legitimă și cu adevărat adevărată, este necesar să se dovedească mai întâi că subiectul negării nu există și de fapt nu poate exista și, prin urmare, nu trebuie recunoscut . Omenirea, în marea majoritate, recunoaște în orice moment lumea spirituală și nici un negator nu este capabil să demonstreze logic cu date pozitive absența realității tărâmului spiritual, iar negarea nesigură a acesteia din partea gânditorilor individuali va rămân părerea lor personală, și nu un fapt (evidit) al realității istorice sau adevărul mondial. Pentru o cunoaștere cu adevărat completă, o astfel de convingere personală și asigurare nefondată nu sunt convingătoare și sunt nihilism. adică nerecunoașterea nu are nicio semnificație în dezvoltarea gândirii filozofice integrale. Majoritatea covârșitoare, crezând contrariul, obligă un gânditor mai profund să țină cont de această convingere a umanității și nu-i permite

să reacționeze negativ la însuși faptul credinței în masă, fapt real-istoric. O persoană orb din naștere, oricât de convingător ar neagă culoarea roșie, nu va convinge niciodată nici măcar un copil mic, care poate distinge cu ușurință orice culoare aproape de la naștere. Orbii spirituali nu-i vor descuraja pe cei văzători spirituali, chiar dacă aceştia din urmă erau chiar un ignorant complet în orice altceva.

Un gânditor înțelept care recunoaște spiritualitatea nu o va refuza niciodată și nu o poate refuza, pentru că se bazează nu numai pe faptul istoric al recunoașterii în masă, ci și pe propria experiență interioară. El, dimpotrivă, caută să demonstreze, prin filozofare, necesitatea recunoașterii lumii spirituale metafizice. Credința în realitatea metafizică în general este un adevăr istoric, pe lângă care doar un gânditor orb spiritual poate trece fără atenție și fără investigație. Experiența proprie a credinciosului și mărturia istorică a tuturor timpurilor și a tuturor popoarelor nu pot fi respinse și explicate

simple erori sau prejudecăți, adică prin acest cuvânt credința falsă a maselor. Gânditorii unilateral păcătuiesc pentru că resping ceea ce nu recunosc ca inexistent. Cunoașterea completă nu are dreptul să respingă orice afirmație decât dacă dovedește în mod convingător că o astfel de afirmație nu coincide cu realitatea. A scrie o întreagă istorie a filosofiei și a descoperi că scopul filosofiei în sine este negația ei este un lucru complet gol și nebun. A filozofa despre imposibilitatea filozofiei este o dovadă directă că filosofia există și chiar negândii filozofiei nu se pot descurca fără ea. În raționamentul lor există o eroare în concluzie, dar nu în opera filozofică în sine, căci ei neagă ceea ce nu neagă pentru ei înșiși, ceea ce îi face să lucreze.

Deci, există două tabere de filosofi și gânditori: unii își direcționează activitatea filozofică spre a respinge religia, metafizica și filosofia, alții nu numai că nu resping, dar cer ca concluziile filosofiei să fie acceptate pentru a fi ghidate în viața personală a unei persoane. Gânditorii slavofili nu aparțin taberei denegatorilor ca Feuerbach și Lewis, ci taberei celor care recunosc în mod conștient existența unei lumi metafizice și a unui tărâm transcendental, adică împărăția ființelor spirituale și a lui Dumnezeu ca Creator personal, Furnizorul și Atotputernicul universului. Filosofia, ca și religia, este accesibilă tuturor oamenilor fără excepție, pentru că toată lumea este gânditor și credincios. Absența completă a gândirii și a credinței într-o persoană este un fenomen anormal și dureros, astfel de oameni sunt fie cretini, fie fanatici, pentru că o persoană fără credință trebuie să creadă în lipsa sa de credință pentru a fi sinceră. Există mulți astfel de oameni, nici măcar cele mai perfecte statistici nu pot rezolva acest lucru.

Nu există alt rezultat pentru un credincios, precum slavofilii, decât să recunoască cu liber arbitru că gândirea filosofică există ca fenomen al câmpului cognitiv științific; dar în ce constă această cunoaștere filozofică specială și dacă există o viziune generală, definită asupra acestei chestiuni — această chestiune, să presupunem, este încă

nerezolvată. Dimpotrivă, întreaga istorie a filozofiei occidentale indică faptul că nu există doi gânditori care să fi recunoscut exact în același mod ceea ce ar trebui considerat subiect al filosofiei și în ce constă puterea de a filozofa și dacă majoritatea consideră adevărul ca fiind acest subiect, atunci diferă în rezolvarea întrebării ce este adevărul însuși. Și această situație aparent anormală apare deoarece fiecare

Fiecare gânditor definește în sine o latură a forțelor cognitive și dezvoltă doar o parte din subiectul general și, purtat de acesta, este inevitabil înclinat să nege existența părților rămase. Și într-adevăr, în știința filozofică occidentală există atât de multe filosofii private diferite câte opinii individuale independente care au fost dezvoltate. Dar dacă privim filozofia ca fiind coordonarea și aprobarea tuturor acestor ramuri separate, atunci viziunea filozofiei ar fi complet definită. Adevărata înțelepciune nu poate fi altceva decât universal, complet și întreg în unitatea sa. Aceasta este o viziune esențială a filozofiei slavofilismului.

Dacă observăm că există multe filosofii diferite: filosofia naturii sau filosofia naturii, pozitivă, adică filosofia cunoașterii pozitive (Comte), filosofia misticismului (Bar. Duprel), filosofia interesului sau beneficiului și beneficiului - eudaimonism, utilismul (Bacon).), utilitarism (Miles), utilitarism sau filozofie utilitarista a dreptului (Spencer), spiritism (nepredare) - filosofia fenomenelor sepulcrale si a umbrelor mortilor (Allan Kardec), ocultism - cunoastere secreta sau filosofia secretului (Papu c) , filosofia divinizării universale, vol. e. recunoașterea unei substanțe divine universale, unice (panteismul — Spinoza), filosofia gândirii (Hegel), filosofia distingerii transcendentalului de transcendental (Kant) etc. doar dovedește că gândirea filozofică nu este acceptată ca cunoaștere integrală, ci a intrat pe o falsă cale parțială unidirecțională. Adevărul, de fapt, în diferitele sale aspecte nu va aparține tuturor parțial, ci în întregime tuturor luați împreună în deplină unitate.

Există o părere că filozofiile private greșesc în ceea ce neagă, dar ceea ce afirmă aparține adevărului, iar aceste afirmații trebuie să fie doar consecvente între ele, generalizate în unitatea întregului, abia atunci vei cunoaște înțelepciunea.

Dintre gânditorii civilizației occidentale care aparțin acestei cunoștințe coerente, cel mai remarcabil este Leibniz (Lubniz). El a definit conceptul de „monade” ca indivizi individuali conștienți (lumi mici, microcosmos ale spiritului). El încearcă nu numai să conecteze toate curentele de gândire filosofică într-un singur întreg, ci chiar să unească în filozofie diverse cunoștințe științifice și toate aspectele cunoașterii umane, adăugând cunoștințe logice rezonabile științelor experimentale.

niya și credințele religioase. „Numai pentru mintea noastră Dumnezeu pare neclar și supranatural, așa cum noi înșine trebuie să arătăm animalelor. Ceea ce este deasupra rațiunii noastre, adică supra-rezonabilul, nu este încă nerezonabil sau contra-rezonabil. Dar monadele inferioare (ființe separate) au încă unele asemănări cu Monada superioară și, prin urmare, au credință în Dumnezeu. Prin urmare, filosofia și știința nu numai că contrazic credința, ci și o confirmă. Filosofia se contopește complet cu religia." Această combinație de știință, filozofie și religie a fost numită de gânditorul mistic Vl. Solovyov „teozofie liberă", iar această filozofie universală formează ceea ce, într-un alt caz, el numește pansofie sau atoate înțelepciunea.

Înțelepciunea slavofilă, respingând gândirea parțială sau unilaterală, se străduiește pentru o unire generală (conexiune) sau souza (sinteză) a tuturor domeniilor cunoașterii și, prin urmare, având un predecesor în persoana lui Lyubnitsa, se străduiește pentru o filozofie a cunoașterii complete, înțelepciune deplină. Slavofilismul, pentru a desemna această cunoaștere integrală, folosește numele dat de Hhomyakov - „filozofia întregii minți" și trebuie să se transforme în cele din urmă în scopul înțelepciunii sau castității. Și ea, castitatea (integritatea, întregul sau întregul înțelepciunii), este în contrast cu filosofia negătorilor religiei și metafizicii, precum Feuerbach și Lewis, și gânditorilor unilaterali, dintre care marea majoritate. Lyubniții în această chestiune sunt precursorul și prototipul lui Hhomyakov. Și într-un alt fel, acest glorios gânditor slav este predecesorul părintelui slavofilismului (și parțial chiar fondatorul școlii de la Moscova, filozofică și matematică - prof. Bugaev); acea idee Lubnitsky despre filozofie ca o ordine legală „demonstrativă" în care, cu ajutorul semnelor, calculul se efectuează în același mod în care se face în aritmetică: „Am supraviețuit filozofiei germane, pentru că am înțeles-o singura- sidedness", scrie Homiakov (T. I—274), nu cu înțelegerea vagă a unui spirit nemulțumit, ci cu conștiința limpede a minții. Dezvoltarea dialectică a școlii kantiene nu reflectă complet cognoscibil (obiectul), căci îl reflectă fără realitatea sa. Nu numai că nu este o filozofie a rațiunii totale, dar nici măcar nu este o filozofie a rațiunii manifestate (obiectivizate). Trebuie recunoscută ca știința rațiunii dialectice (rațiunea analitică)." Filosofia lui Kant poate fi comparată cel mai direct cu algebra, în timp ce filosofia întregii cunoștințe a forțelor liber-creative spirituale își manifestă acțiunea ca pe monade individuale, adică pe baza calculelor numerice aritmetice.

zidărie De aceea, Homiakov, într-o notă de subsol, clarifică definiția sa a filosofiei germane astfel: „În acest sens, se apropie în primul rând de algebră și de matematica pură în general, în care legea cantității exclude toată realitatea materială, căci (în contrast cu aceasta) în fiecare și aritmetică, chiar La cel mai simplu, unul dintre factori este luat ca o manifestare pură a legii cantitative (rubla nu se înmulțește cu arshins sau invers, ci cu cantitate) . Totuși, același lucru îl vom observa în orice definiție, datorită naturii sale negative. Înțelegem că nicio lege anume nu se poate manifesta în afara

existentului sau dat (adică nu se poate manifesta altfel decât aritmologic; de exemplu, un cerc este fără dimensiune), dar altora li se pare că întreaga combinație de legi particulare este o lege, în generalitatea ei, se poate manifesta din ea însăși. Ei nu înțeleg că relația rămâne aceeași între lege și manifestare. Ele sunt condiționate de existentul, din care ia naștere cel dat, purtând cu sine legea sa.” Această comparație a cognoscibilului fără realitate cu algebra și legea existentului particular și dat cu legile izolării aritmetice, prevăzute de Lubnitz, a stat la baza învățăturii filozofice a Prof. Bugaev, care numește această relație dintre lege și manifestare aritmoloică, iar învățătura sa primește denumirea de aritmologie. Întreaga diferență dintre gândirea kantiană germană și înțelepciunea slavofilă se bazează pe incognoscibilitatea și, prin urmare, inadmisibilitatea din partea primei (Kant) monade spirituale, adică entități spirituale personale conștiente de sine, în timp ce esența acestor entități liber-creatoare. indivizii constituie piatra de temelie a investigaţiei filosofului ce fel de gândire a slavofililor.

Dacă munca mentală de generalizare este recunoscută ca fiind filosofică prin excelență, atunci înțelepciunea slavofilismului este mai filozofică decât mentalitatea ideologiei germane și cu atât mai mult caracterul practic al englezei și pozitivitatea prudenței franceze.

Putem spune cu siguranță că adevărata lucrare filozofică este opera de generalizare exclusiv mentală. Filosofia fără o generalizare a componentelor monadologice și aritmologice este de neconceput. Este foarte convenabil să punem un întreg sistem filozofic în două cuvinte, dacă unul dintre ele este cuvântul „toate<?” De la primul filozof al gândirii antice, s-au păstrat doar două cuvinte originale, iar întregul său sistem nu s-a pierdut; și într-adevăr, „totul curge” lui este deja o ființă complet definită.

învăţătură losofică. Filosofia fragmentară a opiniei limitate a început cu evoluționismul și se termină cu acesta. Tendința extrem de egoistă a gândirii germane este concentrată în cele două cuvinte ale lui Fichte „Eu sunt totul”. O gândire extrem de nihilistă care neagă principiul spiritual este exprimată în două cuvinte: „totul este Dumnezeu” (panteism).

Filosofia slavofilismului în aspirațiile sale este cea mai generală, generalizată și desăvârșită, pentru că necesită unitate, deplinătate și integritate și, prin urmare, castitatea sa este cea mai filozofică. Kireyevsky, Hhomyakov, Gilyarov-Platonov și alți slavofili sunt înțelepți în primul rând și mai înalți, mai completi în dezvoltarea filozofică și castitatea Occidentului limitat. În vremurile moderne, nimeni nu a depășit generalizarea slavofilismului, căci nimeni nici măcar nu a înțeles înălțimea sarcinii, cunoașterea completă.

Psiholog-mistic Vl. Solovyov nu a putut realiza, în ciuda pansofiei sale, o generalizare completă a profesorilor săi slavofili. Dimpotrivă, știința filozofică rusă nu-și poate imagina un gânditor mai instabil și mai împrăștiat, mai șovăitor și mai volubil, precum creatorul

„Justificarea binelui” și „Trei conversații”. Nihilist, protestant, spiritualist, temporar slavofil, vaticanist, teosof, talmudist, părea să treacă din treaptă în treaptă din cele mai diverse curente, fără să dea nimic armonios și complet. În acest sens, Vl. Solovyov nu este deloc un filozof în adevăratul sens al cuvântului și, prin urmare, a devenit, în mod necesar, un anti-slavofil ireconciliabil și calomnios.

Filosofia după slavofilism începe acolo unde se termină cunoștințele obișnuite, contopindu-le cu adevăruri superioare, care, în esența lor, nu pot fi dovedite și care pot fi deslușite doar de cele mai înalte puteri cognitive ale spiritului. Această abilitate cea mai înaltă de cunoaștere a lumii detașate, adică spirituale, este negata de gândirea filozofică occidentală; dimpotrivă, contemplarea filosofică a sistemului supra-spiritual este subiectul de studiu al lui Homiakov și a adepților săi și puterea însăși. primește chiar și o denumire specială: „cunoaștere fidelă”, „cunoaștere-vie”.

Orice s-ar numi această cea mai înaltă cunoaștere internă a lumii cerești invizibile — metafizică, transcendentală — fără ea, gânditorul nu are ocazia să părăsească cercul realității materiale sau al imaginației mistice înșelătoare și să pășească în sublim.

regiune (înaltă) a realității spirituale, realitate spirituală. Pentru cineva care neagă cunoștințele spirituale superioare, toate dovezile care confirmă legile acestei alte lumești sunt neputincioase. El. ca un orb, el este sortit să nu înțeleagă lumina spirituală până când orbirea lui este luminată de lumina credinței. Schelling era bine conștient că necondiționatul, fiind infinit, nu poate fi cunoscut în condiții de finitudine *); nu poate fi accesibil conștiinței personale; dar pentru cunoașterea absolutului, ca absolut, adică ca aceea în care toată diferența se reduce nu la indiferență, ci la conciliaritate, există o capacitate separată în om și tocmai această capacitate îl cunoaște pe Dumnezeu. Această putere de gândire este credința și în ea, adică în „cunoașterea fidelă”, se naște o adevărată filozofie care generalizează credința și cunoașterea. Schelling identifică și filosofia cu cea mai înaltă cunoaștere transcendentală, dar nu cu credința, ci doar cu religia, care este departe de același lucru. Schelling a numit Teozofia o doctrină speculativă mistică care transformă conceptele filozofice în vederi religioase. Filosofia negativă poate concluziona că, dacă Dumnezeu se descoperă deloc, atunci o face în forme de realitate naturală și istorică care sunt susceptibile de explicație dialectică. Concluzia sa finală: nu Dumnezeu ne-a creat, ci noi l-am creat pe Dumnezeu. Dar dialectica nu poate dovedi că este revelată de gândirea noastră și astfel transformată în lume (ca în panteism). Divinitatea în general nu poate fi dedusă logic din nicio premisă, ea însăși a existat din timpuri imemoriale. Este foarte de conceput, dar nu poate fi cunoscută decât și, mai mult, în legătură cu acele forme de cunoaștere în care Însuși Dumnezeu Cuvântul este revelat în viața spirituală a umanității. A înțelege din natura pământului și sferele astronomice pe Dumnezeu și autodezvoltarea lui în lume este sarcina mizerabilă a filozofiei pozitive. Orice înțelepciune, care se bazează pe alinierea spiritualității umane și spiritualitatea ei, nu poate fi mulțumită cu

această privire materială și, luând pozitivul a început doar pentru mijloacele auxiliare de înțelegere a lucrării lui Dumnezeu, bazate pe puterea principală a uciderea în existența lui Dumnezeu în mentalitatea spirituală internă și sentimentele în același timp nu numai de mare autoafirmare și autodeterminare a conștiinței, ci prin influența Duhului Divin, adică umbrirea Sf. Spirit,

*) Limite în sensul limitărilor puterilor cunoașterii umane. Eternul este inaccesibil în sensul inaccesibilității înțelegerii limitei acestui infinit.

manifestată pe deplin în conciliaritatea bisericească. De aceea Schelling, deși poate i-a inspirat la început pe primii slavofili, nu a fost conducătorul lor. Dezvoltarea deplină a gândurilor despre întreg în adevărata plinătate a cunoașterii aparține numai slavofililor ortodocși, fiii credincioși ai Bisericii Ortodoxe.

Nimic pe pământ nu este nou și fiecare fenomen are un început anterior și, prin urmare, bazele slavofilismului nu sunt noi. Ei sunt în Ortodoxie. Învățătura slavofilismului modern, care se presupune că a crescut pe pământul idealismului german, și nu al bizantismului, ar trebui, totuși, considerată originală pe baza faptului că rădăcina sa, dezvoltarea sa și combinarea părților sale au luat o direcție independentă și au fost exprimate în noi , imagini anterior inexistente. Schelling și Hegel, profesori ai lui Homiakov, Kireievski și alți slavofili, nu au putut crea sau chiar prezice slavofilismul, deoarece nu aveau nici cea mai mică idee despre principiile sfinte ale înțelegerii universale a vieții conciliare ortodoxe și nici despre sistemul autocratic național rus al Statalitatea ortodoxă și viața comunală vrednică a poporului.

Slavofilismul este un nou mod științific de viață, bazat pe principiile creatoare primordiale ale vieții Sfântului popor rus și slav, pe conceptul conciliar ortodox al bisericii din Orient și al autocrației nelimitate a puterii supreme și a comunității creștine. Și „pentru a conduce gândirea unei persoane pe o nouă cale”, scrie Hhomyakov, trebuie să devină complet familiarizat cu vechile căi pe care le-a parcurs. Doar o cunoaștere clară a școlilor anterioare de filosofie dă dreptul de a le recunoaște eroarea sau incompletitudinea și de a încerca să creeze o nouă învățătură, mai completă și armonioasă. Munca generațiilor trecute nu este respinsă, ci este absorbită și re-creată în noua muncă a generației moderne și în munca viitoare a generațiilor care o vor urma.” (Hom. 1, 264).

Înțelepciunea slavofilă recunoaște doar cunoașterea completă ca cunoaștere adevărată, înțelege viața socială ca o expresie a consimțământului conciliar, iar puterea guvernamentală politică ca independentă de orice restricție, adică liberă, autocratică și autocratică, o pune ca bază pentru relațiile reciproce ale oamenilor între ei. adevăr conștiincios, dar nu convenția unui acord legal temporar. De aceea, dintr-o serie de numeroase definiții ale slavofilismului, luăm o viziune a filozofiei care îi satisface

fundamentele fundamentale și prin înțelepciune înțelegem o astfel de explicație științifică, rezonabilă a problemelor generale, care corespunde cu 4

domenii de excelență, c.t. Imaginea ideală creștină a vederilor. Și de aceea ea nu poate fi altceva decât sfânt-duhovnicesc. Din această definiție rezultă direct viziunea slavofilismului asupra filosofiei ca legătură între cunoașterea realității materiale sau obiective cu cunoașterea principiilor personale interne ale vieții, adică manifestări ale propriei conștiințe și, în final, cu cunoașterea lui Dumnezeu. tărâmul revelat al perfectului spiritual, pentru că este contrar ceea ce este între toate părțile, nu poate exista cunoaștere, conștiință și recunoaștere adevărată. Doar în aceste condiții se va atinge completitatea cunoașterii complete, care stă la baza concepției filozofice a slavofililor.

Și episcopul Theophan împărtășește aceeași viziune asupra sensului general al filosofiei: „Ați auzit de filozofie?” întreabă Eminența: „Aceasta este o știință care se ocupă de a aduce tot ce există sub o singură privire de ansamblu și de a o explica astfel încât să poată fi văzută în întregime, clar pe palma mâinii tale. Cel puțin ea nu va ajunge niciodată în acel punct; dar în această lucrare este posibil să distingem calea mai dreaptă și mai dreaptă de cea greșită. Calea directă este studierea diferitelor tipuri de existență a ființelor, așa cum se manifestă în practică, din toate părțile, pe care avem o dorință firească de a le cunoaște, de a generaliza, de a face inducții și, revenind la viziuni din ce în ce mai cuprinzătoare, încercați să obțineți o viziune cuprinzătoare cel care explică totul existența. Cei care rătăcesc pe această cale ajung în poziții foarte valoroase și importante, atât în domeniul științific, cât și în viață. Și tot ceea ce a fost și este bun în filozofie a fost realizat astfel.” (Episcopul Teofan. Scrisori către diverse persoane. Scrisoarea 28, p. 256, publicată în 1892).

Această activitate universală a filosofiei pentru a atinge unitatea, integritatea și completitudinea cunoașterii este exprimată de fondatorul și primul gânditor înțelept al filosofiei slavofile, Kireyevsky, după cum urmează: „Dezvoltarea filozofiei este condiționată de legătura a două capete opuse ale gândirii umane: unde interacționează cu cele mai înalte chestiuni ale credinței și unde se referă la dezvoltarea științelor și a educației externe. Filosofia nu este una dintre științe și nu este credință. Este rezultatul general și fundamentul comun al tuturor științelor și conducătorul gândirii între ele și credință. Acolo unde există credință și nu există o dezvoltare a educației raționale, nu poate exista filozofie. Acolo unde există dezvoltare a științei și a educației, dar nu există credință, sau credința a dispărut, acolo convingerile filozofice înlocuiesc convingerile de credință și apar sub forma prejudecății.” „Căci nu adevărurile logice și metafizice individuale constituie sensul final al oricărei filozofii, ci relația în care plasează o persoană față de ultimul adevăr căutat, cerința internă în care

care transformă mintea impregnată de ea. Căci orice filozofie, în plinătatea dezvoltării sale, are un rezultat dublu, sau mai corect, două laturi ale ultimului rezultat: una este rezultatul general al conștiinței, cealaltă este cererea dominantă care decurge din acest rezultat. Ultimul adevăr pe care se sprijină mintea indică, de asemenea, comoara pe care o persoană va merge să o caute în știință și viață. La capătul unui sistem filozofic, între adevărul său căutat și scopul său căutat, nu se mai află un gând care are o formulă definită, ci unul, ca să spunem așa, spiritul gândirii, forța sa interioară, cea mai lăuntrică a lui. muzica, care însoțește toate mișcările sufletului unei persoane convinse de ea. Și acest spirit interior, această forță vie este caracteristică nu numai celor mai înalte filozofii, desăvârșite și închise în dezvoltarea lor. Sistemul aparține școlii; puterea sa, cerința sa ultimă aparține vieții și iluminării întregii omeniri.” (T. II, p. 313).

Această legătură între rațiune și credință, ca sarcină esențială a filosofiei, a fost recunoscută și de Homiakov. Homiakov citează definiția dată de Kireyevsky:

„Filosofia nu este altceva decât o mișcare de tranziție a minții umane de la tărâmul credinței la aplicarea diversă a gândirii de zi cu zi.” Homiakov însuși vede forța obligatorie a tuturor viziunii necesare pentru a înțelege adevărul în dragoste. „Dragostea nu este o aspirație solitară”, continuă el (I-283): ea cere, găsește, creează ecouri și comunicare și ea însăși crește, se întărește și se îmbunătățește în ecouri și comunicare. Deci, comunicarea iubirii nu este doar utilă, ci și destul de necesară pentru înțelegerea adevărului, iar înțelegerea adevărului se bazează pe ea și este imposibilă fără el. Inaccesibil gândirii individuale, adevărul este accesibil doar unei colecții de gânduri legate de iubire.”

„Ceea ce se spune despre cel mai înalt adevăr se aplică filozofiei. Aparent, realizarea câtorva, este cu adevărat o creație și proprietatea tuturor.” Această afirmație confirmă nota lui Kireyevsky, „că convingerile adevărate sunt benefice și puternice numai în ansamblu și în dezvoltarea conștiinței sociale. Deci, în sfârșit, științele filozofice, înțelese în tot volumul lor viu, plecând în mod necesar de la credință și revenind la ea, dau în același timp libertate rațiunii, putere cunoașterii interioare și plinătatea vieții.”

Aceste opinii stau la baza evaluării învățăturii lui Homiakov de către cercetătorul său Gilyarov-Platonov, care își caracterizează direcția în felul următor: „Dacă cineva m-ar întreba cum să exprim pe scurt părerile lui Homiakov, aș răspunde într-un singur cuvânt ъ - dragoste. Dragostea este cu adevărat primul și ultimul cuvânt la care s-au rezumat toate convingerile sale. În dragoste, Hhomyakov a recunoscut nu numai cel mai înalt principiu de activitate -

postul în sens practic, dar și cel mai înalt principiu al cunoașterii, singura garanție fermă a adevărului. Fără teamă de a părea prea sofisticat, voi sublinia că nici măcar concepțiile teoretice ale lui Homiakov asupra artei, chiar și considerațiile sale filozofice și, în cele din urmă, opiniile sale filologice în sine nu erau independente de ideea sa principală. Aș spune că toate acestea sunt o reflectare a începutului iubirii în domeniul gândirii abstracte. Sensul esențial al iubirii este că este o conexiune vie, spirituală, integrală."

Ghiliarov-Platonov însuși a împărtășit pe deplin viziunea lui Homiakov despre filozofie: „Mintea personală știe doar ceea ce i se dă să cunoască și gândește nu pe baze logice, ci pe impulsuri sincere și predispoziții întunecate. În căutarea adevărului, adevărul real rămâne, în această condiție, doar impulsul însuși, iar rodul reflecției și concluziilor sale oferă o garanție pentru fiabilitatea a ceea ce este cunoscut în măsura purității motivelor. Mă voi referi din nou la înțeleptul antic care i-a dat numele filozofiei și afirm că legătura reciprocă dintre iubire și înțelepciune, asumată în filozofie („filozofie"), este în relația opusă decât cred cei mai mulți: nu înțelepciunea este începutul iubire, dar iubirea este începutul înțelepciunii; Nu mintea legiferează inima, ci inima dă mintea; Eu plasez filosofia practică înaintea filosofiei speculative, iar pe cea din urmă depinde de prima." (Gilyar.-Plat. 2-180).

„Fie oricum, Homiakov, chiar și în domeniul teoretic, a căutat peste tot viul, spiritualul și întregul. Din această cauză, împreună cu prietenul său Kireyevsky în domeniul filozofic, s-a răzvrătit împotriva unilateralității direcției exclusiv logice și a cerut recunoașterea drepturilor întregii minți; și cu o mai mare fidelitate față de ideea principală - și acesta, de fapt, era deja gândul lui - a căutat în lumea detașată să stabilească un principiu mai viu voit: în recunoașterea gândirii slabe de voință ca principiu suprem, a văzut principalul neajuns al filozofiei germane.

Și Samarin a fost un adevărat campion al cunoașterii integrale, iar acest lucru s-a reflectat în influența lui Hhomyakov și a școlii sale asupra lui. Samarin a mai susținut, împreună cu alți slavofili, că cunoașterea logică dă doar adevăr formal și, prin urmare, incomplet: „Adevărul complet și cel mai înalt este dat nu numai capacității de inferență logică, ci și minții, simțirii și voinței împreună, adică spiritului în integritatea sa vie." . (T. VI, p. 561 și 350 cf. T. I, p. 110 și urm.)

„Numai ceea ce este înțeles, citim din Samarin acolo, este ceea ce este experimentat în interior de toate părțile spiritului."

Gilyarov Platonov, o persoană care are o părere asemănătoare lui Hhomyakov și Kireevsky, examinează filosofia din trei părți, definind trei domenii diferite: subiectul primei...

gândirea, subiectul celui de-al doilea este esența și legile realității, adică conceptele detașate ale realității, iar subiectul celui de-al treilea este proprietățile spiritului finit. „Subiectul filosofiei, scrie Gilyarov-Platonov într-un eseu despre mișcarea raționalistă a filosofiei timpurilor moderne (T. I, p. 343), conform consensului tuturor, este adevărul, de aceea trebuie să ofere altor științe o descriere a întregii diversități a fenomenelor realității și să ia asupra sa o expunere a conceptelor detașate care constituie esența și profunzimea realității. Dacă acordăm acum atenție faptului că conceptele abstracte sunt gândite atât în sine, cât și în concepte concrete, iar domeniul concretității în sine este împărțit în două jumătăți complet diferite - domeniul naturii acestui domeniu al spiritului finit: atunci de aici putem înțelege cu ușurință că filosofia apare în mod firesc în trei părți. Prima parte, care se va ocupa de categorii abstracte sau gânduri pure, așa cum sunt gândite în sine, își poate păstra pe bună dreptate numele de logică, care a aparținut de multă vreme științei gândirii. Filosofia naturii și filosofia spiritului vor arăta existența conceptelor abstracte în natură și a spiritului finit și vor constitui astfel celelalte două părți ale filosofiei.”

Deci, Adevărul sau cunoașterea completă, considerată de gândirea filozofică, este cunoscută din trei părți: din filosofia naturii (viziunea asupra lumii), filosofia minții și filosofia credinței, care este prezentată în mod clar în următorul tabel al principiilor cunoașterii complete:

Adevărat.

Domenii de expertiza. Laturile gândirii filozofice.
Realitatea, (natura). Viziunea asupra lumii. Filosofia naturii (Știința).
Cunoașterea I (gândit)._1 Cunoașterea. Phyllis, gânduri (logică și epistemologie). 1 t
Spirit suprem (viață spirituală). : Zhpznave. Filozofie spirit (Pneumologie şi Teologie). Înțelegerea vieții.

Pe baza acestui punct de vedere, vom împărți lucrările filozofiei slavofile în trei secțiuni, începând cu cunoașterea de mijloc, numind această cunoaștere laterală în completitudinea, proporționalitatea și integritatea ei, adică în concentrarea unității întregului. Aici înțelegem prin integritate și concentrare doar coerența logică a unei opinii, susținută în toate părțile și definită strict proporțional

lennago, din toate părțile. După cum știm, această integritate și concentrare nu l-au satisfăcut pe Homiakov; În același timp, a căutat să subordoneze în totalitate voința unei legi conștiente; pe scurt, a căutat acordul complet între viață și convingere. Pretențiile noastre sunt de o calitate mult mai scăzută și ne vom satisface, cel puțin în această lucrare speculativă, de integritate și concentrare logică, adică mentală, rezonabilă; refuzăm o vreme să luăm în considerare

plinătatea vieții, lăsând laturile etice și estetice fără prea multă atenție detaliată.

În primul rând, înainte de a prezenta conținutul modului de viață slavofil, vom prefața un studiu psihologic privind compoziția tripartită a naturii umane și triplicitatea sufletului uman, pentru că acest unu-trei din completitudinea naturii sale este cea mai bună justificare pentru stilul de viață Gilyarov-Platonov.

Vl. Solovyov aderă și el la structura tripartită și este purtat de ea într-un mod special, mistic; el distribuie de asemenea integritatea cunoașterii pansophiei sale de trei ori. Dar construcția lui Vl. Solovyov diferă semnificativ de depozitul adevărului integral al lui Gilyarov-Platonov. Ea, pe care el a numit-o teozofie liberă, este împărțită în trei planuri: 1) planul adevăratului misticism teosofic – teologia, 2) planul gândirii filosofice abstracte – filozofia și 3) planul fenomenelor experimentale ale lumii materiale actuale – ştiinţă. Dintre acestea, filosofia este, la rândul ei, împărțită în trei cercuri de cunoaștere sau, așa cum le numește Vl. Solovyov, în trei tipuri de filozofie: a) naturalismul empiric (filosofia naturii); b) filozofia raționalistă și d) misticismul, bazat pe fenomene mistice, psihologice, și promovarea formării creativității integrale sau a ergiei libere. Aceste părți și părți laterale pot fi prezentate în următorul tabel:

Întregul adevăr al cunoaşterii după Vl. Solovyova.

Domeniul educației; organizatii. ·: Domenii de cunoaștere. II;
IIíDomeniile filosofiei.
1 eu !' și Teologie.! Mistic. Filosofie mistică.
Teozofia liberă.   'Filosofie. Știință cu experiență.filozofie rațională. Naturalismul empiric.

Comparând aceste distribuții ale începuturilor cunoașterii complete în celule, în rânduri și coloane, observăm că Gilyarov-Platonov găsește completitudinea cunoașterii în combinația gândirii filozofice, iar Vl. Solovyov în domeniul formării unei organizații teosofice libere, pentru a înțelege care necesită inițiere* în cercul cunoașterii mistice. Prin urmare, ca filozof, Vl. Solovyov este un teosof-mistic de tipare masonică, pentru că el caută sursa cunoașterii complete în dobândirea misticismului și găsește scopul cunoașterii complete în organizarea liberă a teosofiei. Iar metoda și modalitatea de a dobândi cunoașterea condiționată a acesteia este inițierea (și nu asimilarea adevărului), în timp ce slavofilii se gândesc să dobândească cunoașterea completă nu prin inițiere, ci prin iluminare, iluminare, iluminare. Care este viziunea noastră asupra esenței întregii cunoștințe Vl. Solovyov reiese din învățătura sa, este ușor de convins din următoarele câteva extrase din articol: „Principiile filozofice ale cunoașterii integrale” (1877).' „Teozofia liberă”, scrie el, este o sinteză organică a teologiei (teologiei), filozofiei și științei experimentale și numai o astfel de sinteză poate conține întregul adevăr al cunoașterii: în afara ei, știința, filosofia și teologia sunt doar părți separate. și laturi, organe separate ale cunoașterii și, prin urmare, nu pot fi în

niciun fel adecvate întregului adevăr însuși”. Filosofia însăși recunoaște trei tipuri.

„Cuvântul filozofie, așa cum se știe”, spune el în continuare, „nu are un sens precis definit, ci este folosit în multe, foarte diferite, înțelesuri. În primul rând, întâlnim două concepte principale, radical diferite despre filozofie: conform primei, filosofia este doar o teorie, este doar o chestiune de școală; conform celui de-al doilea, filosofia este mai mult decât o teorie, este în primul rând o chestiune de viață, apoi de școală. Conform primului concept, filosofia se referă exclusiv la capacitatea cognitivă a omului; potrivit celui de-al doilea, ea răspunde și celor mai înalte aspirații ale voinței umane și celor mai înalte idealuri ale simțirii umane și are astfel nu numai semnificație teoretică, ci și morală și estetică, aflându-se în interacțiune internă cu sferele creativității și activității practice. , deși diferă de ele. Pentru filosofia corespunzătoare primului concept, pentru filosofia școlii, unei persoane i se cere doar să aibă o minte dezvoltată într-o anumită măsură, îmbogățită cu unele cunoștințe și eliberată de prejudecăți vulgare; pentru filosofia corespunzătoare celui de-al doilea concept, pentru filosofia vieții, se cere, în plus, o direcție specială a voinței, adică o dispoziție morală deosebită, precum și un sentiment și sens artistic, sau imaginație și fantezie. În primul rând filosofia, studiul

întrebări exclusiv teoretice, nu are nicio legătură internă directă cu viața personală și socială, a doua filozofie se străduiește să devină forța formatoare și de control a acestei vieți.

Întrebarea este, care dintre aceste două filosofii este adevărată? Ambele au aceeași pretenție de cunoaștere a adevărului, dar chiar acest cuvânt este înțeles de ei cu totul diferit: pentru unul are doar un sens teoretic abstract, pentru celălalt are un sens viu, esențial. Dacă, pentru a ne rezolva întrebarea, ne întoarcem la etimologia cuvântului filozofie, vom primi un răspuns în favoarea filozofiei vii. Evident, filozofia, adică dragostea de înțelepciune (acesta este sensul cuvântului grecesc φιλοσοφία), dar poate fi aplicată științei teoretice abstracte. Prin înțelepciune înțelegem nu numai completitatea cunoașterii, ci și perfecțiunea morală, integritatea internă a spiritului. Astfel, cuvântul filozofie înseamnă dorința de integritate spirituală a ființei umane.” În ce constă această integritate spirituală, vedem din definițiile lui Vl. A treia filozofie a lui Solovyov, completând primele două până la completitudine. „Viziuni care recunosc principiul supracosmic, supraomenesc ca existent cu adevărat și, în plus, nu doar sub forma unui principiu abstract, ci cu toată plenitudinea realității sale vii — astfel de opinii depășesc granițele filosofiei școlare și, alături de cele două tipuri ale sale, formează un al treilea tip special de contemplare mentală, numit de obicei misticism. Subiectul filosofiei mistice nu este lumea fenomenelor, redusă la senzațiile tale, și nu lumea ideilor, redusă la gândurile noastre, ci realitatea vie a ființelor în relațiile lor interioare de viață. Această filozofie se preocupă nu de ordinea externă a fenomenelor, ci de ordinea interioară a ființelor și a vieții, care

este determinată de relația lor cu ființa originară. (Vl. Solovyov. I-278).

Și așa, din această explicație este cu adevărat clar că teozofia liberă este completarea întregului adevăr al cunoașterii, iar filosofia mistică (misticismul) este completarea cercului de concepții filosofice posibile, căci cu acest misticism Vl. Solovyov încheie întregul cerc al cunoașterii (p. 279). Mai mult, cunoașterea mistică se bazează pe fenomene mistice speciale și pe forțe mistice, pe care el le numește psihologice. Teologia, filosofia și știința experimentală organizează întreaga umanitate sub formă de teurgie, teosofie și teocrație liberă. Creativitatea mistică ia parte la teurgie, cunoașterea mistică în teosofie, iar teocrația este realizată istoric în papismul Vatican.

Aceste gânduri sunt complet suficiente pentru a admite că cunoașterea completă a adevărului, conform teozofiei lui Solovyov, este

s-a depărtat complet de Adevărul înțeles de slavofili, adică cu cunoașterea completă a lui Ghiliarov-Platonov, Homiakov și Kireevsky. Taina inițierii în misticism și iluminarea luminată a Adevărului diferă unele de altele, ca o umbră din lumină, ca întunericul unui mister de la iluminare și iluminare a adevărului. Și aceasta se întâmplă pentru că spiritualitatea credinței a fost înlocuită cu Vl. Misticismul Solovyov și secretul imaginației mistice, sau fanteziei, și secretul creativității artistice vitale. Percepția mistică nu este percepția spirituală a credinței.

Prin urmare, „credința” este separată de el de filozofie, așa cum vedem din următoarele dovezi. „Filosofia, ca lucru rațional (reflexiv) binecunoscut, este întotdeauna opera rațiunii personale (p. 27) și mai departe „Cunoașterea filozofică este în mod evident acțiunea rațiunii personale sau a unui individ în toată claritatea conștiinței sale individuale. Subiectul filozofiei este în primul rând „eu” personal, ca cunoscător (desigur, această definiție este doar relativă, ca toate celelalte). Prin urmare, filosofia, în sensul de viziune asupra lumii, este viziunea asupra lumii a indivizilor (p. 27). Filosofia începe atunci când omul gânditor își separă gândirea de credința generală, se opune acestei credințe ca și cum ar fi exterioară” (p. 28, 1874).

Credința, spiritualitatea, gândirea spirituală nu și-au găsit loc în tabloul de ansamblu al cunoașterii adevărului lui Vl. Solovyov și, prin urmare, excluzând aceste componente ale viziunii din gândirea filozofică și înlocuindu-le cu misticismul vag și sumbru, a eliberat filosofia din lanțurile raționalismului, dar a încurcat-o cu o teozofie mistică misterioasă, fără a dobândi deloc deplinătatea cunoașterii. Întreaga cunoaștere a gândirii ortodoxe răsăritene, respingând falsitatea misticismului psihochirurgical și înțelepciunea lui Solovyov, realizează întreaga cunoaștere prin interacțiunea forțelor cunoașterii, conștiinței de sine și „credinței”, dintre care gândirea filozofică a lui Vl. Solovyova recunoaște o singură cunoaștere, înlocuind conștiința de sine și credința cu misticism fals. De aici rezultă în mod evident că gândirea filosofică a lui Vl. Solovyov nu

numai că nu este general, dar nici întreg și nu este complet. El vede cunoașterea completă și completă doar în dăruirea teosofiei, care, împreună cu organizarea istorică a vieții teocrației, se regăsește în papismul vatican sau în libertatea psihică a vagilor secrete ale ergiei.

Vl. Solovyov nu realizează cunoștințe filozofice complete și complete. El este un adept al misticismului teosofic, care integrează atât spiritul, cât și materia. Între timp, conform viziunii spirituale și psihologiei creștine,

spiritul și materia nu sunt integrate și nu se pot contopi direct într-o singură forță mistică, deși ele se combină și acționează împreună în sufletul unei persoane și prin puterile sale spirituale de conștiință, gândire și voință. Pasajele pe care le-am citat dovedesc fără îndoială că slavofilii, spre deosebire de misticii de mai târziu, ca epigonul Vl. Solovyov, a privit înțelepciunea ca zonă a realizării cunoașterii holistice a fundamentelor spirituale ale vieții, ghidată de Biserică (și nu cunoștințe secrete mistice obținute prin dedicare), - ca zonă de înțelegere a vieții umane, a legilor existenţa lumii şi relaţiile lor reciproce. Pentru a confirma acest lucru, cităm gândul lui Hhomyakov, care scrie următoarele despre Kireyevsky:

„Cerința integrității spirituale pentru înțelegerea și recunoașterea corectă a relației credinței cu rațiunea, nu ca străin, ci ca element inferior, sau altfel față de un element care își găsește deplinătatea existenței” numai în credință. Această trăsătură aparține acelei învățături, a cărei consecvență strictă este posibilă numai în Biserică și al cărei reprezentant elocvent a fost I. V. Kireyevsky. (Hom. I-263).

O astfel de spiritualitate și vitalitate a cunoașterii integrale necesită nu numai o judecată logică și corectă, nu numai dezvăluirea dialectică corectă a conținutului filozofic în cunoașterea existenței, ci și participarea forțelor voliționale și simpatice ale completitudinii umane, al căror focus este Hhomyakov. Am văzut în dragoste. Prin urmare, pentru a determina semnificația exactă a filosofiei din punctul de vedere al slavofilismului, este necesar să ne bazăm pe completitudinea structurii umane compuse, pentru cunoaștere completă, adică pe legătura completă a „I4” nostru cu mediul înconjurător, extern. și zonele interne care rezidă în noi și se realizează prin manifestarea cuprinzătoare a întregii noastre forțe cognitive Doar psihologia cuprinzătoare, cea mai riguroasă și mai detaliată, va ajuta la înțelegerea întregii profunzimi a gândirii slavofile. De aceea nu putem să nu includem în tabăra slavofilă pe Preasfințitul Episcop. Theophan, izolatul lui Vyshensky, privind filozofia tocmai din punctul de vedere al sistemului nostru sufletesc-spiritual. Definițiile sale ale filozofiei par să concentreze punctele de vedere ale lui Kireyevsky, Khomyakov și Gilyarov-Platonov și luminează cu o lumină neobișnuit de strălucitoare din perspectiva psihologică a naturii și a plinătății omului. Ep. Teofan a dat și definiția într-o expresie mai modernă și mai completă. El reprezintă

cursul dezvoltării viziunii filozofice ideale ca următoarea influență treptată a forțelor cognitive ale naturii

o persoană în toată completitudinea ei. Spiritul, mereu inerent în noi, ca principală forță esențială, contemplând pe Dumnezeu (adică Adevărul), atrage sufletul în regiunea nemărginită invizibilă (ceea ce Gil Irov-Platonov numește lumea detașată). „Cine vrea să contemple în mod ideal tot ceea ce există ar trebui să provină de la Dumnezeu sau de la acel simbol care a fost scris de Dumnezeu în spirit. Gânditorii care nu fac asta nu mai sunt așadar filosofi. Necrezând ideile create de suflet pe baza inspiraţiilor spiritului, acţionează pe nedrept atunci când nu cred ceea ce constituie conţinutul spiritului, căci aceasta este o lucrare umană, iar aceasta este Divină.” Și mai departe conform Ep. Feofan. „Imaginea ideală a vederii este metafizica și filosofia reală, care, așa cum a fost întotdeauna și va fi întotdeauna în domeniul cunoașterii umane.”

Din acest pasaj rezultă că lucrarea filozofică de cunoaștere a gândirii despre adevăr trebuie să vină de la Dumnezeu, care este prezent în noi cu o forță spirituală care ne umbrește, ne inspiră și reflectă viziunile sale asupra sufletului nostru, adică asupra voliționalălului nostru rațional personal. forte. Iar imaginile mediului ideal sunt o adevărată filozofie, care constituie zona adevăratei cunoștințe umane. Este posibil să cunoașteți invizibilul și detașat doar prin influența acestei detașări asupra spiritului, iar prin ea asupra sufletului și abilităților cognitive mentale. Aici nu este clarificată doar legătura dintre cunoașterea spirituală și cea obiectivă, ci este descrisă și calea acestei lucrări cognitive, iar totul este atribuit nu teologiei, ci filosofiei.

Dar pentru a ne imagina mai clar această trecere de la invizibil la vizibil, de la necunoscut la cunoscut, de la așteptat și așteptat la prezent, trebuie să recunoaștem ca o viziune creștină de încredere a compoziției omului din spirit, suflet și trup. .

Așadar, filosofia trebuie să se bazeze pe psihologie și nu poate fi altfel: filosofia este un efort cognitiv și nu se poate face fără a studia proprietățile forțelor cognitive în întregime. De aceea slavofilii, deși nu exprimă direct acest lucru, își reduc toată munca lor de cunoaștere filozofică la determinarea puterilor cognitive ale naturii umane, luate în plinătate și integritate. Viziunea episcopului Feofana coincide în spiritualitate, vitalitate și integritate cu opiniile lui Hhomyakov, Kireyevsky și Gilyarov-Platonov, dar este prezentată mai în detaliu psihologic și mai detaliat.

Deci, una dintre primele sarcini ale înțelepciunii slavofililor este studiul puterilor cognitive ale omului.

natura și alcătuirea ei în plinătate, unitate și integritate.

A doua sarcină este de a determina care este sinteza cunoștințelor și cum se realizează aceasta... Există două moduri aici: 1) adevărul vieții și 2) conexiunea speculativă. Vl. Solovyov, spre deosebire de slavofilism, vede această combinație, din punctul de vedere al raționalității, în misticism, adică de-a lungul căii a 2-a, iar răsăritenii văd această combinație în justificarea de zi cu zi prin iubire, adică de-a lungul căii 1.

Este clar că este posibil să se realizeze sinteza dorită (în mod speculativ) pe a doua cale, pornind de la oricare dintre membrii săi. „Căci”, scrie Solovyov, întrucât adevărata știință este imposibilă fără filozofie și teologie, la fel cum adevărata filozofie este imposibilă fără teologie și știință pozitivă și adevărata teologie fără filozofie și știință, atunci în mod necesar fiecare dintre aceste elemente, adus la adevărata sa deplinătate, dobândește un caracter sintetic și devine cunoaștere completă.” Acest extract este suficient pentru a ne asigura că Vl. Solovyov se uită la cea mai înaltă cunoaștere generală, sau, așa cum o numește el, „teozofia liberă”, dintr-un punct de vedere mistic, care nu este asemănătoare și nu identică cu cunoașterea generală slavofilă, sau completitudinea și legătura integrală în dragoste. Prima cale neagă brusc tot ce este fals-mistic.

Și într-adevăr, din această revizuire comparativă rezultă fără îndoială că fondatorii gândirii filosofice slavofile, Kireevsky, Hhomyakov și Gilyarov-Platonov, spre deosebire de psihurgistul mistic Solovyov, au cerut, pentru cunoașterea adevărată a acesteia, plinătatea vitală, adică legătura spirituală. cunoașterea merge, mentală și obiectivă (materială), aplicată vieții personale, și nu trei separate, detașate de realitate, niveluri de cunoaștere a informațiilor științifice, iubitoare de înțelepciune și explicații religioase mistice ale problemelor generale: 1) rațional, 2) social filozofic şi 3) teologico-dogmatic. În consecință, și în raport cu cunoașterea adevărului, există trei categorii de oameni: 1) gânditori, 2) filozofi sau iubitori de înțelepciune și 3) mărturisitori. Slavofilii sunt reprezentanți ai celei de-a patra categorii, care le include pe cele trei anterioare: sunt înțelepți sau caști.

Cine se străduiește să înțeleagă viața și ordinea mondială exclusiv prin gândire, rațiune, care recunoaște în domeniul cunoașterii exclusiv o singură cunoaștere mentală, rațională a experienței exterioare, a experienței obiective și a judecății logice, este un gânditor excepțional - un raționalist pur, el este un raționalist. Învățătura lui este o structură mentală și rațională.

Un filosof este cel care caută să înțeleagă condițiile exterioare pentru realizarea unei vieți demne și morale, pentru că iubește înțelepciunea și vrea să trăiască conform înțelepciunii sale, dar nu este capabil să pună în aplicare perfecțiunea (idealurile) cunoștințelor sale de viață, adică cunoașterea binelui și a răului și a definițiilor lor morale cele mai înalte (imperative categorice), iar

această neputință provine din incompletitudinea cunoașterii personale a adevărului. Îi lipsește integritatea vieții, adică cunoașterea vie, pentru că latura spirituală a vieții îi este inaccesibilă.

Așa erau filozofii antichității iubitoare de înțelepciune. Socrate a fost unul dintre reprezentanții lor demni în păgânism.

Un mărturisitor este cel care recunoaște adevărul ca fiind înțelepciunea revelată a lui Dumnezeu și se străduiește să trăiască conform harului lui Dumnezeu, adică spiritual, dar acceptând adevărul. numai prin credință, deși reușește spiritual la iluminarea înaltă a minții, îi lipsește adesea pregătirea (erudiția) și educația formală, adică dezvoltarea rațională externă, conștiința de sine inteligentă. El este un fiu credincios al Bisericii și s-ar putea să nu fie un raționător învățat și dezbatetor cu materialiștii și evoluționiştii învățați.

În cele din urmă, cel care îmbrățișează erudiția cunoașterii materiale, dragostea de înțelepciune și autocunoașterea naturii sale spirituale interioare și în care credința recunoaște clar adevărul revelat al lui Dumnezeu și a cărui viață este în concordanță cu credința, el este doar un înțelept complet – el este cast. În el, învățarea, raționalitatea și parțial iluminarea intră într-o uniune indisolubilă. Așa au fost reprezentanții filozofiei și castității slavofile: Homiakov, Samarin, episcop. Feofan și alți adepți demni *).

În consecință, cei trei reprezentanți care caută cunoașterea adevărului: gânditorul, înțeleptul și mărturisitorul, contopindu-se în castitate, există trei laturi ale efortului cognitiv sau trei forțe ale cunoașterii: în gânditor efortul pentru cunoaștere materială, obiectivă. predomină, la filozof - pentru eul interior, cunoașterea (cunoaște-te pe tine însuți) , iar la mărturisitor - la viziunea spirituală revelată, recunoașterea la cunoașterea credintă sau, cu alte cuvinte, la credință. Aceste concepte constituie subiectul de studiu al unei părți speciale a filozofiei generale a cunoașterii-viziunii, adică a doctrinei cunoașterii (epistemologiei), în special

*) Vl. Solovyov reprezintă o varietate specială de gânditori - este un gânditor mistic teosofic, iar înțelepciunea sa ocultă este dobândită prin dăruire, și nu prin iluminare spirituală; unii îl iau drept un dialectician talentat. Este un pansof în sensul exact al cuvântului, dar nu cast.

atrăgând în prezent atenția oamenilor de știință și a gânditorilor.

Conform subiectului triplu al conținutului întregii cunoștințe: știința (în sensul propriu, rațional și logic), filozofie (în sensul uzual mai restrâns al cunoașterii psihologice generale abstracte) și cunoașterea teologică (spirituală, sublimă fără conținut relativ (absolut) a metalogicului *); conform celor trei categorii de oameni care și-au îndreptat eforturile și eforturile spre stăpânirea acestor trei cercuri de cunoaștere și conform celor trei puteri cognitive necesare unei

gândiri iubitoare de înțelepciune integrală și completă, completitatea cunoștințelor filosofice poate fi distribuită în trei ramuri. : 1) m Viziunea asupra lumii bazată pe materie sau cunoștințe materiale, fiabilitate științifică; semnele acestei zone sunt timpul, spațiul și necesitatea mecanică, conform legilor naturale ale naturii; gândirea lui este logică; 2) cunoștințe bazate pe experiența de sine mentală internă; semnele acestei zone sunt trei aspecte ale sufletului naturii umane: raționalitatea, sentimentul și voința; gândirea sa este psihologică: 3) înțelegerea vieții sau știința vieții, bazată pe spiritualitatea naturii umane, gândirea sa este metalogică. Semnele acestei viziuni interioare sublim de profunde sunt laturile sau forțele spirituale ale plinătății naturii noastre: viziunea lui Dumnezeu, conștiința și libertatea voinței creatoare.

Toate aceste aspecte ale întregii gândiri filozofice se bazează, după cum se vede, pe studiul aspectelor naturii noastre și, prin urmare, înainte de a începe să prezentăm conținutul celor trei domenii ale înțelepciunii slavofile: viziunea asupra lumii, cunoașterea și înțelegerea vieții. , trebuie să trăim pentru a lua în considerare problema naturii noastre sau laturile statutului nostru. Această parte este, parcă, fundamentală pentru filosofie, deoarece de îndată ce am dovedit nevoia de a recunoaște trei părți în noi - trup, suflet și spirit, putem începe să prezentăm conținutul slavofilismului.

Rezumând pe scurt întregul conținut al cercetării noastre pregătitoare, vom spune că slavofilismul, respingând misticismul și raționalismul pur, se străduiește să conecteze toate cele trei ramuri ale înțelepciunii cognitive: 1) științele lumii materiale obiective cu 2) filosofia sau doctrina negației.

) Prin metalologie înțelegem logica judecăților de ordin spiritual. Vezi: „Codul legilor fundamentale ale gândirii. Petrograd, 1908.

gândirea cervicală și, în final, cu 3) viziune spirituală asupra lumii supramundane.

Slavofilismul stabilește trei categorii de abilități cognitive - cunoașterea, conștientizarea de sine și recunoașterea (combustie spirituală), conectându-le în a patra - castitatea - și distinge trei categorii de figuri din domeniul cunoașterii: gânditori, iubitori de înțelepciune și mărturisitori. Al patrulea, având calitățile tuturor trei, sunt conducători caști.

Fiecare nouă etapă în dezvoltarea filozofiei, ca și dezvoltarea fenomenelor biologice în natură, începe cu un act de nouă formare creativă, generare creativă, însoțită de actul morții producătorului fie direct, fie după una sau alta perioadă de timp. O nouă filozofie se naște din negația structurilor anterioare. Astfel, Descartes, capul și fondatorul raționalismului în filozofie, a început o nouă eră a mișcării raționale occidentale cu îndoiala îndreptată împotriva credințelor simple, netestate. Descartes, cu îndoiala atot-reducătoare și cu distrugerea credințelor general acceptate, a încercat să obțină

cea mai curată pagină a tabula rasa pentru a pune o nouă bază (plan) pentru o nouă perspectivă rațională.

Așa că slavofilii, înainte de a dezvolta noi principii de gândire independentă și de învățătură originală, au trebuit să renunțe la toată înțelepciunea profesorilor lor celebri și să-și depună eforturile principale pentru a le respinge. Datele pozitive sunt introduse fragmentar, aproape accidental. Toți cei trei fondatori ai filosofiei slavofile, Kireevsky, Hhomiakov și Gilyarov-Platonov, se opun în unanimitate raționalismului vest-european. Kireyevsky, în primul său articol, dintre cei doi pe care i-a scris, definește natura negativă a civilizației și culturii Europei în comparație cu sublima iluminare spirituală a Rusiei. (Despre natura iluminismului Europei și relația ei cu iluminismul Rusiei}. Aici, observăm, toată Europa este în contrast cu toată Rusia, ca două unități independente, eterogene, de aceeași valoare, adică unități de aceeași valoare, dar de demnitate diferită.În al doilea articol al său, Kireevsky se străduiește să demonstreze unilateralitatea raționalismului și dualitatea civilizației și culturii Occidentului și doar, parcă în treacăt, arată spre principii, către dat. filosofii, ale Iluminismului oriental, definindu-le drept integritate, completitudine și spiritualitate, care

și de aceea cer de la cei care le asimilează plinătatea cunoașterii, adică pe lângă mintea rațională, și plinătatea conștiinței semnificative și a gândirii credincioase.

Hhomiakov își începe și activitatea filosofică subliniind erorile filozofiei hegeliene și numai după o critică care dezamăgește întreaga filozofie germană post-kantiană, dovedind unilateralitatea acesteia, se străduiește să determine bazele unor noi fenomene în domeniul filosofiei, care, conform cercetărilor sale: credința, rațiunea voința, libertatea ei spirituală, rațiunea conducătoare, vederea minții (spiritului), legea iubirii.

. Iar Gilyarov-Platonov apare în domeniul filosofiei cu un eseu critic asupra mișcării raționaliste a filosofiei timpurilor moderne și asupra ontologiei lui Hegel și, fără a lăsa un studiu separat și o structură a noilor fundamente pentru filosofia spirituală, stabilește în același timp și definiții. pentru majoritatea datelor care servesc ъ la construirea înţelepciunii complete.

Vl. Soloviev, dobândindu-și cunoștințele filozofice în învățăturile slavofililor, a vorbit și el, și chiar cu ardoare, împotriva exclusivității raționalismului și împotriva pozitivismului, explicând pas cu pas greșeala acestor tendințe, începând cu Descartes și terminând cu desăvârșitorul de raționalism, Hegel. În continuare, el scrie o critică a principiilor abstracte și abia după aceasta se ocupă de fundamentele cunoașterii metafizice și definește principiile filozofice ale cunoașterii mistice integrale, adică se străduiește să îndeplinească în felul său sarcina conturată de slavofili. Baza convingerii sale a fost afirmația: „filozofia în sensul cunoștințelor abstracte, exclusiv teoretice și-a desăvârșit dezvoltarea și a trecut în lumea trecutului.” După ce a îngropat astfel întregul raționalism german, a considerat necesar să îngroape învățământul și profesorii săi

slavofili pentru a ridica o clădire pe mormintele lor teozofie, teurie, misticism și cunoaștere a fenomenelor mistice, adică psihurgie. După această activitate distructivă, el începe să-și creeze propriul sistem și, începând cu întrebările despre umanitatea divină, se termină cu apărarea Vaticanismului, adică infailibilitatea schismatică a papei, și filoquismul, adică dogma fanatică a descendenței Duhul Sfânt și de la Fiul și, degajând calea către recunoașterea divinității umane. În același timp, se ocupă de problemele spiritualismului american și francez, iudaismului cosmopolit și a fondat în Rusia o școală de scriitori și gânditori ai noii căi oculte, a cărei esență este mistica.

unitatea naturală a materiei cu spiritul (materializarea spiritului) și deplasarea principiilor binelui și minciunii, sfințirea pasiunii și a dorințelor trupești. Cu alte cuvinte, Vl. Solovyov este un gânditor occidentalizator al persuasiunii hegeliene: este un copist, adoptând atât noutățile vechi, cât și cele la modă, fără a putea înțelege critic și conecta corect totul într-un singur întreg, deși proporțional și complet.

Din aceste exemple reiese clar că crearea de noi direcții în viziuni asupra lumii se bazează pe răsturnarea vechilor fundații reale sau imaginare. Slavofilii au fost supuși acestei legi a formațiunilor discontinue, care, doar după ce au confirmat dovezile inconsecvenței și unilateralității raționalismului și a dualității civilizației occidentale, au putut începe munca de creare a propriului mod de viață. Deși toate datele noii vederi slavofile au fost prelucrate și conturate de către fondatori, împrejurările și timpul i-au împiedicat să înceapă construcția clădirii în sine. Acum munca pentru obținerea cunoștințelor integrale și complete în gândirea filozofică a devenit o inevitabilitate necesară. După Homiakov, unilateralitatea înțelegerii filozofice a devenit imposibilă, insuportabilă. „Fiecare sistem filosofic individual constituie doar o parte a dezvoltării generale a minții umane.” (Hom. III–453).

Pe calea către cunoașterea completă s-au deschis două direcții. Germania, necunoscând și neavând seama de plinătatea credinței, a urmat una dintre căile deschise - calea imaginară, calea falsă mistică: Hartmann - cu filosofia inconștientului și critica spiritismului; Du Prel cu filosofia sa a misticismului și a spațiului imaginar cu patru dimensiuni. Dar și aici au fost două răscruce: 1) calea cunoașterii de încredere a experienței pozitive, adică calea dezvoltării fenomenelor realității din domeniul misticismului și spiritismului, numită de Vl. Cele psihochirurgicale ale lui Solovyov și 2) calea cunoașterii mistice, adică calea teosofiei și farmecul teosofic. Prima cale a fost aleasă de N.A.Aksakov, unul dintre cele mai semnificative experimente spiritualiste, a doua cale a fost aleasă de Vl. Soloviev.

Direcția slavofilismului se baza pe spiritualitatea pură și pe unitatea universală în dragoste; nu poate decât să contrazică învățăturile falșilor mistici și teosofilor, deoarece spiritualitatea este în general opusă misticismului fals. Din această opoziție ar trebui să

iasă mai clar lumina gândirii ortodoxe și neadevărul imaginar și chiar fals al concepției mistice. Dacă adevărul este întreg și complet, 5

atunci înțelepciunea slavofilă, nefăcând parte din alte cunoștințe și formând totalitatea cunoștințelor posibile în totalitate, ajunge la adevăr; filozofie mistică, care, după Vl. Solovyov, îmbrățișează doar cunoașterea parțială a teosofiei libere, se abate complet de la adevăr.

Deci filosofia misticismului Vl. Solovyov atinge limitele filozofiei slavofilismului doar ca o latură negativă umbră, căci slavofilismul conține credință, conștiință de sine și spiritualitate imaterială. Filosofia misticismului nu atinge această spiritualitate antimaterială. Filosofia Vl. Solovyov înlocuiește credința cu psihurgia, adică spiritualitatea materializată, și nu numai filosofia sa, ci chiar teozofia pe care a stabilit-o, denaturează spiritualitatea în forma ei pură.

Vedem, fără îndoială, plinătatea cunoașterii, adică adevărul, exclusiv în gândirea ortodoxă, dezvoltată de slavofilism.

„Gândirea filozofică, cu concluzii stricte, revine la adevărurile de nezdruncinat ale credinței și apare raționalitatea Bisericii. cea mai înaltă posibilitate a raționalității umane, constrângând dezvoltarea sa inițială. Adevăratele convingeri sunt benefice și puternice doar în agregat și în dezvoltarea conștiinței de sine socială; „Așadar, în sfârșit, științele filozofice, înțelese în tot volumul lor viu, plecând în mod necesar de la credință și revenind la ea, dau în același timp libertate rațiunii, putere cunoașterii interioare și plinătatea vieții.” (Acasă. 1 - 284.)

Țara rusă, în ciuda întregii sale ignoranțe mentale aparente; în pământul virgin, în ciuda grosolăniei care i se atribuie, care atinge proporții nedorite, în ciuda ritualurilor de neînțeles pentru mulți, care ne împiedică întotdeauna să judecăm corect credința vie și sinceră, are o putere morală inepuizabilă. În această credință vie, sinceră, arzătoare, care nu ocolește căile gândirii logice, care nu necesită recunoașterea oarbă a concluziilor sale pentru a afirma obiectele credinței, stă puterea iluminismului oriental rus. Inchiziția lui Galileo este de neconceput în Biserica Ortodoxă.

Structura generală a muncii noastre.

Scopul nostru este să îmbrățișăm plenitudinea cunoștințelor filozofice a tuturor lucrurilor disponibile pentru noi. Din acest motiv, trebuie să studiem în unitate, completitudine și integritate toate puterile sau abilitățile cognitive ale omului, pentru,

Doar dobândind pe deplin cunoștințe despre aceste forțe vom putea judeca toate aspectele existenței care ne sunt deschise. Deoarece este posibil doar să înțelegem ceea ce este în puterea cunoașterii noastre, atunci trebuie să avem adaptări sau dispozitive separate pentru perceperea tuturor aspectelor accesibile ale cunoașterii. Dacă ne lipsește cel puțin una dintre aceste adaptări, atunci nu vom putea în niciun caz să asimilam concepte despre acea zonă a cunoașterii pentru care nu avem puterea cognitivă corespunzătoare. Completitudinea abilităților cognitive determină completitudinea cunoștințelor. O persoană care este orb din naștere nu este capabilă să perceapă lumina: nu are un ochi, adică un dispozitiv pentru această cunoaștere.

Prin urmare, prima preocupare va fi de a determina ce este omul însuși, ca persoană care știe; și numai studiind toate aspectele naturii sale se poate judeca corect ceea ce este capabil să cunoască și să asimileze. Aici vor fi dezvăluite trei laturi ale cunoașterii: 1) externă, obiectivă; 2) personal, adică intern, și un altul intern, nu personal, ci spiritual venit din interior, pentru că omul însuși aparține lumii cu trei laturi ale ființei: trup, suflet și spirit, astfel încât ariile și puterile cognitive din el, respectiv, tot trei: rezonabil pentru exterior, conștient pentru viziune personală și spirituală pentru „revelații interioare care pătrund din interior în suflet”. O construcție detaliată a aspectelor naturii umane ne va servi drept model experimental, derivat din studiul omului însuși și al cunoașterii sale de sine, pentru construirea a tot ceea ce poate fi cunoscut.

După ce ne-am definit pe noi înșine și abilitățile noastre cognitive cât mai complet posibil, trebuie să determinăm obiectele activităților noastre cognitive sau, mai degrabă, zonele asimilării noastre cognitive. Deci a doua lucrare va fi să stabilim tot ce este accesibil cunoștințelor noastre, atât extern cât și extern. și conținut intern. Tot ceea ce este în afara acestei cunoștințe va fi o zonă vastă fie de mister sfânt, fie de adevăr ascuns, pe de o parte; sau minciuni întunecate, înșelăciune întunecată, moarte neagră și nirvana golului cu opusul.

Vor fi atâtea zone cognitive câte puteri sau abilități avem. Subiectul a tot ceea ce poate fi cunoscut este ființa, fenomenul și viața. Ființa este realitatea generală a lucrurilor existente fără legătură cu schimbările în obiectele cunoașterii; fenomenul este cunoașterea obiectelor schimbării detectate; iar viața este studiul progresului sau ΰ*

cursul acestor schimbări şi sfârşitul lor. Un fenomen este o singură instanță a vieții ființei. Prima apariție – creativitate, naștere și originalitate; desăvârșire – perfecțiune și sfințenie, moarte și nirvana.

A cunoaște un fenomen înseamnă a realiza următoarele trei acțiuni: 1) a asimila fenomenul, 2) a-l combina cu altele similare și, în final, 3) a concentra și uni întregul pentru a obține o evaluare a fenomenului.

Această evaluare este cea mai esențială parte a activității cognitive; caută să găsească secretul începutului, ceea ce se numește cauza unui fenomen sau forța acestuia și încearcă să determine scopul sau scopul fenomenului. Fructele acestor încercări sunt descoperirea esenței fenomenelor. Numai cunoscând esența a ceva putem spune că am cunoscut și am înțeles fenomenul. Dar din moment ce există trei domenii de achiziție cognitivă, există și trei direcții pentru aspirațiile cognitive; esența existenței materiale, esența clarității personale, esența vieții spirituale. De dragul preciziei, vom numi esența existenței materiale într-un fenomen esențialitate (ființă și subiect), esența asimilării personale - esență (prezență și urgență), iar esența vieții spirituale - existentă (existență).

Pe baza acestor date, ne împărțim munca în trei studii:

I. Persoana care cunoaște, adică o persoană, și cunoașterea sa, care, constând într-o înțelegere a existenței esențialităților materiale, din conștientizarea esenței manifestării personale și din cunoașterea (credința) esenței vieții spirituale. , străduiți-vă să evaluați aceste cunoștințe, adică să găsiți în zona rațiunii, a valorii logice, a adevărului, determinarea adevărului rațional sau a falsului, în zona sentimentului personal, a valorii estetice, a frumuseții, determinarea eleganței armonioase sau a urâțeniei, iar în domeniul vieții spirituale, evaluarea etică a conștiinței conducătoare a celor vrednici, separând binele moral sau sfințenia de rău și de moarte.

II. Subiectul cunoașterii (ființa și persoana și viața însăși), precum și abilitățile cognitive se străduiesc să găsească cauza sau începutul acestei existențe, ființa și devenirea și să o găsească atunci când este posibil să se determine forța care acționează în fenomene și evoluții ale vieții. .

III. Scopurile cunoașterii sunt de a afla care este esența: 1) esența puterii existenței eterne, 2) esența puterii fenomenului și 3) esența puterii vieții, adică cauza, efectul și scopul existenței, viața naturii și a omului.

Ne străduim să prezentăm puncte de vedere asupra existenței, fenomenului și vieții din punctul de vedere al slavofilismului, care se bazează pe proprietățile și natura omului însuși.

Construirea aspectelor naturii umane va servi drept model pentru construirea cunoașterii, a viziunii asupra lumii și a înțelegerii vieții.

Considerăm că omul este triplu, constând din natura trupească, mintală și spirituală.

Considerăm corporalitatea, sufletul și spiritualitatea în trei poziții: corporalitate—Í) fel (naștere), 2) sensibilitate și 3) mișcare (creștere); spiritualitate—1) raționalitate, 2) conștiință și 3) voință asociată (dorință); și spiritualitatea puterii liber-creative - 1)

frica spirituală, 2) conștiința și 3) setea de final; și, prin urmare, toate celelalte construcții vor fi reduse la tripla trinitate a omului în plinătatea sa.

! Start. 1Evaluare.jManifestare.
Corporalitatea. 1 Nașterea și nutriția.1 Sensibilitate. | 1! Mișcare și creștere.
Suflet. | 1 Rezonabilitate. I* j Conștiință. Dorind.
Spiritualitate. 1 Frica spirituală. ¡ 1Conștiința. Libertatea de creativitate.

Aceasta este construcția noastră preliminară.

Capitolul III.

Definiția unei persoane.

„Rugați-vă Domnului, El vă va arăta clar și exact ce sunteți și care este sistemul vostru. Și apoi fă-ți planuri conform acelei instrucțiuni.” Ep. Feofan.

Structura în trei părți a completitătții naturii umane și cele trei aspecte ale vieții sale, ca bază a înțelepciunii slavofile.

Oricât de impersonal ar fi un gânditor, oricât de mult s-ar strădui să renunțe la el însuși, el este incapabil să fie necondiționat obiectiv, nu poate să nu aducă ceva din propriul „eu” și să nu participe la munca gândirii, adesea chiar inconștient și împotriva voinței sale directe. Și dacă în orice altceva ar putea atinge o oarecare detașare și indiferență și să se abțină de la a-și introduce involuntar privirea interioară, atunci în domeniul conștiinței, viziunii sau chiar al simplei cunoașteri, gânditorul nu se poate elimina în nici un fel, deoarece cunoașterea este o conexiune personală care cunoaște. persoana Art. obiectul exterior al cunoașterii sale. Cunoașterea este o unire (unire mentală) a puterilor cele mai interioare ale ființei noastre gânditoare cu lumea exterioară din jurul nostru. Prin urmare, propriul nostru „eu” constituie o parte esențială inevitabilă a acestuia. Egoismul cognitiv, ceea ce se numește egoism, este una dintre cele mai nu numai legale!, și naturale, dar inevitabil necesare manifestări ale naturii noastre interioare. Poți gândi independent doar cu propriul tău cap, cu propriile tale puteri și abilități de gândire. Însăși acțiunea gândirii și a cunoașterii nu poate exista în afara persoanei care cunoaște. Cunoașterea este o parte integrantă a cunoscătorului și atunci când cineva chiar împrumută

cunoasterea altcuiva, atunci aceste fructe ale gandirii si cunoasterii altcuiva devin proprietatea ganditorului, cu conditia ca ele sa fie acceptate de acesta si sa treaca prin abilitatile sale cognitive, adica sa treaca prin activitatea de asimilare. Uneori, această asimilare are loc într-un mod pur extern, fără o aprofundare suficient de gândită; în

acest caz, participarea persoanei la această cunoaștere va fi superficială, superficială; Pe măsură ce aprofundezi și înțelegi, părerea altcuiva devine a ta. Acesta este ceva valoros pentru o persoană, în timp ce repetarea fără gânduri a gândurilor altcuiva provoacă întotdeauna condamnare.

„Știm că gândul oricărei alte persoane, deși este încă doar o expresie, și nu un gând luat în interior, de care conștientizăm propria gândire, rămâne pentru noi în lumea fenomenelor, în lumea forțelor formale și, prin urmare, materiale. Ea stă în fața noastră ca ceva exterior, ca ceva străin, ca ceva care   nu a fost creat de creativitatea noastră.

personalitate subiectivă, inaccesibilă conștiinței noastre pozitive, dar accesibilă, deși parțial, criticii sale negative*). Într-adevăr, conștiința nu este conștientă de fenomen: își poate înțelege legile, sensul interior, dar nu îl înțelege ca fenomen. De aceea orbul nu vede, deși determină legile lumii, iar surdul nu aude, oricât de puternic ar fi în acustică, în timp ce înțelegerea deplină este o re-creare, adică convertirea a ceea ce este. este înțeles într-un fapt al propriei noastre vieți.” (Hom. T. I—330) **).

Ceea ce spune Hhomiakov aici despre înțelegerea completă este aplicabil și gândului simplu al altora, până când este creat de intelectul nostru și transformat într-un fapt (întâlnit) al gândirii noastre, al înțelegerii noastre, este pentru noi un fenomen exterior, despre care noi au primit doar o idee vagă, dar un concept nu a fost pe deplin perceput. Un concept este ceva care este asimilat de sistemul nostru mental, ca propria noastră achiziție. În cazul în care o persoană este lipsită de orice abilitate cognitivă sau de orice simț extern (orb, surdo-mut), atunci toată acea parte a cunoașterii care este asimilată de această latură lipsă îi va rămâne pentru totdeauna străină. Mintea non-matematică este incapabilă să asimileze și să îmbrățișeze toate subtilitățile gândirii matematice; De asemenea, oamenii care și-au înecat cele mai înalte aspirații și sunt străini de gândirea și viziunea spirituală, în cele din urmă încep să nege tot ceea ce este spiritual și divin, devenind adesea chiar

♦) Am prescurtat acest obiect mental extern cu cuvântul întâlnit în contrast cu obiectele găsite în natură.

**) Toate linkurile se referă la colecția completă de lucrări a lui Alexey Stepanovici Khomyakov, ediția a treia, completată. Moscova, 1900.

atei convinși, altfel necredincioși. Din aceste motive, este departe de a fi indiferent gândirii filozofice dacă gânditorul are sau nu abilități cognitive depline; în acest din urmă caz, zonele vor rămâne ascunse pentru gândirea lui, inaccesibile înțelegerii sale, până când puterile cognitive vor fi din nou complet restaurate și se vor dezvolta în direcția neglijată de el.

Corelația și legătura dintre completitudinea cunoașterii și completitudinea abilităților cognitive este fără îndoială și, prin urmare, pentru o determinare exactă și completă a celei mai mari game posibile de obiecte cognoscibile și asimilabile, este necesar să se studieze toate forțele pe care natura umană le posedă. , fără nici cea mai mică omisiune. Așadar, zonele cunoașterii trebuie să corespundă în mod natural plinătății naturii umane însăși și, invers, zonele cunoașterii sunt cel mai convenabil aranjate în funcție de numărul și ordinea puterilor noastre cognitive. De aceea, înainte de a distribui în ordine aspectele abilităților noastre cognitive și limitele zonelor sau cercurilor cognoscibilului, este necesar să studiem însăși natura omului și toate abilitățile sale cognitive interne - cu alte cuvinte, să se cunoască pe sine. .

Ce înseamnă de fapt să te cunoști pe tine însuți? Nu este doar un studiu în plinătatea și integritatea naturii cuiva, o determinare a forțelor care asimilează tot ceea ce este extern, subconștient și interior, supraconștient și o evaluare a tuturor celorlalte daruri și abilități naturale? De mult a devenit necesar ca omul să se studieze pe sine; și, într-adevăr, el se studiază continuu cu mult zel, dar totuși gânditorii nu au ajuns încă la o viziune consensuală, iar în această zonă a cunoașterii (cunoașterea de sine) există o varietate extrem de mare de opinii.

Alții recunosc doar o componentă a naturii umane - materialul și, în consecință, o putere cognitivă în ea - raționalitatea. Alții consideră natura umană ca fiind în două părți: trupească (carnală) și spirituală și, prin urmare, pe lângă raționalitate, ei recunosc și raționalitatea în el. În cele din urmă, alții susțin că natura umană este tricomponentă: corporală (carne), mentală și spirituală; Mai mult decât atât, ultimele două laturi ale vieții nu le confundă, ci le disting cu siguranță una de cealaltă, ceea ce se reflectă inevitabil în viziunea puterilor noastre cognitive. În acest caz, pe lângă cunoștințele materiale, conștiința mentală internă, ei adaugă o putere religioasă specială, capacitatea de viziune spirituală sau de recunoaștere mai sus.

(supra)-rezonabil. Fără această putere nici măcar nu ne putem imagina viața sufletului. „Fără credință în sufletul tău, spune cel mai profund vorbitor de suflet, Dostoievski, și în nemurirea ei, existența umană este nefirească, de neconceput, de nesuportat.” (Scrisoarea jurnalului 1876 nr. 12.)

Nu ar fi complet dacă, pe lângă cele trei puncte de vedere indicate asupra compoziției omului, nu am aminti acei gânditori care recunosc în om puterile mistice ale cunoașterii secrete sau intime și iau ca sursă a acestei cunoașteri capacitatea numită „percepție mistică”, „cunoaștere ocultă (ascunsă)”, „contemplare mistică”.

Această latură a vieții este considerată de adepții tendinței mistice secrete una dintre cele mai esențiale manifestări ale naturii umane și le este cunoscută sub numele de psihism, psihurgism (de V. Solovyov),

mediumnitate (de A. I. Aksakov), etc. Putem vorbi despre această latură doar condiționat, deoarece justificarea filosofică a acestei cunoașteri este analogia, adică aceste judecăți mistice rezultă doar dintr-o comparație paralelă accidentală sau asemănări parțiale, iar adevărata înțelepciune respinge fiabilitatea științifică a unei astfel de gândiri fragmentare analogice, căci ceea ce este posibil în imaginație nu este întotdeauna ceva. ceea ce există în realitate. Menționăm „percepția mistică” doar pentru că, în opinia unora, este rodul gândirii filozofice a lui Vl. Solovyov, pe care l-am ales ca gânditor, s-a opus slavofilismului pentru a îngroșa lumina și umbra imaginii. Doctrina „percepției mistice” constituie tocmai granița de la care Vl. Solovyov se îndepărtează de direcția slavofilă, deoarece, așa cum vom demonstra mai târziu, „gândirea fidelă” a lui Homiakov nu este aceeași cu „cunoașterea sau percepția mistică” a lui Vl. Solovyov: unul este spiritual, celălalt este fiziologic sau acțiunea unui pretext.

Prezentarea tuturor învățăturilor existente despre componența omului, datorită numărului lor, este complet inutilă pentru noi, care studiem doar opiniile slavofile și nu descriem corpul general al tuturor sistemelor filozofice. Pentru comparație, este suficient să dăm exemple tipice (exemplare), câte unul din fiecare categorie. Pentru a descrie o vedere cu o singură componentă, vom alege predarea lui Teichmüller, fost profesor la Universitatea Yuryev, reprezentant al predării.

despre substanța exclusiv mentală *), și profesor al Universității din Berlin Seeberg, un exponent al unei viziuni bilaterale; doctrina mentalului și spiritual „Geistlich-keit” „Geistlichkeit”.

Un lucru care frapează ochiul când luăm în considerare toate învățăturile despre compoziția naturii umane este corespondența completă a întregii învățături și, în special, viziunea abilităților cognitive, cu o viziune asupra naturii umane și chiar a naturii în general. Și acest lucru în sine este de înțeles. Recunoașterea naturii unicomponente materiale (carnale) a omului (Strauss, Buchner) determină atât caracterul unilateral materialist al întregii structuri, cât și recunoașterea puterii unei cunoștințe materiale - și astfel întregul sistem devine un sistem materialist. , întreaga viziune asupra lumii este exclusiv materială. Acceptând compoziția omului ca fiind exclusiv vitală și afirmând că fiecare substanță inertă este în esență vitală, obținem un sistem unilateral de hilozoism, adică vitalitate. De aceeași ordine sunt virtualismul, animismul și multe altele.

Se poate explica această corelație între fundamentele doctrinei și viziunea forțelor cognitive cu perspectiva compoziției naturii umane tocmai în direcția opusă. Cel care recunoaște o substanță în natură, materia, nu poate admite în om nimic altceva decât substanța (carne) și percepția ei cerebrală. Oricine vede în cosmos doar puterea vieții nu poate privi omul decât într-un mod vital (vitalist). Dar această schimbare de punct de vedere în fapt nu schimbă sensul afirmației noastre: gânditorul pleacă de la sine, adică privește subiectiv (personal) sau derivă poziții din luarea în considerare a cosmosului și termină cu el însuși? , adică este el înclinat să-ți exprime gândurile

în mod obiectiv (subiectiv), cu toate acestea, corespondența viziunii lumii exterioare cu viziunea propriului tău „eu” cunoaștere și a ta însuți rămâne de nedespărțit. Mai mult decât atât, o astfel de corespondență se referă la viziunea gânditorului asupra sarcinilor filozofiei însăși, pentru că a gândi filozofic, a fi înțelept înseamnă a lega împreună cunoașterea lumii, cunoașterea de sine și recunoașterea puterilor cognitive. ·

Teichmüller privește filozofia și dintr-un punct de vedere, și anume ca lucrare a minții, bazată doar pe experiența exterioară, adică pe cercul fenomenelor, cunoașterea

Teichmüller oferă, de asemenea, o privire de ansamblu asupra tuturor învățăturilor unilaterale.

ne mișcăm cu ajutorul celor cinci simțuri ale noastre. Mai mult, prin rațiune înțelege revelația generală a lui Dumnezeu, prin care numai noi putem înțelege tot adevărul; dar el nu deosebește această „minte” de capacitatea cognitivă mai sublimă a omului — „mintea spirituală”, cu care asimilăm metalogic și suprainteligent viziunea lumii invizibile spirituale, suprasensibile, detașate, fără a încerca să o înțelegem logic, raţional. Această viziune superinteligentă a invizibilului este numită de A. S. Khomyakov - gândire credincioasă.

Teichmüller își bazează învățătura pe conceptele de substanță și accident, adică alege calea raționalistă indicată de Descartes. În eseul său „Nemurirea sufletului” *) Teichmüller și-a propus să demonstreze existența unui suflet nemuritor, bazat pe raționamentul filozofic. El vrea să derive, respingând diverse puncte de vedere anterioare despre suflet și esența lui, doctrina originii sale și a soartei viitoare ca „persoană”.

Spre deosebire de religii, filosofia nu prezintă o soluție unanimă la această problemă, în ea nu găsiți o doctrină generală a nemuririi și, prin urmare, el aduce într-o ordine sistematică părerile filozofilor din diverse direcții și le grupează în cinci viziuni asupra lumii.

Dar înainte de a enumera aceste puncte de vedere, să prezentăm viziunea lui Teichmüller despre filozofie însăși, mai ales strâns legată de a lui. psihologie și epistemologie. „Filosofie”, spune el. este exclusiv o știință a rațiunii, care se încrede numai în experiență și rațiune.” Rațiunea îi apare ca „revelația generală a lui Dumnezeu, prin care numai noi putem înțelege tot adevărul”. Teichmüller nu confundă filosofia cu știința și religia, deși pentru a atinge aceste trei ramuri de cunoaștere are doar puterea sufletească. El nu face nicio distincție între suflet și spiritualitate. Într-un cuvânt, sufletul lui este originalitatea (substanța) singura și exclusivă.

„Religie”, continuă Teichmüller. purtătorul acelor mari tipuri pe care filosofia le cunoaște în concepte, dar care, ca și forțele inimii, pot fi transferate în ele. Religia este aliatul filosofiei și se luptă cu alte arme și alte forțe, căci în timp ce filosofia explorează cu o

muncă serioasă, religia are încrederea posesiunii, datorită celui mai fericit dar al speranței evlavioase, arma fermecătoare a sfintei credințe.

”) Fn.yusifskos cercetare. Traducere. A. K. Nikolaev, editat de Evgeniy Bobrov, Yuryev. 1895

Teichmüller, dovedind prin mijloace exclusiv filozofice existența și nemurirea personală a sufletului, enumeră opiniile asupra sufletului predecesorilor săi, a căror predare grupează în două etape preliminare și trei viziuni superioare asupra lumii, apoi își expune a patra viziune asupra lumii, adică.

Etapa preliminara:

Materialismul naiv este o identificare naivă a spiritului și materiei, a cărei opoziție nu este observată. Corpul uman, conform acestui punct de vedere, nu este neînsuflețit, dar sufletul nu este diferit de corp (hilozoism). De asemenea proiectivismul naiv al prof. Ya. θ. Oss *). Opusul acestui punct de vedere:

Dualismul naiv, care deosebește strict spiritul de materie și le folosește în mod egal pe ambele ca cauze ale lucrurilor pentru a explica toate fenomenele; aici spiritul și materia sunt atât de separate una de cealaltă încât nu pot fi conectate prin nimic și înțelese în unitate vie; de asemenea spiritism.

Mai consistent, gândurile au apărut în următoarele trei viziuni asupra lumii:

I. Materialismul științific derivă spiritualul din material; astfel încât să existe numai materia, adică o ființă extinsă, mobilă; tot ceea ce are și ființă trebuie considerat o funcție a materiei.

II. Idealism sau platonism. Punctul de vedere prin care lucrurile percepției senzoriale apar dintr-o substanță imaterială cognoscibilă de minte.

III. Spinozaismul sau paralelismul, conform căruia ambele lumi, ideală și materială, merg paralele una cu cealaltă și sunt expresii ale aceleiași substanțe. O singură entitate apare sub diferite atribute.

Teichmüller, critic cu toate cele cinci puncte de vedere, dovedește unilateralitatea fiecăruia dintre ele și încearcă să le împace împreună; apoi își clarifică a patra viziune asupra lumii, definind și dovedind esența sufletului ca „o cauză originară și nu ca o simplă activitate sau funcție” și, prin urmare, conchide el, „sufletul nu este un simplu accident, ci o substanță. .”

Dacă sufletul este o cauză originară, atunci trebuie să producă un efect din sine. Ființa, deși inseparabilă de suflet, va avea

conținuturi diferite sau forme diferite; una dintre aceste forme este conștiința. Dar funcția sufletului nu este doar această formă unică

*) „Proiectivism și personalism în metafizica lui Lozze>.

(conștiința) - conține și o altă formă - activitate inconștientă, ale cărei limite sunt nelimitate!, și care conține baza inepuizabilă și inepuizabilă a creațiilor conștiente ale spiritului.

Având în vedere relația dintre suflet și corp, Teichmuller se bazează pe poziția că nu poate exista o funcție fără substanță și ajunge la concluzia că viața noastră mentală este o funcție a sufletului cauzată de stimularea corporală. De aici:

A patra concepție va apărea când vom renunța la opoziția dintre lumile spirituale și cele materiale. Materialitatea nu este deloc caracteristică substanțelor, ci există ca mod de reprezentare. În acest caz, nu există două tipuri de lumi care, prin proprietățile lor, să nu poată intra în comunicare și, totuși, conform experienței, ar trebui să o aibă. Lubnitz a concluzionat că lumea din afara noastră trebuie să fie compusă din exact aceleași substanțe imateriale ca și cea despre care avem cunoștințe și experiență în noi înșine. Recunoașterea substanței așa-numitei lumi materiale ca fiind asemănătoare cu sufletul și substanța gânditoare și care se află doar la diferite stadii de dezvoltare între toate substanțele generice formează baza celei de-a patra viziuni asupra lumii ridicate; în același timp, se poate elibera de cercul în care se grăbește de la materialism la idealism și înapoi.

Teichmüller își explică punctul de vedere după cum urmează:

„Materia, ca masă extinsă, există ca idee sau imaginație, dar nu în sine. Aceleași substanțe, sau atomi, sau monade, care evocă aceste idei în noi, sunt exact aceleași cu propria noastră substanță. Asemănarea substanțelor materiale și spirituale este o cerință inevitabilă a științei” (p. 110).

Principiile care decurg din aceasta:

Există doar substanțe individuale, care se numesc atomi dacă existența lor se limitează la fenomene fizice, chimice și organice, și suflete (monade) dacă prezintă și conștiință și autoconștiință.

Lumea se dezvoltă într-o ordine oportună de la imperfect la perfect.

Nicio dezvoltare nu poate fi inutilă; ar trebui să fie un imbold pentru dezvoltarea ulterioară; Toată dezvoltarea are loc într-o secvență asemănătoare legii în etape.

Conținutul de viață dobândit nu se pierde.

Și aceste principii sunt confirmate și de următoarele trei fapte:

I. Faptul imperfecțiunii umane.

II. Faptul de a tânji după perfecțiune. Cererea de progres (succes) în toate domeniile vieții este un semn de sănătate și speranță.

IP. Faptul unei dorințe naturale comune de autoconservare și extindere a vieții.

: Concluzie. Sufletul este nemuritor nu numai inconștient, individual, așa cum spune Teichmüller, ci și ca personalitate conștientă, adică după moarte își va păstra conștiința personală a conținutului său de viață dobândit.

Perspectiva după moarte pentru suflet este mare, divină și misterioasă.

Din această scurtă schiță a învățăturii lui Teichmüller, se poate observa unilateralitatea concepției sale: 1) compoziția naturii umane este una: este exclusiv o substanță spirituală, respingând alte categorii de substanțe; 2) puterile cognitive ale sufletului sunt una: semnificația exclusivă a cunoașterii filozofice, adică filozofia ca știință a minții.

Alți gânditori împart puterile cunoașterii în două și consideră natura umană ca fiind dublă și atribuie o sarcină dublă filosofiei. Un astfel de dualism științific, numit paralelism sau spinozism de către Teichmüller, precum și exclusivitatea sufletului lui Teichmüller însuși și a poporului său asemănător nu îi pot satisface pe slavofili, care nu numai că au început să-l contrazică pe Hegel cu filosofia sa a identității, dar nu pot accepta pe deplin. Punctul de vedere al lui Kant și a vedea cum „Critica rațiunii pure”, deci în „Critica rațiunii practice” există doar un indiciu al realizării adevărului, și nu adevărul în sine. În orice caz, în definirea imperativului categoric, care include deja cerințele morale ale unei direcții universale pur conciliare, Kant părea să fi aruncat o punte peste abisul care desparte gândirea occidentală de gândirea orientală. Spre deosebire de raționaliștii puri, slavofilii cer includerea problemelor morale în filozofie, deoarece au luat un punct de vedere psihic, adică cel care justifică filosofia lui Teichmüller.

Slavofilii iluminismului de la Moscova, deși nu indică în mod direct psihologia și nu dezvoltă doctrina compoziției omului, nu pot fi înțeleși ei înșiși fără familiarizarea cu opiniile lor despre natura umană. Nu întâmplător este cel mai bun

Scriitorul și povestitorul de suflete rus Dostoievski a fost slavofil. Dar ceea ce nu au făcut Kireyevsky și Homiakov, gânditorul teolog modern Bp. Theofan Reclusul. Dacă slavofilii mai în vârstă nu prezintă aceste opinii în moduri precise și consecvente, atunci slavofilul, Bp.

Theophan, reclusul Vyshensky († 1894), aceste întrebări constituie unul dintre principalele subiecte de cercetare. Cu toate acestea, întemeietorii slavofilismului nu au trebuit să se ocupe de acest subiect cu o atenție deosebită, întrucât ei, apărând Ortodoxia în întregime, au acceptat punctul de vedere ortodox asupra compoziției omului ca fiind general acceptat, ca neschimbabil, deoarece făcea parte din Fundamentele creștine ale vieții umane și, conform concepției creștine, oamenii Renya sunt formați din trup, suflet și spirit. Așadar, pentru a stabili conceptul slavofil al naturii umane și al construcției compozite a lumii, ar trebui să se stabilească numai în înțelegerea creștină generală a acestei probleme și, prin urmare, după ce am enumerat toate varietățile de viziune creștină, ar trebui să ne oprim asupra a acceptat în general învățăturile Bisericii Ortodoxe universale, care, prin lucrările sfinților părinți și asceților, și-a dezvoltat cu deosebită atenție punctele de vedere asupra aspectelor esențiale ale structurii mentale a unui credincios.

Unitatea omului, fie că este pur materialistă sau pur animistă, precum învățătura lui Teichmüller, este respinsă de creștinism.

Aici putem vorbi doar despre dualism sau tricotomie. Cu alte cuvinte, fie recunoașteți într-o persoană trup și suflet, trup și spirit, fie în cele din urmă suflet și spirit, fie afirmați în adevăr că plinătatea unei persoane este totalitatea trupului (carnei), sufletului și spiritului; ultimele două părți sunt ambigue și în esență independente, deși sunt strâns legate între ele. Pentru dualiștii de o nuanță materialistă, sufletul și spiritul sunt fie complet lipsite de ambiguitate, fie unul este subordonat celuilalt. Chiar și în limba altor popoare, conceptul de suflet conține în sine conceptul de spirit, ca putere superioară și omogenă inferioară; Deci, în franceză <тiъ (aine) exprimă conceptul mult mai pe deplin decât conceptul esprit (esprit). Același lucru se poate spune despre cuvântul german Seele, care este acceptat ca ființă, iar cuvântul Geist, ca cel mai înalt gând abstract, este doar o proprietate a acestui Seele.

Iar printre savanții ortodocși există și scriitori care neagă diferența esențială dintre spirit și suflet, precum A. Gilyarovsky. Dar scriitorii care nu

ei permit interpretări arbitrare ale Scripturii, aderă la sensul exact al zicerilor apostolice, aprofundează în sensul lor interior, testându-l prin autoexaminare, viața lor ascetică și exemplele vieții părinților și sfinților bisericii, nu pot. îndoiește-te de necesitatea unei concepții trihotomice, adică mai mult, ea aparține întregului creștinism în toată plinătatea sa universală, întrucât cuvintele apostolice despre această problemă au rămas inviolabil identice în toate confesiunile.

Cei mai buni teologi ai tuturor credințelor sunt complet unanimi în această chestiune și, dacă există dizidenți, dimpotrivă, ei sunt puțini la număr și argumentele lor sunt puțin fundamentate. În locul nostru vom prezenta recenzii despre teologi protestanți, predicatori învățați,

mai ales cei conștiincioși. Așa sunt Mertens și Bettex, deși alături de ei sunt dualiști puri, precum, de exemplu, profesor la Universitatea din Berlin (fost profesor la Universitatea Yuriev) Seeberg. După ce l-am ales ca reprezentant al viziunii dualiste, vom schița pe scurt sistemul său, însoțit de critici la adresa tendinței slavofile.

Profesorul Seeberg în cartea „Grundwahrheiten der Christlichen Religion", clarifică din punct de vedere dualist esența de bază a întregului creștinism și viziunea creștină asupra lumii și a vieții; În concluzia sa finală, el dă următoarea expresie despre două lumi, despre două laturi ale naturii umane și despre cele două manifestări ale acestora:

„Suveranitatea lui Dumnezeu și credința, Împărăția lui Dumnezeu și iubirea, aceasta este întreaga credință creștină. Ne dă pace și bunătate (Tat) și, prin urmare, umple nevoile sufletelor noastre. Și e tot". Aceasta este concluzia lui. Aici, din punctul de vedere al ortodocșilor și al multor teologi protestanți, există o omisiune clară a celui de-al treilea membru al plinătății - cunoașterea creștină a adevărului, adică rodul puterilor mentale de cunoaștere și de manifestare exterioară în cursul istoric al dezvoltarea creștinismului, care corespunde naturii umane terțe, constituției sale corporale. Întrucât dragostea este punctul central al forțelor voliționale spirituale, credința sau mai degrabă credința (adică credința adevărată) este punctul central al forțelor spirituale, atunci lipsește speranța, punctul central al aspirațiilor și speranțelor vieții pământești. Creștinismul nu este o simplă esență (Wesen), ci constă de fapt dintr-o esență corporală organizatorică de construcție a casei (substanță), o esență spirituală (substanțialitate) și o esență spirituală (substanțialitate) δνσία. Materialitate

Economia creștină constă din Suveranitatea lui Dumnezeu, Împărăția lui Dumnezeu și Biserica Domnului. Esența virtuților creștinismului este Credința, Speranța, Iubirea. Esența creștinismului este Adevărul (pacea). Adevărul și binele (Tat), adică sfințenia. Această completitudine necesită recunoașterea a trei grade de dezvoltare a vieții sau a trei aspecte ale naturii umane, adică corporalitatea, sufletul și spiritualitatea sa. Numai viziunea teoretică abstractă a unui protestant poate, în determinarea plinătății creștinismului, să renunțe la manifestarea sa materială istorică în biserică.Astfel, vedem că în Prof. Seeberg, vorbind filozofic, a stabilit o dublă-fundație consecventă și, de fapt, lumea sa se împarte într-o lume spirituală și o lume spirituală; apoi dubla manifestare a acestor lumi în spiritual-divin și suflet-psihic, iar plinătatea nevoii este atinsă în pace și virtute - asta-i tot. Bisericii, ca structură materială, istoric pământească a creștinismului, aspirațiile, ca speranță pământească a cerului, adevărul, ca nevoie sau realizare a vieții creștine, și sfințenia, ca răsplată a acestei realizări, au fost lăsate neglijate de profesor și au fost nu este inclus în conceptul său de „totul " .

Și aceasta vine din negarea naturii tripartite a naturii umane. Fiind de o direcție spirituală, învățăturile prof. Seeberg pare să lase în

zadar manifestarea materială a creștinismului. Același lucru îl observăm și la Teichmüller, care ia totul material ca reprezentare subiectivă personală, și nu ca o substanță separată, și se limitează doar la latura mentală. De aceea i-am ales pe Teichmüller și Seeberg dintr-un număr de gânditori și teologi - ambii nu sunt materialiști, unul dintre ei neagă lumea obiectivă, ca fiind crearea unei substanțe independente, și lasă lumea spirituală în zadar, celălalt este tăcut despre manifestarea creștinismului în lumea materială ѣ în dezvoltarea sa istorică , dar distinge lumea spirituală de lumea sufletului, ca entitate separată (Wesen).

Potrivit slavofililor, care sunt și nematerialiști precum Teichmüller și Seeberg, nu se poate limita una sau două părți atunci când se analizează problemele vieții, tăcând restul, dar cu siguranță este necesar să recunoaștem toate părțile în cea mai mare măsură; iar această completitudine se vede în unitatea tricomponentă a omului. Cel mai bun explicator al tricotomiei în literatura teologică recentă este Bp. Feofan, izolatul lui Vyshensky; direcția sa este slavofilă, iar punctul său de vedere, fiind creștin general

Această mărturisire este acceptată de mulți gânditori și teologi ai lumii academice protestante, care neagă învățăturile cu una și două temelii ale lui Teichmüller și Seeberg și de către care completitatea ființei umane, sau gradul de viață, este acceptat ca trei -pliază. Acestea sunt, de altfel, Martensen, Bat-tex și altele.

Să ne întoarcem acum la învățăturile multicompoziției naturii umane conform concepțiilor creștinismului în forma în care s-a dezvoltat printre părinții Bisericii Ortodoxe Răsăritene din primele secole și cum a fost păstrat printre teologi, în primul rând din nou. de credinta ortodoxa.

Baza recunoașterii creștine este crearea în momentul nașterii unei persoane - un nebun și spiritul său (creatavismul) și nemuritoarea lor, adică viața personală conștientă a sufletului și spiritului fiecărei persoane din împărăția lui. principalul creator al perceptorului și producătorului Domnului Dumnezeu, însărcinarea ecoului Său. Strict vorbind, viziunea tuturor teologilor este aceeași, dar unii arată mai general, alții mai detaliat, mai parțial. În toate prezentările, se păstrează dualismul pur ireconciliabil: dualism:

1) partea muritoare a cărnii, materială, trupească *) și 2) partea nemuritoare a sufletului.

Cu toate acestea, această dualitate, atunci când se adâncește în sensul și semnificația vieții fiecărei părți, adică fizicitatea și spiritualitatea, devine mai complicată și crește în tripartititate. Rezultă: 1) fizic, 2) suflet și 3) spiritualitate. În același timp, trupul sau trupul trupesc, este încă puternic separat de spiritualitate, iar spiritualitatea va constitui al doilea membru al

opoziției, sufletul va fi doar o legătură trup-spirituală între carne și spirit.

Dar unii nu se opresc nici aici, privind mai adânc, descoperă poziții intermediare între trup și suflet și suflet și spirit. În acest fel, se obține natura în cinci părți, pe care o luăm ca bază a prezentării noastre. Componentele intermediare vor fi: corporalitatea și spiritualitatea sufletească, care sunt toate la fel, adică corporalitatea și spiritualitatea. Dimpotrivă, dualiștii, inclusiv părintele A. Gilyarovsky, identifică spiritul și sufletul, considerând aceste concepte aproape echivalente, și consideră cuvintele „spirit” și „suflet” ca fiind aproape tautologice. De aceea pretind ei

*) Corp în sensul unei structuri (organism) materială trupească, și nu al unei structuri mentale sau spirituale: un corp mental și un corp spiritual.

că o persoană este formată din trup și suflet, iar aceasta este la fel ca trup și spirit.

Recunoașterea tripartitității este singura corectă, întrucât a fost stabilită din cele mai vechi timpuri de către primii mari campioni ai Ortodoxiei din Orient, primii întemeietori ai monahismului și monahismului, care, în viața lor spirituală și în educația lor spirituală, au fost profundi experți în structura mentală umană. Trihotomia este, de asemenea, sfințită de autoritatea apostolică și este acceptată în prezent de mulți teologi și oameni de știință seculari. .

Conform acestui punct de vedere, sufletul nu este același lucru cu spiritul. Sufletul, fiind proprietatea fiecărei ființe însuflețite, fiecărei animale și animale, în om este doar legătura dintre spiritul uman și trupul său. Sufletul este totalitatea abilităților mentale ale unei persoane: rațiune, sentimente și dorință; nu părăsește niciodată spiritul, chiar și după moartea trupului trupesc, pentru... ea însăși este nemuritoare, ca un spirit. Învățatul teolog occidental, episcopul Zeelandei în Danemarca G. Martensen și predicatorul F. Bettex, erudit profesor de la Universitatea din Moscova B. Chicherin aderă, de asemenea, la această viziune tripartită.

Deci Martensen spune *): „Ca creație asemănătoare unui zeu, omul este o ființă spiritual-fizică, care reprezintă unitatea spiritului și a naturii, dar nu este, ca o ființă divină, „viață neîncetată”, ci este o viață tranzitorie. , care este doar în viitor, mai mult într-o stare perfectă va deveni viață neîncetată. Spiritul este o ființă suprasensibilă, care se află într-o anumită relație de rudenie și de relații cu lumea ideilor și cu Dumnezeu însuși și a cărei particularitate este acea ființă universală și universală, acel principiu regal în om, care pune pecetea stăpânirea pe frunte, și prin care își exercită stăpânirea pe pământ... După părerea creștină, spiritul este dat omului tocmai de la „Tatăl duhurilor” (Evr. XII, 9). Trupul, care, conform mărturiei Sf. Scriptura, luată de pe pământ, este

opusul spiritului, atribuit acesteia ca instrument de serviciu. Însă sufletul este acea conexiune dintre spirit și corp care unește o persoană într-o ființă individuală și personală și, ca unitate a ambelor, este bifață, astfel încât, în același timp, are o latură fizică naturală (sediul care, după învăţătura Sfintei Scripturi, este în sânge) şi duhovnicească. Prin suflet, spiritul comunică cu trupul și corpul cu spiritul, iar între suflet și corp există acea relație constantă de care fiecare poate fi convins din experiența cotidiană. Toate acestea împreună sunt un fel de < cerc -

♦) Învățătura creștină despre moralitate prezentată de G. Martensen, tradusă din engleză. A. P. Lopukhina. 1890, în 2 volume.

o poartă în care unul îl invadează indisolubil pe celălalt, unul nu se poate lipsi de celălalt, unul îl cere pe celălalt.” (Schelling. Vom Zusammenhange der Natur mit der Geisterwelt (Clara) Werke 1, 9, p. 46. Vom Zusammenhange der Natur mit der Geisterwelt (Clara) Werke I. 9, p. 46). Dar accentul este tocmai sufletul, care este partea cea mai esențială a unei persoane sau a persoanei în sine. Sufletul este tocmai acela despre nemurire, beatitudine sau chin despre care vorbim în primul rând. „Ca abilități ale sufletului putem numi în general cunoașterea, sentimentul și voința. Dar între ele, voința ocupă o poziție primordială. Voința noastră este tocmai propriul nostru sine, esența interioară a sufletului.” (Paginile 80-82).

Recunoscând primatul voinței, Martensen se apropie de Hhomyakov, care, ca și el, plasează voința și iubirea în fruntea naturii umane.

B. Chicherin, raționalist fiind, spune:

„Trebuie să recunoaștem nu două, ci trei elemente într-o persoană: trup, minte și suflet. Această diferență era deja recunoscută de Platon și Aristotel. este recunoscut și de Apostolul Pavel, care în natura umană distinge trup, suflet și spirit (1 Tesalonic V, 23). Ceea ce se numește aici spirit, noi, conform terminologiei antice, numim rațiune, înțelegând prin acest cuvânt nu numai capacitatea de raționament a unei persoane, ci totalitatea determinărilor care decurg dintr-o singură conștiință de sine. În viața comună, și adesea în știință, aceste elemente diferite se contopesc sub numele comun al sufletului; Dar pentru a elimina neînțelegerile, este necesar să se stabilească sensul exact al termenilor. Așadar, numim corpul latura materială a unei persoane, mintea - elementul conștient cu toată bogăția conținutului său și, în sfârșit, sufletul - ceea ce leagă pe primele două și le face o singură ființă, fizică și spirituală împreună. .” (B. Chicherin. Știință și religie, p. 187.)

Când citiți acest pasaj al lui B. Chicherin, poate apărea îndoială dacă înțelegerea lui este aceeași cu viziunea spirituală a creștinismului, deoarece a înlocuit cuvântul „spirit” cu cuvântul „minte”. Aici poate exista o neînțelegere pur verbală. Scriitorii secolului trecut au înlocuit cuvântul „spirit” cu cuvântul „minte”, așa cum adesea au înlocuit cuvântul „spiritualitate” cu cuvântul „misticism”, din motive

pur de cenzură. Chiar și Homiakov plasează uneori cuvântul minte acolo unde îi aparține cuvântul minte, în sensul său patristic antic, sau cuvântul spirit, în sensul său din Noul Testament. Ghiliarov-Platonov explică acest lucru.

„Terminologia lui Hhomyakov și, se pare, Kireevsky, în opinia mea, este incorectă. Ei au numit rațiunea opusul materialului; omul, ■ întrucât este imaterial, este raţiune. Acest

un înțeles incorect și, în același timp, un sens confuz. Opusul materiei este spiritul πνεύμα. Deoarece o persoană nu este o substanță, el este un spirit și timp de o mie de ani, limba slavă a numit acest concept în mod diferit. Homiakov a folosit cuvântul rațiune în acest caz, mi se pare, din două motive: în primul rând, pentru că educația sa a fost, până la urmă, franceză și și-a imaginat în primul rând „l'intelligence”, un cuvânt uimitor de nefericit al acestei limbi, sărac în cele mai înalte concepte . Spiritul este o traducere literală a spiritului în. în franceză, înseamnă cu totul altceva și, prin urmare, nu a permis ca cuvântul spirit să fie folosit acolo unde era necesar, deși Biblia însăși ar fi putut sugera acest lucru: „Dumnezeu este duh, și oricine se închină înaintea Lui este vrednic să se plece în duh și în adevăr." În al doilea rând, hegelianismul a interferat cu utilizarea corectă a cuvintelor. Der Geist, (satul Geist), deși există de fapt un spirit, în Hegel transformat în ceva colectiv, a căpătat un sens asemănător cu cel pe care îl asociem cu sintagma, de exemplu, spiritul unui scriitor sau spiritul vremii. .” (Lucrări colectate T. II, p. 65, ed. Pobedonostsev).

Importanța unei înțelegeri exacte a sensului cuvintelor este dincolo de orice îndoială, dar mai ales inconvenientul utilizării lor imprecise se reflectă în lucrări abstracte. De ce de mai multe ori va trebui să restabilim sensul și sensul altor expresii și denumiri de cuvinte? Vechii profesori ai bisericii au împărtășit și ei acest punct de vedere. Clement din Alexandria numește sufletul „άιφον μέρος>, iar DUHUL „το ηγεμονικόν”

V. Windelband stabilește și diferența dintre spirit și suflet. < Plutarh distinge spiritul rațional νους de sufletul ψυχή, care, împreună cu puterea de mișcare a corpului, are și sensibilitate și capacitatea de a afecta. În același mod, Irineu distinge sufletul, care are o existență temporară și este asociat cu trupul, suflarea vitală (πνοή ζοής) de spiritul dătător de viață (πνεύμα ζωοποιούν) care este etern în toată natura.” (V. Windelband. Istoria filosofiei p. 212).

Există multe obiecții la punctul de vedere al celor trei componente ale naturii umane. Astfel, mai sus amintit A. Gilyarevsky în „Manual pentru studiul psihologiei”, carte premiată de Sfântul Sinod cu premiul Înaltpreasfințitului Macarie, Mitropolitul Moscovei, spune în § 89 „Sufletul, ca Duhul, " după cum urmează:

„Începutul fenomenelor mentale la om, fiind cu totul original în natura sa, trebuie deci recunoscut ca substanță în sensul său propriu. Ca

esență conștientă, rațională și liberă, principiul mental, în comparație cu procesele complexe divizibile și schimbătoare ale naturii materiale a omului, este un principiu simplu, unit, identic de-a lungul întregii continuări a existenței sale. În raport cu alte ființe, mental

începutul este individual și personal, iar în activitatea sa de viață este creativ și în continuă perfecționare, iar în această îmbunătățire domină materia - propriul corp și lumea exterioară. Un astfel de principiu, spre deosebire de materie, este spiritul, o substanță de acest fel care este unică și diferită calitativ de toate celelalte substanțe. În antichitate, Platon și mai ales Aristotel au separat spiritul de suflet într-o persoană, ca principiu complet independent. Mulți părinți și învățători ai bisericii (Ireneu, Clement al Alexandriei, Origen) * au avut aceeași părere. Dar spiritul și sufletul nu pot fi recunoscute într-o persoană ca fiind separate și independente unul de celălalt, deoarece altfel unitatea conștiinței și conștiinței de sine ar fi complet inexplicabilă. Sufletul uman prin natura sa este spirit, dar numai în posibilitate, adică nu posedă decât rudimente înnăscute pentru a se dezvolta și a se ridica la nivelul spiritului cu ajutorul activității libere rațional” (p. 199).

Dar astfel de opinii, deși autoritare, nu pot schimba esența învățăturii tricotomice, deoarece chiar și cu negarea spiritului, O. Gilyarevsky totuși, în profunzimea gândirii sale, este de acord cu ea: „sufletul are rudimente și se dezvoltă pentru a spiritul” și, pe de altă parte, sufletul și spiritul sunt atât de legate încât este ușor să atribuiți spiritului ceea ce aparține sufletului și ceea ce aparține spiritului să atribuiți sufletului. Este clar aici că conceptul de „spirit” diferă logic de conceptul de „suflet”.

„Se pune totuși întrebarea: nu este o astfel de împărțire o complicație inutilă a unei ființe deja complexe? și nu ne adâncim aici în astfel de speculații care își pierd deja orice punct de sprijin și nu sunt în stare să ne dea nici cea mai mică idee despre subiect? scrie B. Chicherin. „La aceste întrebări este necesar să se răspundă în primul rând că, întrucât omul este coroana creației, el este în mod natural o ființă complexă. Și din moment ce orice altceva este completat cu el, toate elementele universului trebuie să fie unite în el. Prin urmare, din cele mai vechi timpuri, a fost numit un microcosmos, universul într-o formă mică. Dacă în tot universul elementele opuse mintea și materia sunt conectate printr-un al treilea principiu, spiritul, atunci trebuie să găsim același lucru la om.” (Știință și religie. Chicherin, p. 187).

Deși B. Chicherin distinge între minte, materie și spirit, legătura lor aici nu este cea stabilită de psihologia reală. Decalajul compus mijlociu de legătură este sufletul (și nu spiritul), formându-se cu unul

*) Să adăugăm de la noi înșine: Pr. Avva Isaia, Sf. Mark ascetul

(D-blt. I, p. 517, prezent 7f>). t

pe de o parte există cordialitatea (suflet-corp), iar pe de altă parte este spiritualitatea (suflet-spirit).

F. Bettex în cartea sa „Natura și Legea” este un adept al viziunii trihotomice asupra naturii umane. El scrie:

„Acel om, creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, este alcătuit, la fel ca și Creatorul său, din trei unități, care în el se numesc trup, suflet și duh, este confirmat de cuvântul lui Dumnezeu. Așa că Înțeleptul spune: „Duhul se întoarce la Dumnezeu, care l-a creat, în timp ce sufletul se duce în Sheol” - „Fie ca Însuși Dumnezeul păcii să te sfințească în întregime, și spiritul, sufletul și trupul tău să fie păstrate în întregul ei fără cusur la venirea Domnului nostru Iisus Hristos” (Sol. 5-23) „căci cuvântul lui Dumnezeu pătrunde până la despărțirea sufletului și a duhului” (Evr. 4-12) – de fapt până la cei păcătoși și sinele fără păcat (Ichheit - Ichheit). Iată ce spune Mântuitorul: „Tată, în mâinile Tale îmi dau duhul” (Luca 23-46), și nu sufletul meu; întrucât ea, dar nu spiritul, a trebuit să treacă prin moarte și să experimenteze toată amărăciunea ei. La fel, Ştefan spune: „Doamne Iisuse, primeşte duhul meu” (Fapte 7-59). Animalele, după cum ne învață în mod repetat Biblia, au și un suflet viu, dar nu un spirit personal, deși sunt vii doar prin suflarea dătătoare de viață și spiritul lui Dumnezeu: „Dacă le iei spiritul, ele mor; dacă trimiți. afară duhul tău, ei sunt creaţi” (Ps. 103:29-30). Până când psihologia modernă și care încearcă să fie creștină va crede că o persoană este formată din trup, suflet și spirit, va rămâne fără viață și fără putere. Îi va lipsi constant principiul decisiv și autoritatea în fața oamenilor și se va întreba mereu: „Sunt adevărate ideile sufletului meu?” (Natura și Dreptul, pp. 419-420).

Deoarece o persoană este în trei părți, el trăiește o viață în trei: fizică, materială - în materie, acțiuni și manifestări; spiritual - în minte, în compararea acțiunilor, în studiul legilor fenomenelor și în cele din urmă spiritual - în cele mai înalte legi ale spiritului, în ideile de bine și de rău și, în același timp, în principii și cauzele legilor şi fenomenelor. Dar așa cum sufletul și trupul nu pot fi complet una, tot așa și sufletul și spiritul nu sunt cu siguranță același lucru. Care este diferența dintre spirit și suflet? Prin suflet se înțelege ceea ce se vede clar, atât din Biblie, cât și din limbaj, personalitatea unei persoane cu toate caracteristicile sale (personale), ca individ. Spiritul din om este divin, neatins de lucrurile pământești. Sufletul este lumesc, spiritul este personalitatea divină în om.

Preasfințitul Teofan, izolatul lui Vyshensky, episcopul lui Vladimir și

Tambovsky. Acest prea venerabil doctor în Teologie, în interpretarea sa a epistolelor Sf. ap. Pavel către Filipeni și Tesaloniceni (p. 383-386) dezvăluie cu siguranță tricotomia. predare. Ne vom permite să facem o selecție destul de extinsă din diverse locuri din scrisorile sale sub titlul: „Ce este viața spirituală și cum să ne acordăm cu ea? j. Va oferi cititorului o expresie detaliată, foarte completă a acestei învățături. Această viziune profund gândită și simțită și, în plus, prezentată artistic asupra vieții spirituale merită cea mai mare atenție. Este rodul multor ani de contemplare a unuia dintre „cei mai instruiți teologi ai secolului al XIX-lea, fondatorul unei noi ramuri a științei psihologice, și anume „psihologia creștină”.

Compilator al unei scurte biografii a dreptului reverend Theophan, izolatul lui Vyshensky, preot. Khitrov la pagina 107 *) spune: „După ce și-a dedicat întreaga viață „științei științelor” și „artei artelor”, episcopul Theophan vorbește cu tristețe despre cât de puțini predecesori are. Chiar înainte de moartea sa, la 30 ianuarie 1893, într-o scrisoare privată, el a scris: „Scriu despre cărțile mele pentru că nu știu unde a fost conturat mai pe deplin totul legat de viața creștină. Alți scriitori ar fi scris mai bine, dar erau preocupați de alte subiecte.” Și în alt loc, Eminența exprimă următoarea plângere: „Psihologia creștină ar putea servi ca instrument potrivit pentru conturarea doctrinei creștine. În lipsa acesteia, trebuia să ne mulțumim cu propriile noastre concepte despre fenomenele spirituale, urmând instrucțiunile părinților asceți. Dar personal nu avem niciun motiv să ne exprimăm astfel de regrete, adaugă compilatorul biografiei. Munca personală a întregii vieți a Sfântului a compensat din belșug totul.”

„În ceea ce privește viața spirituală a unei persoane - un creștin, scrie Preasfințitul Nikandr, un autoritar, cunoscător al sfântului - care, ca și Cuvântul lui Dumnezeu, este aproape complet necunoscută, întunecată și de neînțeles pentru majoritatea societății moderne. , care de multe ori nici măcar nu cunoaște ABC-ul vieții spirituale, și nu numai cea mai înaltă înțelepciune a ei, și trăind în cea mai mare parte doar o viață inferioară, senzual trupească, atunci arhipăstorul-învățător a dezvăluit această viață spirituală în scrierile sale în orice mod accesibil. cu o claritate și o simplitate inimitabile în toată profunzimea și lățimea ei, în toate cele mai mici detalii și manifestări, în ordinea sistematică și succesiunea firească a dezvoltării sale” (ibid. p. 103).

Să trecem la mostre și extrase, realizând

*) cu IPS Teofan Reclusul lui Vyshepsky” Moscova 1895

Este dificil să compui o imagine mai artistică.

scrie episcopul Teofan. (Scrisori, Numărul I, Art. 97-100, Nr. 106):

„Spiritul este suflet; suflet-spirit”.

„În interiorul nostru, sufletul constituie partea inferioară a vieții interioare acolo, iar cea mai înaltă este spiritul, care este de la Dumnezeu, o forță asemănătoare unui zeu, egal-angelic, care constituie trăsătura caracteristică a unei persoane. Prin urmare, nu este nimic de care să vă fie rușine de teama de a nu releva omul în rândurile animalelor. De obicei spunem suflet-suflet, dar, în esență, ar trebui să spunem suflet-spirit sau spirit-suflet. Luând cuvântul suflet, căci duhul este suflet, nu voi spune în niciun caz că este de aceeași origine cu sufletul animalelor, căci duhul este de la Dumnezeu, dar luând-l separat de spirit, spun asta. Când Dumnezeu l-a creat pe om, el a format mai întâi un corp din praf. Ce era acest corp? O farfurie de lut sau un corp viu? Era un corp viu – era un animal sub forma unui om cu suflet de animal. Apoi Dumnezeu și-a suflat spiritul în ea – și dintr-un animal a devenit om, un înger sub forma unui om. Așa cum era atunci, așa și acum oamenii iau ființă. Sufletele se nasc din părinți, iar spiritul este inhalat de către Doamne, care este peste tot. Și nu înțeleg de ce există vreo confuzie aici?! Da, când spui că o persoană este un animal, te referi la carne singură sau la întreaga viață animală? Desigur, toată viața animală și cu un suflet de animal. Și adăugând la aceasta: rațional - ce înseamnă? Că, deși o persoană, pe de o parte, este aceeași cu un animal cu suflet de animal, dar pe de altă parte, el este incomparabil mai înalt decât un animal. , căci are rațiune - „,δ;, care corespunde în totalitate cuvântului spirit. A spune: un animal rațional este același lucru cu a spune: un animal spiritual. Sfinții Părinți fac distincție între duh, suflet și trup: Antonie cel Mare, Isaac Sirul, Efrem Sirul și alții.

Ei nu spun ce proprietăți sunt sufletele noastre. Dar, comparând ceea ce scrie Sf. Anthony despre genurile de făpturi vii, constat că, după mintea lui, sufletul nostru este de aceeași natură cu sufletul animalelor. Vă rugăm să citiți numărul 166 din numărul de 170 de tone.

Iată un rezumat al tuturor. Există patru tipuri de creaturi vii:

1) Îngerii.

2) · Oamenii au o minte, un suflet, o suflare.

3) Animale care au suflet și respirație.

4) Plantele au viață. Vă rugăm să rezumați:

Respirația, respirația, viața... toate acestea sunt în diferite clase de creaturi: plante, animale și oameni, dar există un fel de proprietăți ale naturii... să-i spunem viață organică. Sufletul, sufletul, este și el de aceeași ordine, deși se află în clase diferite de ființe, animale și oameni, dar are și aceeași natură. Apoi - mintea, puterea angelica este si ea de aceeasi natura.

Trag concluzia că potrivit Sf. Antoii sufletul nostru este de acelasi rang cu sufletul

animalelor Ceea ce ne deosebește este mintea, pe care o numesc spirit.

Revedeți toate punctele din St. Anthony, unde poate vorbi despre inteligență? Tot ceea ce spune despre minte, îl atribui spiritului... Îl exprim aproape în aceleași cuvinte, afirmând împreună cu el că este o persoană reală care trăiește după spirit, că Sf. Anthony exprimă: după minte.

De ce este omul produs din animale – maimuțe? Pentru că ei (materialiştii şi darwiniştii) nu fac distincţie între suflet şi spirit în om. Observând că sufletul nostru este asemănător cu sufletul animalelor, ei se exclamă: „dar sufletul și întreaga persoană au degenerat din ele”. Și când insistăm asupra diferenței dintre spirit și suflet și transferăm caracteristicile omului către spirit: atunci întreaga teorie a lui Darwin cade de la sine. Căci în originea omului este necesar să explicăm nu numai cum se întâmplă viața lui animală, ci și mai mult cum se întâmplă el ca persoană spirituală într-un corp animal cu viața și sufletul său animal.”

Așa cum am indicat mai sus, cu un studiu mai subtil al naturii sufletului și spiritualității, este posibil cu un oarecare beneficiu să stabilim încă două laturi intermediare, două legături care leagă compoziția într-un singur întreg, așa sunt sufletul și spiritualitatea pe care le-am indicat. Atunci compoziția naturii umane va lua următoarea formă:

1) corporalitate sau substanță vitală (viață organică);

2) interacțiunea inconștientă trup-spirit între trup și suflet;

3) sufletul - conștiința concentrată a individului sau izolarea „eu - eu însumi” cuiva într-o persoană sau individ, adică în sine;

4) suflet-spiritualitate - interacțiunea supraconștientă dintre suflet și spirit în conștiință;

5) spiritualitatea – prezența lui Dumnezeu în sufletul omului. Să luăm în considerare toate cele cinci aspecte ale vieții unei persoane separat.

Corporalitatea.

I. Corporalitatea *) este partea cea mai de înțeles, aproximativ perceptibilă a existenței noastre. Nu ne vom opri mult asupra ei, pentru că nu există nicio învățătură (cu excepția, poate, hilosoismul utopic) care să nu recunoască această parte a vieții umane. Corporalitatea este studiată în principal prin experiență

*) Corporealitatea aici este înțeleasă ca ilot, format după cuvântul Scripturii din praf. Corpul este înțeles ca un organism atunci când vorbim despre corpul mental și corpul spiritual.

știința și informațiile despre aceasta sunt foarte numeroase; Mai ales în ultima vreme, s-au făcut progrese mari în acest domeniu al cunoașterii.

Cu toate acestea, să facem un extras din scrisorile episcopului Teofan despre corporalitate:

„Și așa, dacă vă rog să ascultați: (p. 16, litera Y). Corpul nostru este format din diferite organe, fiecare dintre ele îndeplinește propria sa funcție, care este esențială pentru viața corporală. Există trei organe principale: 1) stomacul cu plămâni, inimă, artere și vene, vase limfatice și multe alte vase, vase de sânge și glande, care servesc pentru diferite departamente de sânge și sucuri corporale; plecarea tuturor este hrănirea corpului sau crearea cânepei; 2) un sistem de mușchi și oase, a cărui eliberare este mișcarea în interior și în exterior; și 3) un sistem de nervi, al cărui centru este capul, măduva spinării și sistemul ganglionar - undeva sub peritoneu și bariera toracică, iar ramurile pătrund în întregul corp; Originea sa este sensibilitatea. Când mersul acestor funcții și relațiile lor reciproce sunt în ordine, organismul este sănătos și viața nu este în pericol; iar când această ordine este tulburată, corpul se îmbolnăvește și viața este în pericol. Fiecare funcție are propria ei nevoie, pe care persoana în viață o poate simți viu, cerând satisfacție. Nevoile părții gastrice sau nutriționale și carnale sunt hrana, băutura, aerul, somnul; nevoia părții musculo-scheletice este nevoia de a încorda mușchii, pe care toată lumea o simte după ce a stat mult timp, și direct nevoia de mișcare, care te face să mergi, să mergi, să faci ceva; Nevoia părții nervoase este o iritare plăcută a nervilor întregului corp, precum regularitatea căldurii și frigului etc., și mai ales o iritare plăcută a celor cinci simțuri ale noastre, în. al cărui sistem nervos a ieșit să comunice cu lumea exterioară.

Toate acestea, după cum vezi, sunt trupești; ce-i pasă sufletului de toate acestea? Dar din moment ce ea, prin cea mai strânsă combinație cu corpul, a acceptat-o în personalitatea ei, consideră că toate nevoile corporale sunt ale ei. De aceea spunem: vreau să mănânc, să beau, să dorm, vreau să merg, să merg, să lucrez, vreau să văd diferite culori, să aud voci diferite, să miros diferite mirosuri și așa mai departe. După ce a asimilat toate nevoile corpului, sufletul consideră că este treaba lui să le satisfacă și își face griji pentru mâncare, băutură, somn, îmbrăcăminte, sânge și orice altceva, dorind în orice mod posibil să se asigure că corpul este calm și nu deranjează. ea cu cererile sale enervante. Această relație a sufletului cu trupul, pe care o păstrează în timp ce învață, și prin ea însăși, printr-o constrângere internă, se dezvăluie în ea sub forma unui fel de instinct - iubire de viață, iubire de trup, dorință de a odihnește corpul și obține tot ce este necesar pentru asta.

Totalitatea tuturor acestor lucruri este latura corporală a omului

viaţă. Dar nu totul aici este la fel de corporal, sau carnal și senzual. Doar partea nutrițională este puternică; dar se înnobilează şi

prin adaptarea satisfacţiei sale la nevoile şi scopurile sufletului. Organele mișcării și ale simțirii servesc mai mult nevoilor sufletului decât trupului. Și un organ care pare să stea în afara sistemului altor organe, și anume organul cuvântului, este exclusiv organul sufletului, desemnat să-i servească singur...

În același timp, fiecare nevoie corporală naturală simplă se dezvoltă în multe nevoi insuflate prin obișnuință și pasiune pentru diferite moduri de a o satisface. Luați mâncare, băutură sau haine. Care pare să fie cel mai simplu lucru care are legătură cu asta? Și între timp, câte nevoi au alții în acest sens, nevoi inseparabile: chiar dacă mori, dă-le!- De aceea vedem că unii oameni nu au minute libere, alergând după ceea ce le trebuie pentru a le satisface, în ciuda faptului că faptul că zeci de alți oameni sunt ocupați la fel pentru ei. Astfel de oameni trebuie să aibă inevitabil un suflet și un spirit flămând, dacă nu sunt încă complet înăbușiți, înfundați și cufundați în senzualitate."

Substanțialitate.

Corporalitatea ar trebui să fie distinsă de materialitate. Acea materialitate care este capabilă să devină și devine animată de forța vitalității (organică) se numește corporalitate; același lucru care nu este capabil să fie vital, animat, este materialitatea obiectivă (anorganică). Proprietățile corporalității din punctul de vedere al generalizării înțelepciunii vor apărea clar în înțelegerea noastră atunci când le comparăm cu proprietățile materialității. Substanța este expusă forțelor mecanice, chimice și altor forțe de natură fără viață (inertă). Corporalitatea sau corpul se dezvoltă din ea însăși forțe vitale, biologice, formând un corp carnal complex, dar unit. Corporalitatea este materialitate animată, iar materialitatea este corporalitate moartă. Luați viața și forța dătătoare de viață din corp, ce rămâne? – Un cadavru care se descompune în părțile sale constitutive, chimice și minerale etc.

Filosofia înțelege materia ca fiind opusul conceptului de spirit. Materia are trei proprietăți: extensia, durata și cauzalitatea mecanică; toate cele trei aspecte ale existenței materiei marchează o proprietate comună; este inevitabilitatea, necesitatea și inevitabilitatea. Necesitatea, care, conform desemnării cuvântului lui Homiakovski, este necesserianism (din cuvântul necesitas–neces-sitas), este acea inițiativă, acel început (sau mai degrabă, lipsa începutului), acel

baza pe care se sprijină toate proprietățile materiei orei, locului și măsurării. Spiritul nu este supus legii necesității, căci în afara locului, în afara timpului, el creează liber și nu este supus legii cauzalității și necesității ei: spiritul este miraculos sau încântător.

Să determinăm separat toate cele trei proprietăți necesare ale unei substanțe:

I. Materia ocupă inevitabil un loc sau o parte a spațiului; această proprietate se numește extensie. Spiritul nu ocupă spațiu și nu are extensie.

Spațiul în sine nu există în afara gândirii și în afara materiei; este doar o reprezentare a minții în abstractizare. Prin urmare, este nelimitat. Acel spațiu care nu este ocupat de volumul materiei nu există în natură și, prin urmare, nu există spațiu în afara spațiului ocupat de substanță sau, după cum se spune, este infinit, pentru că este gândit fără limite, ci nu chiar, ci abstract. Substanța nu poate exista fără spațiu.

Deci, locul este unul dintre aspectele mentale abstracte ale înțelegerii materiei ca coexistență a conexiunii simultane a părților unui întreg; Fără această legătură, o substanță încetează să mai fie o substanță.

II. Durata este o altă latură a înțelegerii materiei, o altă proprietate independentă necesară a materiei, existența continuă consecventă, tranzitivitatea inevitabilă, înțeleasă și reprezentată ca timp.

Așa cum spațiul nu există cu adevărat în afara materiei, la fel și timpul nu există în afara existenței secvențiale materiale. În afara materiei, nu există timp, pentru că viața însăși este doar tranzitorie în materie, iar în afara timpului, viața fie se transformă în moarte, adică în distrugere, și o astfel de distrugere este pentru totdeauna; fie se transformă în eternitate fără nicio durată temporală. Timpul, ca reprezentare mentală, nu cunoaște granițe: este nesfârșit. Spiritualitatea nu este limitată de timp.

III. Cauzalitatea este a treia inevitabilitate a materiei. Materia, ca fenomen, este schimbătoare, iar începutul și motivația acestei schimbări se numesc vinovăție sau cauză. O cauză fără efect este de neconceput. Fiecare acțiune care are loc cu o substanță este o manifestare sau o consecință a unei cauze. Legătura cauzală este la fel de continuu activă pe cât este continuă legătura ocupată de o substanță, precum legătura existenței secvențiale variabile. Înțelegem legătura dintre cauză și efect ca fiind directă, ceea ce înseamnă

independent de timp, întrucât uneori efectul cauzei se dezvăluie în timp mult mai târziu decât efectul cauzei, dar totuși inevitabilitatea efectului se stabilește simultan în momentul sau durata constantă a cauzelor. De aceea definiţia dată de pr. Paulsen, considerăm că nu trebuie să explicăm problema: „Cauză și efect sunt numite în fizică și psihologie astfel de fenomene care stau în relație cu urmărirea constantă unul pe celălalt în timp”. (Introducere în filosofie p. 400).

Chiar trebuie să recunoaștem caracterul atemporal al cauzelor și efectelor. Dacă cauzele și manifestarea efectului efectului sunt separate în timp, atunci efectele se transformă în consecințe, la apariția lor se determină concomitent cu cauza. Spiritualul nu este

supus unei asemenea cauzalități (mecanice) continue: spiritul este liber și creator și nu este supus necesității influenței cauzale. El însuși este cauza oricărei schimbări creatoare, a oricărei discontinuități creatoare.

Deci, necesitatea este o proprietate a materiei, libertatea și absența necesității este o proprietate a spiritualului.

Extensia, durata și succesiunea cauzală sunt un fel de trinitate de proprietăți necontopite și inseparabile ale materiei și, prin urmare, definiția exactă a materiei; este o trinitate proporțională de loc, oră și măsură (cauzalitate) a coexistenței consistente, continue, necesare.

O astfel de definiție abstractă a unei substanțe, în ciuda expresivității și figurativității scăzute a conceptelor incluse în compoziția sa, este singura și, prin urmare, necesară pentru înțelegerea substanței cu libertate deplină de recunoaștere.

Acceptăm această idee în mod axios și liber, fără dispută și fără dovezi, pentru că este evidentă.

Conceptele de aici sunt extreme și limitative și, prin urmare, definiția este categorică.

Extensia (spațiul), durata (timpul), cauzalitatea (dimensionalitatea) sunt semnele și proprietățile ființei, substanța definitorie, dar nu proprietățile și semnele forțelor și principiilor manifestării ei.

Condițiile inițiale ale acestei manifestări a existenței materiei din inexistență sau vid pot fi numite legi. Există trei astfel de legi:

I. Legea indestructibilității materiei, numită greșit de știința europeană eternitatea materiei, deoarece eternitatea este un concept spiritual și nu este aplicabil logic materiei.

literal, deoarece nu înseamnă timp nesfârșit, ci indică o stare în afara reprezentării temporale a minții noastre, altfel, în afara oricărui timp.

2) Legea schimbării continue a materiei. Astfel, sub influența temperaturii în continuă schimbare, fiecare obiect material își schimbă volumul, deoarece totul materialul nu este perfect, ci doar relativ. Perfectul este de neschimbat.

3) Legea regularității mecanice necesare (regularității) materiei. În afara acestei subordonări nu există; Numai principiul spiritual se creează pe sine și se legiferează, căci este singurul liber de dependență. Spiritualul fie creează pentru bine, fie creează pentru rău, pentru că este fie sfânt-duhovnicesc, fie rău-spiritual, adică de proprietăți satanice.Dar noi nu vom califica spiritualitatea însăși, ci deocamdată o vom accepta doar ca un opus incompatibil cu materie.

Toate aceste trei legi stabilesc necesitatea, inevitabilitatea și inalienabilitatea pe care le-am propus ca proprietate comună a tuturor aspectelor înțelegerii materiei. Relațiile reciproce ale acestor legi sunt de așa natură încât ele se manifestă independent și independent, dar nu separabile unele de altele și în mod corelativ în plinătatea coexistenței. Toate cele trei legi sunt atât de simple și primare încât nu necesită explicații detaliate. Toate sunt de proprietăți algebrice analitice și continue, și nu de direcție aritmetică numerală discontinuă, căci toate trei sunt expresii ale continuității, inevitabilității și variabilității, care constituie proprietățile interne fundamentale ale materiei, și nu doar aspectul și imaginea ei exterioară.

Indestructibilitatea este continuitatea spațială, schimbarea este continuitatea temporală, iar legalitatea, altfel regularitatea, este continuitatea măsurii sau fundamentalitatea matematică.

Se poate întoarce gândul în mod diferit și se poate considera continuitatea înapoi ca o expresie generală a celor trei proprietăți de neînlocuit ale materiei.

Materia este continuă deoarece ocupă spațiu pentru fiecare obiect individual sau părțile sale, până la și inclusiv atomul. Materia este continuă pentru că există în timp și, prin urmare, experimentează o variabilitate constantă. De asemenea, este continuă pentru că fiecare acțiune din ea este o consecință a unor cauze continue, permanent active, a unor legi constante.

Cu aceste liste de proprietăți, am definit substanța în detaliu suficient pentru sarcina noastră.

Pentru claritate, să reducem toate proprietățile materiei într-o structură de nouă celule.

Numărul de bazicitate din Categoria 1, tridimensionalitate (tridimensionalitate) unidimensionalitate (două laturi) imensitate (concentrație)
fiind spatiu-timp inceputul
(loc)1(oră)(măsură)
esenţă certitudine/continuitate/cauzalitate
forte inevitabilitate 1 schimbabilitate 1 regularitate

Astfel, după categoriile de esenţă a unei substanţe, existenţa ei se va exprima pentru un loc - prin certitudine, pentru timp - prin continuitate, iar pentru un tipar - prin cauză. Toate împreună este ceea ce se numește în mod obișnuit aspectul. 1) Certitudinea unui loc, înfățișare, imagine sau înfățișare, constituie obiectivitate. 2) Continuitatea este detectarea externă a manifestării unui obiect în timp, discontinuitatea în timp este distrugerea aspectului unui obiect. 3) Cauzalitatea este determinarea juridică a esenței aparenței și obiectivității.

Forța neobiectivă din punct de vedere spiritual, care întrerupe liber, fără măsură și număr; spiritualul nu este vizibil, pentru că este în afara timpului, locului și măsurării.

Apropo, să remarcăm că aici pare să existe o omisiune a bidimensionalității, care este un concept planificat, plat și superficial, care nu este caracteristic materialității; materia este întotdeauna volumetrică în spațiu și unidimensională în timp, extradimensională în principiul său creator.

Cordialitate.

P. Duhovnic de trup. Această zonă a vieții umane este foarte întunecată și nu pe deplin explorată, deoarece fenomenele sale, nemaifiind pur fiziologice, în același timp nu apar în conștiința experienței interne personale și nu ar putea fi nici cunoscute, nici recunoscute dacă conștiința de prag nu avea capacitatea de a se mișca într-o direcție sau alta. Această zonă a fenomenelor vieții ar trebui să includă

toate fenomenele de trecere de la inconștiență la conștiință, ca fenomene de trezire din somn (somn, Sommeil), ceea ce în limbajul obișnuit se numește vise (somn, Songe), adică vise, vise nocturne. Însuși actul de a visa — a visa este una dintre manifestările vieții prostiei corporale. În vise, se observă întotdeauna o scindare în conștiința celui care doarme și există adesea o luptă dramatică între cel care doarme și el însuși, unde „eu—eu” și „eu” în persoana inamicului visat luptă, dar nu ajung. tragedie, din moment ce lupta se termină întotdeauna cu trezirea.' Această dualitate a conștiinței apare mai ales clar atunci când ești conștient de tine și te vezi dormind sau mort într-un vis. Întreaga zonă este încă departe de a fi explorată, deși părintele Svetlov în minunata sa lucrare „Vise profetice sau profetice” *) indică faptul că până și grecii antici au fost mult implicați în descoperirea secretelor viselor. Du Prel **) a atras atenția asupra caracterului dramatic al viselor în lucrarea sa despre filosofia misticismului. Dar, pe lângă somnul simplu, există și somnul somnambulic, excitat natural sau artificial. Întreaga zonă a hipnozei și ocultismului în general, împreună cu fenomenele naturale de spiritism, psi-hurgism, magism, adică întoarcerea mesei, evocare demonică, vrăjitorie, magie și vrăjitorie, într-un cuvânt, obscurantismul trebuie atribuit în mod specific. fenomenul gropile sufletului, adică astfel, decurgând din motive corporale și fiziologice, ele sunt marcate de toate proprietățile conștiinței dobândite în inconștiență sau, după cum se spune uneori, dincolo de pragul conștiinței. Zona corporalității include și acțiunile corpului nostru, dobândite prin muncă și exercițiu conștient îndelungat, dar care în cele din urmă au devenit automate, deși activitatea conștientă este în mod necesar prezentă în acest automatism. Acestea sunt: mecanismul lecturii, mecanismul cântării la instrumente muzicale folosind note, ceea ce se numește note de citire și, în general, tot ceea ce la început a cerut atenție conștientă devine obișnuit inconștient, auto-mișcare instinctivă. „Ei sunt aici”, adaugă Episcopul. Teofan, de asemenea, observații cu imaginație și memorie,

dorințe din nevoile corpului și sentimente de stări și impresii corporale.”

*) Cercetarea apologetică în domeniul psihologiei biblice este sacră. P. Svetlova, Kiev, 1892.

**) Dr. Karl du Prel. Filosofia misticismului sau dualitatea ființei umane. Traducere din germană de M. S. Aksenov. Publicat de A. N. Aksakov. Sankt Petersburg, 1895.

Toate fenomenele corporale sunt studiate de științele naturii, cum ar fi: fiziologie, anatomie, medicină și, de asemenea, de științele spiritualității - psihologie, și anume acea parte a acesteia care se numește psihologie experimentală, experimentală, adică sănătatea mentală, precum și ea. manifestări dureroase – psihiatrie .

Zona de aplicare a forțelor din influența spiritualității malefice, a minciunii, a înșelăciunii, a ispitei și a înșelăciunii ispititoare aparține corporalității. Această latură a psihologiei a fost studiată cu detalii uimitoare încă din cele mai vechi timpuri de către învățăturile indiene ale vedismului, brahmanismului, budismului și mai ales de fakirismul hinduismului modern; În zilele noastre este dezvoltat de acele curente de cunoaștere arcane care s-au așezat pe învățăturile indiene, și anume spiritismul, teosofia și Martinismul (Masoneria modernă). Toate fenomenele de ocultism și vrăjitorie, pretext, sugestie, somnambulism (somnambulism), înălțare (extaz), ardere (exaltare), vârcolac (ieșiri astrale) etc., într-un cuvânt, toate fenomenele obscurantismului pot fi explicate diferit nu pot fi explicate diferit. fi, de îndată ce corporalitatea, căci teoria substanței spirituale, altfel substanța mistică, nu este doar îndoielnică, ci de-a dreptul absurdă, conform definiției logice a incompatibilității imediate a materiei în spirit și a spiritului în materie; ele sunt legate numai prin puterea sufletului.

Suflet.

III. Suflet. Această zonă de mijloc a vieții își propune să concentreze fenomenele și acțiunile, precum și forțele sufletului, în sensul precis al cuvântului psihic. În prezent, în suflet se văd trei abilități, trei aspecte ale manifestării și trei proprietăți ale naturii mentale: gândirea, simțirea și dorința; în vremuri trecute, doar două laturi au fost găsite în suflet și numai Kant a stabilit în cele din urmă natura tricomponentă a sufletului, separând sentimentul de zonele mentale și volitive.

„În conștiința de sine”, spune Paulsen, în fața noastră apar două tipuri de fenomene: idei și excitații ale voinței; conform art. Prin aceasta atribuim două laturi sufletului: mintea și voința. În psihologia germană, în loc să se împartă în două părți, a devenit

comună o diviziune în trei părți: gândirea, simțirea și dorința.” (Intrare, în fil. p. 116).

Aderăm la cea de-a doua cea mai nouă viziune, luând în considerare atât rațiunea, cât și sentimentul (mental spre deosebire de senzualitate, adică simțul corporalității), și voința ca principii reciproc legate.

sufletul nostru. Astfel, activitatea de percepere a sufletului - gândirea - nu este lipsită de abilități voliționale, pentru că poate depune eforturi, poate alege gândurile sale, poate renunța în mod conștient unui gând, se oprește la altul (deliberare); iar această proprietate de a alege unul sau altul gând este activitatea dorinței, este o manifestare a voinței active. Voința trebuie să fie rezonabilă și rezonabilă, fără de care devine un fenomen dureros (psihopatic). Sentimentul mental este, parcă, baza tuturor manifestărilor mentale: este un perceptor, un distribuitor, un manager și un evaluator; dă sensibilitate gândirii și energie (calmă) voinței și, în același timp, complet independent, deoarece poate fi atât lipsit de sens, cât și slab de voință. Sentimentul spiritual acceptă atât senzualitatea trupului, sentimentul carnal, pe de o parte, cât și inspirația revelației spiritului, pe de altă parte; în concentrarea sa, este mijlocul spiritual al întregului mijloc al naturii umane, mijlocul sufletului însuși. Du-Irel susține că conștiința dezvăluie doar o parte din viața noastră mentală, ceea ce este confirmat de multe experimente. Dincolo de pragul conștiinței ei, se joacă o realitate la fel de activă, dar nu lasă aproape nicio urmă conștientă asupra vieții noastre exterioare. Ar fi complet imposibil să o judeci, la fel cum o persoană nu poate vedea jumătatea întunecată a lunii, dacă pragul conștiinței nu ar avea o oarecare mobilitate și nu ar dezvălui secretele inconștientului din partea corpului și a supraconștientului. din partea conștiinței spiritului. Inconștientul sau, așa cum spunem uneori, subconștientul (preconștientul) diferă puternic de supraconștient: în primul caz, o anumită cantitate de materialitate, carnea rămâne din influența corporală, sub formă de urme de senzație în centrii nervoși ai corpul și creierul, sub formă de curenți etc. așa-numitul magnetism animal și hipnotism etc.; în a doua, adică spiritualitatea sufletească, nu există nicio urmă de materialitate, indiferent în ce grad de rarefiere s-ar afla. Sufletul este deja complet antimaterial, pentru că gândirea, dorința, simpatia nu conțin nimic material, material, înlocuind corporalitatea doar cu reprezentări mentale, și chiar și reprezentările acestei materialități în spiritualitatea sufletească sunt complet eliminate.

Să definim sufletul în scopurile filozofiei, adică pentru generalizarea părților și pentru instalarea lor proporțională în unitatea și completitatea întregului, ca concentrare de mijloc a legăturii dintre substanța corporalității și intuiția spiritualității.

Pentru a spune mai precis, această legătură combină direct corporalitatea cu spiritualitatea sufletească.

Un dualist în opiniile sale, Paulsen, oferă sufletului o definiție din punctul de vedere al sferelor care nu sunt dedicate materialismului, iar ideea esenței metafizice a sufletului este următoarea: „sufletul este un simplu, neextins, substanță imaterială; ca atare, este absolut permanentă și nepieritoare; ea este purtătoarea forțelor cu ajutorul cărora provoacă fenomene ale conștiinței; în cele din urmă, la un anumit punct al creierului are propriul ei sediu, de unde schimbă acțiuni cu corpul” (Paul. p. 133), și mai departe: „sufletul este o multiplicitate de fenomene mentale, conectate în conștiință într-o unitate într-un mod care nu poate fi definit în continuare.” Acest lucru dezvăluie în gânditorul dualității spirituale materialiste o viziune unilaterală cu o direcție către materialism. Viziunea noastră asupra sufletului este dublă și, pe lângă legătura cu substanța cărnii, conform concepției creștine, ar trebui să recunoaștem și să simțim în noi înșine legătura cu spiritualitatea, adică trebuie neapărat să arătăm spre ceva existent nu numai în afară, în spate, sub idei, ci și în afară din interior, din adâncuri, din afară, dincolo de idei, altfel iluminare din spirit, dacă este sfânt, și farmec, dacă este rău. Dar acceptăm viziunea fundamentală a sufletului, ca o legătură în conștiință care este absolut permanentă și nu tranzitorie, adică nemuritoare.

Vom da o definiție suplimentară a proprietăților atunci când vom stabili o viziune asupra spiritualității.

Spiritualitate.

J.V. Arc-spiritualitatea este un mediu care leagă sufletul cu conștiința; - un mediu de inspirație, înțelegere, admirație, comunicare îngerească și alte contemplații și intuiții spirituale. Ne gândim că vom fi pe drumul cel bun către adevăr dacă în această zonă găsim o sursă – putere miraculoasă, atât de din belșug dobândită de postnitori, pustnici, locuitori ai pustiului, martiri și în general toți asceții plini de har și de prezența lui Dumnezeu.

Spiritualitatea va fi definită mai detaliat atunci când stăpânim toate trăsăturile și proprietățile distinctive ale spiritului și spiritualității. Este posibil să se prevadă și să prezică dinainte că legătura dintre suflet și spirit este în trei sensuri: rațiune spiritual-spirituală, autocunoaștere și voință, eliberată de cătușele sufletului.

Spiritualitate.

■ V. Spiritualitatea este opusul și negația a tot ceea ce este material. Spiritul cunoaște și simte prezența lui Dumnezeu, în el are loc legătura omului cu Atot-Unul, Creatorul și Furnizorul Necondiționat, în spiritul legământului său cu Dumnezeu Atotputernic. Ideea materialității spiritului este cea mai eronată, pentru că nu

există o opoziție contradictorie reală mai mare în lume conform legii logicii contradicției, precum materia pe de o parte și spiritualitatea sau spiritul pe de altă parte. Pentru a simți spiritul în sine, trebuie să-ți dezvolți viața spirituală în interiorul tău. Spiritul este mai experimentat decât orice altceva, recunoscut în adâncul lui însuși, dar este foarte ușor împins deoparte de sufletul vieții noastre, ca să nu mai vorbim de corporalitatea, care îneacă atât sufletul, cât și spiritualitatea, fără a o distruge complet. Spiritul nu numai că transmite imaginea și asemănarea Divinului, ci vine de la însăși Divinitatea. Duhul Sfânt locuiește în spiritul nostru, căci Dumnezeu a spiritualizat sufletul omului. creând-o după chipul și asemănarea Lui.

Dar în ce fel se manifestă de fapt spiritualitatea la o persoană?În faptul că toate proprietățile sufletului sunt spiritualizate: gândirea și rațiunea (mintea), devenind inteligente spiritual, ajung la cel mai înalt grad, ridicându-se prin credință la cunoașterea lui Dumnezeu, inclusiv, iar voința, fiind încă legată de suflet , adică deterministă, în cele din urmă eliberată de legăturile oricărei constrângeri din spirit; voința de sine devine în mod arbitrar creativă, adică liberul arbitru și se ridică la smerenie voluntară, contopindu-se cu voința lui Dumnezeu, așa cum ne rugăm în fiecare zi: „Facă-se voia Ta”. Spiritualitatea simțirii atinge limitele conștiinței, căci conștiința este un sentiment spiritual, un sentiment de adevăr, adevăr și sfințenie. Spiritualitatea dobândește speranță, căci speranța este și un sentiment adresat spiritului; în cele din urmă, sinceritatea devine iubire, mai înaltă de care nu există nimic. Așadar, spiritualitatea, în simplitatea exprimării sale, este unitatea diverselor (de fapt trei principale) aspecte ale vieții spirituale - această unitate constă în cunoașterea lui Dumnezeu, în umilul liber arbitru și în conștiință.

Credința este de cea mai înaltă înălțime, adică credința strălucitoare, care face vizibil invizibilul, real, așteptat și așteptat. Ce contradicție flagrantă stă în expresia obișnuită: „credință oarbă!” Credința când este oarbă,

superstiție, fanatism, misticism fantastic și orice altceva decât credință; credința deschide întotdeauna vălurile misterului, deoarece transformă misterul în claritate. Credința este o lampă care împrăștie întunericul ignoranței și ignoranței, este o stea de Crăciun - un ghid care conduce o persoană la ieslele adevărului, este glasul cerului care vestește păstorii pașnici ai umanității unde va găsi adevăr - adevărul altul decât ca lege a tuturor lucrurilor și ca esență orice lege. Credința este o cunoaștere imaginabilă, indiferentă, ultimă, perfectă, neschimbată, constantă. Credința este forța care sparge calea de mijloc între variabil și indiferent, este puntea care conduce o persoană de la sensibilitatea lumii la contemplarea spiritualului, este ușa care duce în palatul Cuvântului, adică Adevărul.

După ce am clarificat, în măsura în care imperfecțiunea tuturor expresiilor verbale permite, conceptul de spiritualitate, nu putem rezista continuării selecției pe care am început-o din scrisorile Episcopului Teofan, unde viziunea savantului teolog asupra aspectelor

mintale și spirituale ale vieții și asupra plinătății. a compoziției naturii umane este prezentată artistic în detaliu. Această a doua selecție va servi la clarificarea mai clară a întrebării, care ar trebui să fie piatra de temelie a studiului nostru ulterioară asupra slavofilismului.

„Să intrăm în suflet”, invită Bishop. Feofan: „Uite, ce multitudine și varietate de acțiuni și mișcări există?! Acum un lucru, acum altul, acum înăuntru, acum afară, acum acceptat, acum respins, făcut și refăcut, pentru că sufletul este mereu prezent și este capabil să stea pe un singur lucru. Dacă începem să privim la sufletul vrăjitorului, atunci nu vom putea discerne nimic; trebuie să-i împărțim acțiunile în categorii și apoi să le examinăm pe fiecare separat. Da, s-au uitat mai atent cu mult timp în urmă și au împărțit toate acțiunile sufletului în trei categorii - gânduri, dorințe și sentimente, numind fiecare o latură specială a sufletului: gândirea, dorința și simțirea *).

Sufletul – o ființă spirituală – nu este o manifestare a unei alte forțe, ca un curcubeu, ci este o personalitate independentă, deosebită, o minte liberă, a cărei stare normală este viața în comuniune cu Dumnezeu, care a onorat-o în creație cu chipul Său . Dacă sufletul nu este mulțumit cu lucrurile pământești, atunci ar trebui să fie mulțumit cu lucrurile nepământene.” (Theofan. Scrieri adunate. Numărul 1, scrisoarea 140, p. 160).

Cu toată nevoia de a te diviza mental

*) Adică sufletul este o persoană spiritualizată, dar sufletul nespiritualizat este o viață animală.

sufletul în părți pentru o mai ușoară înțelegere și reprezentare a lui, să nu uităm cel mai important lucru, că sufletul este întreg. Înțeleasă din punct de vedere metalogic, este o unitate indivizibilă conciliară completă de o trinitate, cu diversitate necontopită.

„Am făcut un truc ciudat cu sufletul uman (care exact, nu contează), l-am organizat într-o astfel de ordine administrativă încât nu ne vom aminti de integritatea lui, dar nu își va aminti dacă ne crede; aici este înțelegerea, aici este sentimentul, aici este aceasta, aici este alta. Dar, de fapt, nu seamănă cu masa noastră: este un întreg viu, nefracționat. Numai iubirea întărește înțelegerea însăși... (Hom. III-226).

„Sufletul nu este un mozaic, nici o cutie de călătorie cu despărțitori. În ea, toate forțele sunt conectate și depind unele de altele. Numai în dragoste este viața, focul, energia minții însăși. Îi oferă motivație pentru activitate și muncă, putere de a depăși obstacolele, perspectivă și spațiu pentru opiniile sale, creează o persoană și numai o persoană înțelege tot ce este uman.” (Hom. PI-227).

Condamnând cu strictețe fragmentarea sufletului în părți. Homiakov era clar conștient de diferența dintre spirit și suflet. El a distins viața

în „sufletul viu, care este egoism, de viață în spiritul dătător de viață, care este iubire”. (Hom. III–404).

Cu toate acestea, nu există nicio îndoială că Homiakov și tovarășii săi erau clar conștienți de diferența dintre activitățile sufletului, ale căror impulsuri către gândire se numesc gânduri - la sentiment - simpatie și impulsul către voință - aspirație, sau impuls, deoarece toate acestea decurg din înțelegerea componenței unei persoane prin însăși Sfânta Scriptură și recunoașterea bisericii. Acest lucru este cu atât mai firesc pentru gândirea slavofilă, cu cât la baza învățăturii ei stă conciliaritatea, legată de iubire, al cărei prototip este dat în om, în natura sa unu-trei, care exprimă chipul Dumnezeului Viu, unul-trei. trei, trei-ipostatic. Sobornost fără apartenența la compoziția personală, adică diversitatea, conectată în esență în unitate, nu va fi sobornost.

Acest punct de vedere se bazează pe interpretarea patristică. Unul dintre indicațiile directe ale structurii tripartite a sufletului se găsește în instrucțiunile despre asceza lui Euragios Monahul, a cărui instrucție a 61-a învață: „Sufletul este tripartit, după înțeleptul nostru profesor Sf. Grigore de Nyssa. Când virtutea este în partea mentală, atunci se numește prudență (φρόνησις), REZUMAT (αύνεα'.ς) și înțelepciune (σοφία); când se întâmplă în partea dorită, atunci se numește castitate, iubire și continență; când te enervezi

partea corporală, atunci se numește curaj și răbdare; când în tot sufletul, atunci cu dreptate.” (Vol. I, p. 579).

Toate acestea pot fi reprezentate într-o ordine triplă.

Construirea virtuții în plinătatea întregului suflet. După învățăturile lui Euragios Călugărul și ale Sfântului Grigorie de Nyssa

1 și 1 în legătură cu detectarea concentrației interne externe din interior extern
gândire partea 1 înțelepciune înțelepciune prudență
parte nedorită (volitivă) 1 abstinenţă¡dragoste!castitate
parte iritabilă (sensibilă) ! jrăbdare 1 ¡ nepătimire i1 curaj 1

Evragiy Monk continuă:

„Afacerea prudenței este de a lupta împotriva forțelor care ni se opun, de a patrona virtuțile, de a alunga viciile, de a dispune de lucruri medii (indiferente) în conformitate cu vremurile. Sarcina prudenței este de a aranja tot ceea ce contribuie la scopul nostru într-o manieră adecvată, iar sarcina înțelepciunii este de a contempla creaturi corporale și corporale în toate privințele. Scopul castității este să privim fără pasiune lucrurile care de obicei trezesc în noi vise și dorințe nerezonabile; lucrarea iubirii este aproape să se arate în acest fel în raport cu fiecare persoană care poartă chipul lui Dumnezeu, așa cum este și cu prototipul, chiar dacă demonii încearcă să-i umilească pe alții înaintea noastră; Scopul abstinenței este să

respingi cu bucurie tot ceea ce face plăcere laringelui. Problema răbdării și curajului este să nu-ți fie frică de dușmani și să înduri de bunăvoie tot felul de necazuri. Lucrarea dreptății este de a menține toate părțile sufletului în acord și armonie unele cu altele.” (Bunătatea în traducerea episcopului Teofan I, 579-580).

Pentru a compila tableta noastră, în partea iritabilă, s-a omis poziția centrală concentrată de curaj și răbdare. Umplem în mod semnificativ acest gol cu „pasiune”, care este indicată în evaluarea castității.

„Întregul suflet este concentrat exclusiv pe structura vieții noastre temporare – pământești”, continuă Bishop. Feofan. Și toate cunoștințele ei se construiesc doar pe baza a ceea ce dă experiența – iar activitatea ei este îndreptată spre satisfacerea nevoilor vieții temporare, iar sentimentele ei sunt generate și întreținute doar din stările și pozițiile ei vizibile. Ce este mai mare decât asta nu este treaba ei. Deși există ceva din cele menționate mai sus în ea, ei sunt oaspeți care vin la tine din altă regiune mai înaltă, și anume regiunea spiritului.”

„Ce fel de spirit este acesta? - Aceasta este puterea în care a suflat Dumnezeu

chip *) al omului, completându-și creația. Tot felul de creaturi terestre au fost distruse de pământ, prin porunca lui Dumnezeu. Fiecare suflet al făpturii vii a ieşit de asemenea din pământ. Sufletul uman, deși asemănător cu sufletul animalelor în partea sa cea mai de jos, este incomparabil superior acestuia în partea sa cea mai înaltă. Cum este la o persoană depinde de combinația sa cu spiritul. Spiritul inspirat de Dumnezeu, combinându-se cu ea, a ridicat-o deasupra oricărui suflet ne-uman. De aceea în noi înșine observăm, pe lângă ceea ce se vede la animale, ceea ce este caracteristic sufletului uman spiritualizat, și mai presus de asta, ceea ce este caracteristic spiritului însuși.

Duhul, ca putere emanată de la Dumnezeu, îl cunoaște pe Dumnezeu, îl caută pe Dumnezeu și își găsește pacea numai în El. Printr-un fel de instinct spiritual cel mai lăuntric **) care confirmă originea sa de la Dumnezeu, el simte dependența sa deplină de El și se recunoaște ca fiind obligat să-I placă în orice fel posibil și să trăiască numai pentru El și prin El.

Manifestări mai tangibile ale acestor mișcări ale vieții spiritului sunt:

1) Frica de Dumnezeu. Toți oamenii, indiferent la ce nivel de dezvoltare se află, știu că există o ființă supremă, Dumnezeu, care a creat totul, conține totul și controlează totul, că depind de El în toate și trebuie să-I placă, că El este Judecător și Un răsplătitor pentru fiecare după faptele sale. Acesta este simbolul natural al credinței, scris în spirit. Mărturisindu-l, duhul Îl venerează pe Dumnezeu și este plin de frica de Dumnezeu.

2)   Conștiința. Realizându-se ca fiind obligat să-i placă lui Dumnezeu, spiritul nu ar ști cum să-și satisfacă această obligație dacă nu ar fi condus de conștiință. După ce a comunicat spiritului o bucată din atotștiința Sa în simbolul natural indicat al credinței, Dumnezeu a înscris în el cerințele sfințeniei, adevărului și bunătății Sale, instruindu-l să monitorizeze împlinirea lor și să se judece pe sine pentru bine sau rău. Această latură a spiritului este conștiința, care indică ce este bine și ce este greșit, ceea ce îi place lui Dumnezeu și ceea ce este neplăcut, ce ar trebui și ce nu trebuie făcut - după ce a indicat, forțează cu autoritate pe cineva să o facă și apoi recompensează pentru împlinirea cu mângâiere, iar pentru neîmplinire pedepsește remușcarea. Conștiința este legiuitor, gardian al legii, judecător și recompensator. Ea există - tablele naturale ale legământului lui Dumnezeu, care se extind asupra tuturor oamenilor. Și vedem în toți oamenii, împreună cu frica de Dumnezeu, acțiunile conștiinței.

3)   Setea de Dumnezeu. Se exprimă în dorința universală pentru binele perfect și este, de asemenea, mai clar vizibilă în nemulțumirea generală

*) Din această definiție se poate concluziona incontestabil că spiritul este în interiorul persoanei, adică personalitatea, iar acest spirit, de origine externă pentru o persoană, acționează asupra sufletului din exterior, iar din interior, în suflet, la fel cum razele emană din punctul miezului unui cerc în toate direcțiile luminează până la circumferința inelului.

*♦) Numim acest sentiment spiritual cel mai interior iluminare, umbrire, spre deosebire de percepția mistică a vrăjitoriei și a pretextului.

nimic creat. Ce înseamnă această nemulțumire? - Că nimic din creat nu ne poate satisface spiritul. Venit de la Dumnezeu, îl caută pe Dumnezeu, dorește să-L guste și, trăind în unire și combinare cu El, se odihnește în El. Când reușește acest lucru, este în pace, dar până când reușește acest lucru, poate avea pace. Indiferent câte lucruri și bunuri create are cineva, totul nu este suficient pentru el. Și toată lumea, după cum ați observat deja, caută și caută. Ei caută și găsesc; dar aflându-l, îl aruncă şi încep să caute din nou, ca, găsindu-l, îl aruncă şi ei. Deci la nesfârșit. Aceasta înseamnă că ei caută ceva în locul greșit și ce și unde ar trebui căutat. Dar aceasta arată în mod tangibil că există în noi o putere care ne atrage de la pământ și de la pământ la munte - la ceresc.

„Spiritul este trăsătura distinctivă a omului. Sufletul uman ne face mici, nimic mai sus decât animalele, iar spiritul ne arată mici, nimic mai jos decât Îngerii.” „Ce a intrat în suflet ca urmare a unirii lui cu spiritul care este de la Dumnezeu? Din aceasta, întregul suflet a fost transformat și din animalul, care era prin natură, a devenit om, cu aceleași puteri și acțiuni ca cele indicate mai sus. Dar nu despre

asta vorbim acum. Fiind așa cum este descris, ea este ca un cuplu; și - există un supert. a acelei cele mai înalte aspirații și se ridică cu un grad mai sus, fiind un suflet inspirat.

O astfel de spiritualizare a sufletului este vizibilă în toate aspectele vieții sale - mentală, activă și sentimentală.

În partea mentală, din acțiunea spiritului, apare în suflet dorința de idealitate.

De fapt, gândirea mentală se bazează pe experiență și observație. Din ceea ce se învață astfel, fragmentat și fără legătură, ea construiește generalizări, face sugestii și obține astfel principii de bază despre o gamă cunoscută de lucruri. Aici ar trebui să stea ea. Între timp, ea nu se mulțumește niciodată cu acest lucru, ci se străduiește mai sus, căutând să determine sensul fiecărui cerc de lucruri din totalitatea creațiilor.De exemplu, ce este o persoană, acest lucru se știe prin observații ale lui, generalizări și inducții. Dar nemulțumiți cu aceasta, ne punem întrebarea: „Ce înseamnă omul în totalitatea creației?” Căutând acest lucru, unul va decide: el este capul și cununa făpturilor; altul: este preot - în gândul că adună vocile tuturor făpturilor care laudează pe Dumnezeu în mod inconștient și oferă laudă Creatorului Prea Înalt cu un cântec inteligent. Sufletul are dorința de a genera gânduri de acest fel despre orice alt fel de creatură și despre întregul lor. Și doare. Dacă ei răspund sau nu, este o altă întrebare, dar nu există nicio îndoială că ea are dorința să le caute, să le caute și să le producă. Aceasta este dorința de idealitate: căci sensul unui lucru este ideea lui.

Această dorință este comună tuturor. Si cei care nu dau preturi

orice altă cunoaștere decât cea a experienței — și nu pot rezista la a fi ideali, împotriva voinței lor, fără să o observe ei înșiși. Ei resping ideile cu limbajul, dar în realitate le construiesc. Presupunerile pe care le acceptă și fără de care nici un singur cerc de cunoștințe nu este complet, sunt cea mai de jos clasă de idei.

Imaginea ideală a vederii este metafizica și filosofia reală, care au fost și vor fi întotdeauna în domeniul cunoașterii umane. Spiritul, mereu inerent în noi, ca o forță esențială, îl contemplă pe Dumnezeu însuși ca Creator și Furnizor și face semn sufletului în acea regiune invizibilă și nelimitată. Poate că spiritul, datorită asemănării lui cu Dumnezeu, era sortit să contemple toate lucrurile în Dumnezeu: și ar fi contemplat, dacă nu ar fi căzut. Dar în orice fel posibil, chiar și acum, oricine dorește să contemple tot ceea ce există în mod ideal ar trebui să vină de la Dumnezeu, sau din acel simbol care a fost scris de Dumnezeu în spirit. Gânditorii care nu fac acest lucru nu sunt, tocmai din acest motiv, filozofi. Necrezând ideile construite de suflet pe baza inspiraţiilor spiritului, acţionează pe nedrept atunci când nu cred ceea ce constituie conţinutul spiritului, căci aceasta este o lucrare umană, iar aceasta este Divină.

Partea activă a acțiunii spiritului este dorința și producerea de fapte sau virtuți dezinteresate, sau chiar mai mare - dorința de a deveni virtuos. Lucrarea adecvată a sufletului în această parte a acestuia - voința - este aranjarea vieții temporare a unei persoane, fie că ar fi bine pentru el. Îndeplinind acest scop, ea face totul conform convingerii că ceea ce face este fie plăcut, fie util, fie necesar pentru viața pe care o organizează. Între timp, ea nu se mulțumește cu asta, ci părăsește acest cerc și îndeplinește fapte și angajamente nu deloc pentru că sunt necesare, utile și plăcute, ci pentru că sunt bune - amabile și corecte, luptă pentru ele cu toată râvna, în ciuda faptul că nu asigură nimic pentru viața temporară și nici măcar nu îi sunt favorabile și sunt induși în eroare pe cheltuiala lui. La alții, astfel de aspirații se manifestă cu atâta forță încât își sacrifică întreaga viață pentru ele pentru a trăi detașat de toate. Manifestări ale acestui gen de aspirații sunt peste tot, chiar și în afara creștinismului. De unde sunt ei? Din spirit. Standardul unei vieți sfinte, al unei vieți bune și drepte, este înscris în conștiință. După ce a primit cunoștință despre el prin combinarea cu spiritul, sufletul este purtat de frumusețea și grandoarea lui invizibilă și decide să o introducă. în cercul treburilor ei și al vieții ei, transformându-l după cerințele ei. Și toată lumea simpatizează cu acest gen de aspirații, deși nu toată lumea se complace cu ele; dar nu există o singură persoană care să nu-și dedice din când în când ostenelile și averea lucrurilor în acest spirit.

În partea sentimentală, din acțiunea spiritului, apare în suflet o dorință și dragoste pentru frumos, sau, după cum se spune de obicei, pentru elegant. Treaba potrivită a acestei părți din suflet este să perceapă cu un sentiment de stări și influențe favorabile sau nefavorabile din exterior; De

în măsura satisfacţiei sau nemulţumirii nevoilor mentale şi fizice. Dar vedem în cercul sentimentelor, alături de aceste egoiste – să-i spunem așa – sentimente, o serie de sentimente altruiste care apar complet în afara satisfacției sau nemulțumirii nevoilor – sentimente din plăcerea frumosului. Nu vreau să-mi iau ochii de la floare și urechile de la cântat, doar pentru că ambele sunt frumoase. Toată lumea își organizează și își decorează casa într-un fel sau altul, pentru că așa este mai frumos. Mergem la plimbare intr-un loc pe care il alegem doar pentru ca este frumos. Mai presus de toate aceasta este plăcerea oferită de picturi, lucrări de sculptură, muzică și cânt, și mai presus de toate aceasta este plăcerea creațiilor poetice. Operele de artă frumoase încântă nu numai cu frumusețea formei lor exterioare, ci mai ales cu frumusețea conținutului lor interior, contemplat inteligent, frumusețe ideală. De unde astfel de fenomene din suflet? Aceștia sunt oaspeți din altă regiune, din regiunea spiritului. Spiritul care o conduce pe Bora înțelege în mod natural frumusețea lui Dumnezeu și caută să se bucure de ea singur. Deși nu poate indica cu siguranță că există, designul acestuia, purtând-o ascuns în sine, indică cu siguranță că nu există, exprimând această indicație prin faptul că nu se mulțumește cu nimic creat. A contempla, a gusta și a savura frumusețea lui Dumnezeu este nevoia spiritului, este viața lui și viața

raiului. După ce a primit cunoștință despre ea prin combinarea cu spiritul, sufletul este purtat după ea și, cuprinzând-o în imaginea ei spirituală, apoi în bucurie se năpustește spre ceea ce în cercul ei i se pare a fi o reflectare a ei (diletanți). apoi ea însăși inventează și produce lucruri în care speră să reflecte viespea așa cum i s-a prezentat (artștilor și interpreților). De aici vin acești invitați — dulci, detașați de tot ce este senzual, sentimente care ridică sufletul la spirit și îl spiritualizează! Remarc că dintre lucrările artificiale le clasific în această clasă numai pe cele al căror conținut este frumusețea divină a lucrurilor divine invizibile și nu pe acelea care, deși sunt frumoase, reprezintă aceeași viață psihic-fizică obișnuită, sau aceleași lucruri pământești, care constituie atmosfera obișnuită a acelei vieți. Nu frumusețea este cea pe care sufletul, condus de spirit, o caută, ci expresia în formele frumoase ale lumii frumoase invizibile, unde spiritul face semn cu influența sa.

Așa că iată ce a dat spiritul sufletului, combinându-se cu el, și așa se spiritualizează sufletul! (Ce este viața spirituală pp. 33-43).

Integrat într-o singură completitudine a spiritualității.

Derizând definiția noastră din negarea spiritualității în materie și a materialității în spirit, putem reduce o astfel de definiție din nouă prevederi stabilite despre materie.

Masa iese foarte natural și liber.

1) Materia este spațială. Spiritul este lipsit de spațiu, adică în afara locului, este peste tot, fără loc și nelimitat, fără vedere, fără formă sau imagine. Deci, ubicuitatea este stabilită ca o proprietate a spiritului.

2) Substanța se modifică în timp. Spiritul este în afara timpului și fără timp, este etern.

3) Substanța este măsurată și numerică. Spiritul este nemăsurat, dincolo de număr. El este singur în sine, servind drept măsură a tuturor și... instalarea acestuia.

4) Substanța este definită, adică este cuprinsă în anumite limite. Spiritul nu este definit de niciun fel de granițe, adică este nelimitat și lipsit de certitudine și limitare, nelimitat.

5) Substanța este umplută continuu; acolo unde nu este nimic sau obiect pe pământ, există aer. Spiritul este o identitate discontinuă, izolată nu în sensul spațiului, ci în sensul principiului creator. El este liber-creator, adică este întrerupt în acțiunile sale.

6) Substanță a existenței inevitabile. Spiritul vieții de liberă alegere și liberă manifestare.

7) Substanța este supusă legii. Spiritul este independent, personal în acțiune, creat de sine și original.

8) Materia se schimbă la infinit. Spiritul vieții veșnice neschimbate; este constanța forțelor de conducere.

9) Substanța în modificările ei este naturală. creând în mod arbitrar

Aceste nouă proprietăți ale spiritualității sunt situate în nouă celule ale unei structuri (liniare) cu trei coloane și trei rânduri:

1 1 locul 1! !motivul timpului'
trăsături caracteristice ale spiritualului: ubicuitate și eternitate: singurătate (integritate)
spirituale existente Ì libercontinuu-personalarbitrare
manifestare a spiritualului, independent, constant, creator

La aceste nouă proprietăți ale naturii spiritului vom adăuga trei legi ale spiritualității, ca trăsături fundamentale: ascultarea, universul și perfecțiunea.

Ubicuitate sau extra-spațialitate, eternitate sau

atemporalitatea și unicitatea sau imaterialitatea spiritului sunt acele calități care iau orice aparență din spiritul (personal).

Această invizibilitate, sau altfel supramaterialitatea, se distinge în calitate în două părți: partea binelui, adevărul și dreptatea, și partea opusă - răul, minciuna și înșelăciunea.

Există trei incompatibilități în spirit: 1) spiritualitatea lui cu materia, 2) bunătatea cu răul și 3) ascultarea, care îi dă libertate de rău și materie, cu arbitrariul voinței de sine.

Pe această bază, trei legi sunt văzute în spiritual:

I. Legea adevărului sau legea ascultării libere conștiente creatoare.

II. Legea nefuziunii cu materia și a inseparabilității cu omul (legea infuzării spiritului în suflet).

III. Legea delimitării necondiționate între spiritualitatea sacră și spiritualitatea rea (legea perfecțiunii).

Aici măsura nu era numărul mecanic și proporționalitatea, ci măsura demnității și perfecțiunii morale, pentru că toate cele trei legi ale perfecțiunii, universului și supunere sunt de natură morală; sunt menite să atingă un scop, dar nu să influențeze o cauză antecedentă externă.

Așa cum tot ceea ce este material este lipsit de evaluare morală, tot așa și spiritualul este lipsit de orice necesitate mecanică. Spiritul își stabilește o lege internă; materia trebuie să se supună în mod necesar legii externe.

Eliberarea de necesitate este esența spiritualului. Necesitate fără libertate – aceasta este esența a ceea ce este material.

O opoziție (contrast) mai opusă nu există în întregul univers. Domnul Dumnezeu, Furnizorul și Atotputernicul tuturor lucrurilor, nu găsește o opoziție cu sine însuși, nu o are, așa cum Ființa exclude opoziția în neexistență, căci în realitate nu există inexistență. Orice opoziție intră în interiorul creației sau al ființei și nu o domină. Aceasta este o poziție foarte importantă, adesea uitată, iar uitarea de ea îi duce pe mulți la o eroare incorigibilă în înțelegerea spiritualului.

Definiția spiritualității devine acum complet clară: este principiul liber-creativ al unei persoane conștiente de sine și, în funcție de scopul realizării sau căderii, spiritualitatea este sfințită sau întunecată. Această posibilitate

Capacitatea de a se întoarce în două direcții în dependență directă de voința liberă a spiritului este darul său prețios de la Dumnezeu, definind spiritul ca asemănare și imagine cu Divinul. Asemănarea se află în puterea spirituală, după chipul liberului arbitru, de a birui răul și minciuna și de a fi sfințit prin bunătate și sfințenie.

Această proprietate divină a spiritului este explicația incompatibilității spiritului liber imediat cu materia. Legătura substanței cu sclavia spirituală cu forțele minciunii, ispitei și a celui rău este permisă din singurul motiv că spiritualitatea însăși este de natură materialistă în răutate.

Unde putem găsi un mediator între spirit și materie? Am definit legătura și mediatorul în suflet, de aceea ea este duală nu în ceea ce privește principiul moral, ci în esențialitatea sa - conectarea cu materia pe de o parte și cu spiritul pe de opus.

Poate sufletul să existe singur, fără legătură cu carnea și materia și fără legătură cu spiritul și puterea creatoare liberă?

Dacă sufletul este o legătură, atunci în afara conexiunii este un gând, nu o ființă. Sufletul nu poate exista separat de materie și de spirit.

Substanța există separat atât de suflet, cât și de spirit.

Duhul este o ființă asociată cu sufletul, dar în Dumnezeu Duhul este spiritual, cu alte cuvinte, Dumnezeu Duhul Sfânt este Spirit curat, fără suflet.

Sufletul nu poate trăi independent, pentru că este începutul vieții a tot ceea ce trăiește, a tot ceea ce este viu. Viața care creează liber

este viața spiritualizată, spiritualizată, iar spiritul cu o coajă sufletească există, spiritualizează și trăiește.

Din aceasta este clar că principiul spiritual este complet diferit de cel material și diferit de spiritual. Dar sufletul nu există separat, iar dacă vorbim despre suflet separat, atunci numai în cuvinte, în sens logic și lexical, și nu în esență.

Esența sufletului este de a conecta, de a anima materialul și de a fi inspirat de spiritualitate.

Liniște sufletească.

După ce am definit spiritualitatea și legile ei, să ne întoarcem, așa cum am promis, din nou în lumea spirituală.

Definiția negativă a sufletului este foarte simplă: sufletul nu este materie, ci este unit cu materia și corpul; reînvie corporalitatea, adică dă viață materiei. Sufletul nu este spirit, ci este capabil să infuzeze un spirit în sine, altfel se poate spiritualiza, sau, mai bine zis, este capabil să accepte spiritualitatea atunci când spiritul, cu puterea sa creatoare liberă, primește porunca de sus de a spiritualiza. sufletul.

Legătura dintre carnea animată și spiritul creator de spirit are loc în suflet, iar trinitatea de carne, suflet și spirit din lume este o persoană sau un locuitor al pământului.

Aceasta înseamnă că sufletul leagă materia și spiritul cu nouă legături:

1) Spațiul ocupat de corpul uman se îmbină cu ubicuitatea spirituală în suflet și anume în mentalitatea acestuia.

2) Timpul vieții unei persoane este împletit cu eternitatea spirituală în viața eternă a sufletului, în ceea ce se numește nemurirea sufletului. Moartea întrerupe fluxul material al vieții în timp și mută o persoană pe tărâmul eternității.

3) Măsura greutății, înălțimii și volumului corpului unei persoane este asociată cu spiritul său holistic personal în conștiința sufletului său, care se transformă în conștiința de sine personală fără trup.

4) Certitudinea esenței existenței corporale este în concordanță cu posibilitatea voinței unui spirit care acționează liber în voința și hotărârea sufletului uman, care este libertatea spirituală.

5) Continuitatea vieții corpului uman se identifică cu discontinuitatea manifestării spirituale în moartea trupului și nașterea în spirit și adevăr (uneori în spiritul minciunii - moartea spirituală a unei persoane), care este neasemănarea spiritului.

6)   Inevitabilitatea supunerii față de legile naturii naturale a corpului este aliată cu darul liber-creativ în voința spirituală, legat de ambele părți cu trupul și proprietățile lui și dictatele creativității spiritului, care este libertatea voinței.

7)   Indestructibilitatea supunerii la influența exterioară asupra corpului mediului se contopește cu independența autosuficientă a spiritului în adaptabilitatea mentală la cerințele mediului material și dictatelor spirituale.

8)   Schimbarea constantă a vieții corporale este cuplată cu constanța și completitudinea conștiinței de sine spirituale, care nu pierde nimic în conștiința spirituală uitatoare a „Eului”, adică personalitatea spirituală a unei persoane.

DIN

9)   Regularitatea inevitabilă a naturii materiei și a vieții trupești este unită de voința creatoare a spiritului în proprietățile mentale și darurile sufletului de a întruchipa creativitatea spiritului în imagini naturale, adică spiritualul invizibil.

Suntem creatori liberi nu ai ființei, ci ai manifestării vizibile a darurilor spiritului și a creației de imagini și modele, adică de lucrări exemplare.

Aceasta este legătura dintre spirit și corp prin suflet în toată diversitatea aspectelor de considerație și a punctelor de vedere.

O astfel de conexiune complexă a celor nouă proprietăți ale materiei cu cele nouă trăsături ale diferenței spiritului în cele nouă asociații ale sufletului (combinație, plex, legătură, legătură, identitate, unire, fuziune, conjugare, unitate, într-un cuvânt, comisura) este foarte împovărătoare pentru viața de zi cu zi și, prin urmare, gândul se află pe listă mult mai puțin complexă. Acestea sunt cele trei proprietăți fundamentale ale sufletului, acceptate în toate manualele: gândul său, conștiința (sau sentimentul) și dorința sa (voință legată, nu liber-creatoare). Trinitatea gândirii, conștiinței și dorinței, cu inseparabilitatea și necontopirea lor, oferă o definiție completă a sufletului. Ceea ce este ușor de descoperit în sufletul limitat și coerent trebuie, în consecință, să fie caracteristic spiritului, dar la cel mai înalt grad incomensurabil, adică spiritual; sufletul spiritualizat este de o singură natură cu spiritul care îl spiritualizează.

Și într-adevăr, vedem că gândirea mentală, fiind spiritualizată, ajunge la cunoașterea adevărului, adică la cunoașterea lui Dumnezeu exclusiv prin puterile spirituale ale cunoașterii.

De asemenea, vedem că conștiința mentală a propriului „eu” (eu sunt al meu în mine), spiritualizându-se și devenind conștiință de sine, capătă proprietățile unei evaluări spiritualizate a diferenței calitative și a

demnității morale, care se numește conștiință spirituală, adică. un „veterinar” comun”, răspuns sau sfat, știri și judecată a conștiinței.

În cele din urmă stabilim că dorința legată a sufletului, fiind spiritualizată, ajunge la voința liber-creativă, adică la dorința liberă și nu legată. Aceasta înseamnă că gândirea mentală se ridică spiritual la viziunea lui Dumnezeu, conștiința la conștiință și dorința de voință liberă și creatoare.

Dacă adăugăm acum trei aspecte ale cunoașterii existenței materiei, locul, ora (momentul) și măsura = loc-moment-măsură, atunci tabloul general al principalelor proprietăți ale corpului-suflet-spirit va fi simplu și ușor. a ține minte:

Structura aspectelor naturii umane.

laturi ale naturii   din exterior spre interior [in interior! focus1; din interior spre exterior
1   substanță
1   1   —
Suflet   Ii1 gand constiinta dorinta
1   1 1—'
spiritului 1 constiinta va

Abia acum să începem să clarificăm trăsăturile distinctive ale stării mentale. Legătura și dependența spirituală este bidirecțională: 1) temporară cu substanța și 2) eternă cu spiritualul.

Sufletul nu trăiește separat; ea animă carnea naturală care dă animalului, adică vie și însuflețită, animată (animé). Animalul și planta sunt așadar în două părți; monocomponente, minerale reale, corpuri fosile și simple din punct de vedere chimic etc.

O persoană vie este o trinitate de trup, suflet și spirit. După moarte, sufletul spiritual este nemuritor, precum îngerii și alte ființe cerești, oamenii drepți și sfinții.

Sufletul animal și sufletul uman sunt semnificativ diferite și, prin urmare, sufletul are în general o natură duală: 1) muritor la animale, adică la ființele spirituale, dar nu cele spirituale. 2) nemuritor și etern printre oameni.

Îngerii sunt ființe pur spirituale, omul este suflet-spiritual, iar animalele sunt pur suflet-spiritual; Iată o serie, și una discontinuă de altfel, de ființe în afara conexiunii existenței lor materiale. Îngerii, soli ai lui Dumnezeu, iau înfățișarea unui chip trupesc; o persoană sufletească-spirituală trăiește pe pământ în trup, iar un animal moare fără urmă când își pierde esența carnală.

Nici spiritele pure ale ființelor cerești, îngerii de toate rândurile, nici demonii tuturor ispitelor și viciilor, nici materia excepțională, de exemplu, piatra sau fosila, nu ne ocupă acum.

Doar ființele corporale-mental-spirituale ne atrag atenția. Și aici două puncte de vedere par posibile; corporalitate și spiritualitate, adică două combinații intermediare: suflet cu trup, pe de o parte, și suflet cu spirit, pe de altă parte.

Și ambele poziții au proprietăți și aspirații diferite. Pentru poziția animal-spirituală: 1) autoconservarea genului și a speciei, 2) dezvoltare continuă evolutivă consecventă sau dezbinare. Pentru perfecțiunea mentală și spirituală și atingerea nemuririi: 1) spre perfecțiunea veșnică și 2) către autoexaltarea veșnică.

Un astfel de marș către exaltarea personală este calea mândriei și a iluziilor de grandoare și duce la abisul golului fără fund al declinului spiritual.

Împărăția veșnică a cerurilor este paradisul primei împliniri, iar chinul veșnic în lumea subterană este iadul celei de-a doua realizări eterne a golului spiritual.

• Dar pozițiile și gradele procesiunii, în sus sau în coborâre, nu constituie o trăsătură distinctivă a creaturilor speciale ale creației, iar dacă personificarea sau atropomorfizarea este uneori permisă în cuvinte, atunci doar ca metode de exprimare picturală, și nu în esență. , de fapt, în realitate.

În afară de ființele create, îngerii fără trup și corpul uman-suflet-spiritual și animalele corporale, nu există alți indivizi vii în viziunea creștină asupra lumii. Nu vom cita punctele de vedere ale direcției păgâne. Omul de pe pământ este o ființă de complex mediu: este un animal cu natură animală muritor, are și puterea creatoare spirituală a unei proprietăți angelice cerești nemuritoare, atât perfecțiunea sfântă, cât și decadența adesea diavolească a lui Satan.

Să facem un rezumat general în cuvintele Preasfințitului său Teofan pentru a descrie vizual întreaga compoziție a unei persoane în mod complet și proporțional:

„Să stabilim acum scorurile cu tine sau să tragem concluzii din tot ce s-a spus. Vezi câte laturi sau, mai bune grade, ale vieții avem! Există o latură spirituală și un grad de viață, există una spiritual-sufletică, există una spirituală, există una sufletească-corporetică (este se pare că nu l-am umbrit așa cum ar trebui.Asta include observații cu imaginație și memorie, dorințe din nevoile corpului și sentimente de stări și impresii corporale), există corporale. Există cinci niveluri, dar fața unei persoane este una, iar această față trăiește mai întâi una, apoi alta, apoi a treia viață și, judecând după felul de viață pe care o trăiește, primește un caracter special, reflectat în opiniile sale. , în regulile sale, și în sentimentele sale

, adică poate fi fie spiritual, cu vederi, reguli și sentimente spirituale; sau spiritual - cu concepte, reguli și sentimente spirituale, sau carnal - cu gânduri, fapte și sentimente trupești. (Stări de mijloc – mental

Nu țin cont de spiritual și psihic-fizic, ca să nu-l despart prea mult). Aceasta nu înseamnă că atunci când o persoană devine spirituală, spiritualitatea și corporalitatea nu mai au loc în el, ci că atunci spiritualitatea devine dominantă în el, subordonând și pătrunzând spiritualitatea și corporalitatea; în egală măsură, nu este că atunci când o persoană este spirituală, spiritualitatea și fizicitatea lui nu mai există, ci că atunci spiritualitatea este dominantă, stăpânește totul și dă vârful totul și spiritualitatea însăși este îmbrăcată cu vălul spiritualității, de asemenea, nu atunci când omul este helotian, al lui. spiritualitatea și sufletul au dispărut, dar adevărul este că atunci totul în el se solidifică, iar spiritualitatea și sufletul sunt carnale, subordonate cărnii și călcate în picioare de aceasta și ținute în robie de ea.

Deoarece, indiferent de gradul la care se află o persoană, alte aspecte ale vieții sale îi rămân inerente; atunci la nici un nivel nu este atât de sclav încât să nu se poată elibera din această robie, dar are întotdeauna posibilitatea de a trece de la un grad la altul, slăbind o latură a vieții sale și întărind cealaltă. La fel, o persoană spirituală poate cădea în suflet și trup, iar o persoană trupească se poate ridica la spiritualitate, atunci când iubește spiritualul și trupesc, iar celălalt caută spiritualul. Omul este întotdeauna liber: libertatea îi este dată împreună cu conștiința de sine și, împreună cu aceasta, constituie esența spiritului și norma umanității. Stinge conștiința și libertatea însăși, stingi spiritul și omul nu mai devine om.

Dar când cineva este dominat de spiritualitate, atunci chiar dacă acesta va fi caracterul și starea lui excepțională, el nu păcătuiește; în primul rând, pentru că spiritualitatea este norma vieții umane și că, prin urmare, fiind spiritual, el este o persoană reală, în timp ce o persoană spirituală și trupească nu este decât o persoană reală; și în al doilea rând, pentru că oricât de spiritual ar fi cineva, nu poate să nu dea sufletul și carnalitatea cuvenite, doar el le păstrează cu blândețe și în subordinea spiritului. Chiar dacă spiritualitatea lui nu este largă (în cunoștințe științifice, arte și alte chestiuni) și carnul său este strâns constrâns, el este totuși o persoană reală, completă. Dar o persoană spirituală (cunoscător de mulți, artizan, om de afaceri), și cu atât mai mult una carnală, nu este o persoană reală, oricât de roșu ar apărea în exterior. El este fără cap. Prin urmare, omul simplu, care se teme de Dumnezeu, este superior celui înalt educat și elegant, dar nu are scopurile și aspirațiile lui de a-i plăcea lui Dumnezeu. Prin urmare, judecă operele de literatură și artă. Lucrările în care totul este greșit sunt extrem de proaste; Dar nici cei la care predomină spiritualitatea nu răspund solicitărilor lor, deși sunt mai înalți decât cei trupești. Aceasta este judecata – numai despre acele lucrări care sunt străine de elementele spirituale; cei care sunt

direct ostili față de tot ceea ce este spiritual, adică față de Dumnezeu

iar lucrurile divine sunt direct esența sugestiilor dușmanului și nu ar trebui tolerate.

Din aceasta vezi că, prin scop firesc, Omul trebuie să trăiască în duh, să se subordoneze spiritului și să pătrundă cu duhul tot ceea ce este spiritual, și cu atât mai mult trupesc, iar după ele tot ceea ce este exterior, adică viața de familie și socială. Deci - norma! (Ce este viața spirituală pp. 43-48).   *

Domeniul de aplicare este sufletul, zona de iluminare este sufletul-spiritualitatea.

Cercetarea noastră psihologică nu ar fi completă dacă nu am indica în ce aspect al naturii influența forțelor spirituale din exterior asupra noastră are loc asupra sufletului nostru.

Pentru aceasta, este necesar să distingem răutatea duhului, pe care o vom numi, după cum se spune de obicei, scuză, de sfințenie sau iluminare, sau iluminare, pe care o vom numi iluminare, căci după catehumen la credință există o manifestare spirituală intermediară a spiritualului, și asta este, ceea ce se numește de obicei iluminare. Sfințenia este cea mai înaltă manifestare a iluminării în mântuire.

În plus, în același scop, este necesar să pătrundem în detalii, pe care încă nu le-am indicat, în zonele de legătură dintre suflet și corporalitate și suflet și spiritualitate, pe care le vom distinge prin încă două prevederi.

Între corporalitate și suflet, mai aproape de corporalitate și mai departe de suflet, notăm: corporalitate, iar mai departe de corporalitate și mai aproape de suflet, corporalitate. Între suflet și, respectiv, spiritualitate, mai aproape de suflet este spiritualitatea, iar mai aproape de spiritualitate este sufletul-spiritualitatea. Serialul va lua o formă în șapte părți: . . subconștient (preconștient). . adjectiv-vrăjitorie. . pretext identificat. . constiinta

. . iluminare anticipată, iluminare-miracol. . supraconștiință (superconștiință).

khovnom y - suflet-spiritualitate Carne - Corporalitate. .

Soulfulness Soulfulness Soulfulness. . Spiritualitate

Spirit - spiritualitate. .

Aici sunt indicate forțele de influență spirituală corespunzătoare aspectelor naturii umane în două direcții spre iluminare și sfințenie

sau spre înrobire și osata-denia, căci spiritualitatea provine dintr-un izvor sfânt și din dușman și înșelăciune rău.

Sf.

3

Spiritualitatea ispitei ucide conștiința într-o persoană și coboară, afectând sufletul și se concentrează asupra sufletului sub formă de hipnoză, soporință, extaz, descântec, somnambulism și tot felul de acțiuni psiho-psichiurgice și magice. Toate aceste influențe ale spiritului rău sunt diverse în manifestarea unei esențe, care se numește cel mai bine nebunie sau rabia.

Efectul spiritualității sfinte este diferit: distrage conștiința de la materialitate, nu o adoarme, ci dimpotrivă luminează, întărește sufletul, inspiră și concentrează, trecând cu înălțare de la spiritualitate la spiritualitatea sufletească. Conștiința aici atinge iluminarea sau iluminarea.

Această listă rapidă a forțelor intermediare ale sufletului este importantă pentru noi atunci când trebuie să distingem forțele cognitive care duc la credință și cele care duc prin ispită la răutate.

Un lucru pe care îl vom stabili acum este punctul de plecare al forței spiritualizante, fie ea spiritualitate sacră sau înșelăciune. Evident, acest punct de plecare este zona conștiinței sufletului, din care fie spiritualitatea este iluminată până la supraconștiință, fie spiritualitatea (răul) este adormit, hipnotizat până la inconștiență.

O descriere descriptivă a plinătății naturii umane.

Extrasele noastre și clarificările detaliate împreună ne oferă posibilitatea de a combina compoziția completă a ființei umane într- o imagine de ansamblu. Natura umană este triplă; ea trăiește pe trei părți:

I) Latura spirituală;

II) Latura spirituală;

Ili) Latura trupească.

I) Spiritualitatea trebuie considerată la rândul său și ca o forță tripartită:

1) puterea liberă a viziunii lui Dumnezeu;

2) puterea liberă a conștiinței, conștiința de sine sau stima de sine morală;

3)   puterea independenței creative libere sau a voinței originale (autocratice).

II) Sufletul este, de asemenea, împărțit în trei părți sau domenii de activitate:

1)   domeniul gândirii, raționamentului și rațiunii,

2)   zona conștiinței sau a sentimentului; ·

3)   zona motivației, dorinței și dorinței.

III) Corporalitatea în sensul solidității materiale are trei aspirații sau funcții:

1)   nutriție;

2)   mișcări; Și

3)   sensibilitate (senzualitate).

Toate aceste diviziuni pot fi reprezentate figurativ sub forma unui plan de desen de următorul tip:

O reprezentare prin desen simbolic a compoziției naturii umane.

Cercul interior din mijloc înfățișează spiritualitatea, care se află în noi din interior și acționează asupra noastră din exterior.

I Inelul alb pur este spiritualitatea noastră atunci când suntem cu adevărat iluminați; dar ar fi fost vopsită complet în negru dacă ar fi fost posedată și turbată.

II III

IV

Trei laturi ale sufletului

din exterior, spiritualitate și suflet, la mijloc, simpatic față de concentrarea conștientă, din exterior spre interior – suflet și suflet.

Notă. Cele trei laturi ale sufletului – gandul, constiinta si dorinta – sunt distribuite in toate directiile sufletului pe cinci niveluri, in orice ordine.

V Samos cola întunecată corp pașa. Ea devine iluminată până la măsura spiritualizării prin sfințenia sufletului. În cele din urmă, linia exterioară a cercului înseamnă cele cinci simțuri externe și învelișul nostru exterior al corpului. Lumea exterioară este absentă din desen.

Toate aceste aspecte, concepte și forțe sunt recunoscute incontestabil ca slavofilism, dar nu au fost conectate în imagini vizuale și nu au fost definite prin expresii verbale scurte.

Slavofilii erau mai preocupați de determinarea în consecință a punctelor forte ale abilităților cognitive. Viziunea spirituală, autodeterminarea morală, voința liberă conștientă, iluminarea spirituală, cunoașterea rațională, conștientizarea de sine a sentimentelor interioare, ființa personală și recunoașterea puterii volitive a sufletului, în cele din urmă, cunoașterea în dezvoltarea inițială, îndemânarea și deprinderea artistică și deprindere sau învățare. Toate aceste aspecte aparțin domeniului cunoașterii și cunoașterii, unde sunt supuse unei investigații amănunțite. Aici este suficient să subliniem că fiecare latură a acestei cunoașteri se bazează pe compoziția tripartită a naturii umane, căci dacă nu am fi spirituali în esență, nu am putea cunoaște spiritualul, adică să ni-l asimilam nouă înșine; dacă nu am fi sufletești în esență, nu am putea gândi, recunoaște sau recunoaște nimic și, în sfârșit, dacă nu am fi întruchipați într-o înveliș material, adică nu am fi material în existență, nu suntem nimic material pe care ei nu l-au înțeles și nu știau nimic cu intelectul lor, pentru că cele cinci simțuri exterioare ale noastre nu ar exista.

„Iluminarea”, scrie Hhomyakov, este doar un corp și o colecție de cunoștințe pozitive: este mai profundă și mai largă decât o definiție restrânsă. Adevărata iluminare este iluminarea rațională a întregii compoziții spirituale a unei persoane sau a unui popor.” (T. I, p. 26).

Și într-un alt loc, Homiakov subliniază diferența în domeniile omului și, pe lângă înțelegerea rațională în zona mentală și spirituală, recunoaște în aceeași zonă și forțele ordinii morale: „Viziunea nu este doar cunoaștere rațională, dar și o înțelegere cuprinzătoare în primul rând a ordinii zonei morale”. Iată o altă confirmare a spiritualității noastre:

„Credința, care testează misterele lui Dumnezeu, nu este credință (credință), ci cunoaștere, ci cunoaștere care nu este asemănătoare cunoașterii noastre despre lumea exterioară. Credința este înțelegere internă (cunoaștere), similară cu ceea ce avem despre fenomenele vieții noastre mentale (spirituale). Este un dar al harului lui Dumnezeu; marchează prezența Duhului adevărului în noi înșine.” (P-219).

Deja din aceste trei extrase putem concluziona că Homiakov a recunoscut trei domenii: lumea materială, lumea mentală și lumea spirituală, iar aceste trei lumi se reflectă în puterile noastre cognitive: chemarea materialului.

pace — cunoaștere, cunoaștere a lumii spirituale — conștiință și cunoaștere a lumii spirituale — recunoaștere (înțelegere, iluminare).

Potrivit lui Vl. Solovyov, trei principii sunt unite într-o persoană: 1) rațional, 2) natural sau animal și 3) mistic, făcându-l o ființă demonică sau divină. Aici, din nou, există aceleași trei domenii: natura și natura lumii materiale, a doua - cea rațională, ca „conexiune a forțelor spirituale”, și cea mistică sau, parcă, spirituală (divină).

Misticul este folosit în înțelesuri diferite; în vremurile trecute, cel mai des era folosit în locul cuvântului „spiritual”, deoarece în condițiile cenzurii anterioare, fiecare lucrare spirituală era supusă două revizuiri, de către un cenzor laic și unul spiritual. ; pentru a evita întârzierile, ei au preferat să pună cuvântul „misticism” în loc de „spiritualitate” și astfel să scape de încercarea cenzurii spirituale. Dar Vl. Solovyov, misticismul și cunoștințele mistice sunt dobândite prin inițiere în secret sau ocultism. Sam Vl. Solovyov a recunoscut puteri psihice speciale (mediumiste) la oameni și a fost un activist al mișcării spiritualiste; iar dacă a înlocuit spiritualitatea cu misticismul, atunci a făcut-o în mod deliberat, conform gândurilor sale fundamentale, și nu din motive exterioare pentru a ocoli cenzura spirituală. Ce Vl. Solovyov a fost un adept al spiritismului, așa cum se poate vedea din următorul eveniment din viața sa, care este povestit de prietenul său apropiat Ev. Trubetskoy, așa:

„În tinerețea lui Vl. Solovyov era foarte interesat de spiritism. La o ședință spirituală, i s-a sugerat că va auzi revelații extraordinare în deșertul egiptean. S-a dus în Sahara; Bineînțeles, nu au existat „revelații” acolo; în schimb, a fost aproape ucis de arabi, care l-au confundat mai întâi cu diavolul, „shaitan” și apoi, se pare, cu un atacator. Acest incident a fost motivul primei sale dezamăgiri în spiritism.”

O cunoaștere mai apropiată a slavofilismului cu tripla abilitate mentală, care este doar o reflectare a triplicității compoziției lumii și a compoziției tripartite a naturii umane, ne va confirma pe deplin prin faptul că slavofilismul și înțelepciunea sa sunt cu adevărat bazate, construite. și completat pe principiile și legămintele Bisericii Ortodoxe ale creștinismului universal, psihologic ale cărui opinii sunt, fără îndoială, unu-trei.

Putem percepe Divinitatea cu gândirea, logica, metalogic, doar într-un mod uni-trinitar, adică sfânta Sa Treime, care nu ne împiedică să-L recunoaștem pe Domnul Dumnezeu prin credință și să-L iubim cu un simț al devotamentului.

și ascultare. Ne putem înțelege psihologic prin aceeași autotrinitate; putem în sfârșit să ne imaginăm și să înțelegem completitatea universului în mod logic, prin aceeași diviziune inevitabilă a trinității reprezentării.

Construcția conceptului de infinit și etern este o revelație trinitară a celor trei părți diferite ale sale și o înțelegere a granițelor unificării acestei trinități; o astfel de considerație poate fi numită

o dispensă sau o structură trinitară. Dacă acest sistem, negăsind unitate și integritate, se bifurcă sau se triplează, atunci va fi supărat, structura va cădea în dezordine. Aici, după cum puteți vedea, este important să ne apropiem de spiritual și divin nu cu un simplu gând monist: Dumnezeu este unul și singular, nu dual și cu două fețe, ceea ce ar fi păgânismul, ci singurul unu-trei, adică glorificarea tripartită în Numele Tatălui, al lui Dumnezeu și al Duhului Sfânt. Orice abatere de la unificarea structurii tripartite este deja o încălcare a integrității, generalității și completitătții; adică armonia acestei proslăviri. Trinitatea în unitatea sa este un fenomen al vieții lumii reale, este singura fundație completă a unei ființe gânditoare și singura imagine de încredere a esenței spirituale a universului.. Acest lucru este anticipat și prevăzut la analiza compoziției omului și va fi dovedit de descoperirea filozofică a fundamentelor întregului slavofilism.

Acum ne putem convinge de acest lucru pe baza construcției unitare a fundamentelor legilor gândirii. A neglija orice parte a structurii întregului este deja o limitare dăunătoare și primește o judecată incorectă insuficientă, iar a adăuga ceva în mod arbitrar la structura trinității este o speculație visătoare, nejustificată în niciun fel, voită, inutilă. Și, repetând cuvintele Sf. Apostol, o vom lua cu slavofilismul și cu tot creștinismul adevărat și vom lucra că „Dumnezeu însuși este lumea și să te sfințească în toată plinătatea, și duhul și sufletul tău și în toată integritatea, să rețină fără viciu. în trecutul izhisus-ului nostru.” (I Tes. V. 22-23).

Completitudinea creației, care combină originea, nașterea și toată creativitatea, este clarificată de Sf. Apostolul Pavel în modul cel mai hotărât în scrisoarea sa către Efeseni, numind această plinătate patrie.

De la Tatăl Domnului nostru Isus Hristos „este numită toată familia din ceruri și de pe pământ, pentru ca El să vă dăruiască, după bogăția slavei Sale, să fiți întăriți cu putere prin Duhul Său în

în omul lăuntric, prin credință, Hristos să locuiască în inimile noastre; pentru ca tu, fiind înrădăcinat și întemeiat în dragoste, să poți înțelege cu toți sfinții care este lățimea și lungimea și adâncimea și înălțimea și să înțelegi dragostea lui Hristos care întrece știința, ca să fii plin de toate plinătatea lui Dumnezeu.” (Capitolul 3, 14-18).

Homiakov și școala sa din Moscova au pus toată cunoștințele adevărate pe completitatea cunoștințelor, toată dezvoltarea adevărată pe plinătatea creșterii în toate aspectele vieții, toată înțelepciunea adevărată pe completitatea studiului întregii naturi umane.

Unitatea armonioasă a dezvoltării integrale și cuprinzătoare a puterilor spirituale ale unei persoane este acceptată ca singura viziune corectă a naturii sale. Această armonie este, desigur, mai dificil de realizat decât dezvoltarea unui anumit aspect. „Principiul

educațional, unilateral și divizat în sine, nu este nepretențios: se dezvoltă ușor, chiar și cu obstacole puternice, și cu cât este mai ușor, cu atât este mai clară unilateralitatea sa. Latura dominantă a acesteia, cu logica ei, atrage toate forțele mentale ale unei persoane sau ale unei societăți într-o anumită direcție până când ea însăși atinge limita sa extremă, la care îi sunt expuse completitatea și prostia: atunci vine momentul căderii, întotdeauna repede. in urma momentului de completare, aparent sarbatori *). Acestea nu sunt proprietățile unui început întreg și cuprinzător: însăși completitudinea și armonia lui necesită din partea societății sau a unei persoane armonia și completitudinea corespunzătoare. Convenționalul se dezvoltă mai liber în istorie decât cel viu și organic: rațiunea se maturizează într-o persoană mult mai ușor decât rațiunea.” (Hom. I, 220). Același raționament se aplică în întregime dezvoltării învățăturilor filozofice și teologice integrale și multifațetate și, prin urmare, învățătura slavofililor, datorită naturii sale perfecte de cunoaștere deplină a plinătății naturii umane, nu poate avea succes rapid, dar pentru asta succesul obținut este un câștig de durată și etern. Deținătorul cunoștințelor complete poate vedea cu ușurință în învățăturile unilaterale părțile care îi lipsesc, iar acesta este avantajul lui; dimpotrivă, adeptul unei viziuni unilaterale este incapabil să aprecieze integralitatea unei viziuni întregi; el trebuie să fie un geniu pentru a depăși cătușele cunoașterii limitate.

„Căci”, scrie Homiakov, dacă este adevărat că însăși legea gândirii este falsă din cauza unilateralității fundamentelor sale: gânditorul care ar dori să expună și să corecteze această unilateralitate ar trebui să părăsească însuși tărâmul mintea în care a crescut

*) Gândirea lui Hhomyakov a fost dezvoltată ulterior în detaliu de Danplevskpsh în celebra sa carte „Rusia și Europa”.

și trăiește și atrage adevărul de completare dintr-o altă zonă, străină lui. Așa ceva, chiar dacă este posibil, ar necesita un geniu extraordinar și o voință și mai extraordinară. (Hom. I, 198).

Dacă rezumăm acum rezultatele studiului nostru anterior asupra compoziției naturii umane, atunci este ușor de observat că concentrarea tuturor aspectelor complete ale acesteia este conectată în conștiința lui, adică în acea parte a sufletului său care cel mai mult. își dezvăluie direct personalitatea, propriul sine.

Personalitatea, sau mai degrabă sentimentul de personalitate, conștientizarea de sine, activitatea spontană și determinarea independentă - toată această muncă internă concentrată este necesară pentru o cunoaștere completă și toate aceste aspecte au propria lor „calitate egotică”. Ne convingem ușor că această personalitate, această „proprietate”, adică sentimentul de apartenență la sine; „Sunt al meu”, în cunoaștere este complet legitim și inevitabil necesar. Cunoașterea este în mod legitim egoistă, dar este puternic contrastată de o altă proprietate a unei persoane, care este opusă acestui egoism (egoism),

acest sentiment de „prietenie”, prietenie sau simpatie - „fism”. „Altul” devine „altul” în această aspirație. Într-un sens mai extins și mai voluminos, sublim, sentimentul de altul (altruismul) se transformă în cea mai complexă și mai concentrată dintre toate combinațiile de activități ale naturii umane – iubirea. Dragostea, în dorința de activitate exterioară și de sacrificiu de sine, îmbrățișează cercul exterior sau periferia unei persoane și cu cât circumferința ei este mai largă, cu atât sursa de activitate este mai puternică, cu atât primăvara mai iubitoare, care se opune dorinței de cunoaștere. , care, dimpotrivă, cu cât este mai generalizată, coordonată, concentrată, cu atât mai profundă și mai valoroasă. Înțelepciunea în dezvoltarea sa, cu formularea sa corectă, trebuie inevitabil să-și înceapă cercetarea de la rădăcină, de la sămânță, de la sursă și să răspândească constant forțele de primăvară, mai întâi în trunchi până la înălțimea ramurilor, iar apoi în lățime până la îmbrățișarea deplină a întregii puteri (spațiul) mondială, a întregului univers și în acest atot-mare TOT pentru a colecta diversitatea și multiplicitatea completă a luminii sau a lumii și, pe măsură ce este stăpânită, să se concentreze și să se unească într-o generalizare completă, pentru a stabilește-i esența.

Prima parte a lucrării filozofiei este de a scoate din mijlocul „Eului” cunoaștere puterile cunoașterii în toate direcțiile pentru a asimila cea mai largă gamă de cunoaștere a lumii; iar al doilea, dimpotrivă, să îmbrățișeze activitatea amatorilor, dacă se poate, totul

viziunea asupra lumii pentru a conecta treptat toate laturile sale cu autoparticiparea la viață și, prin înțelegerea acesteia, pentru a aduce toate direcțiile într-un focus mai unit în înțelegerea esenței acestor aspecte ale vieții, care se realizează numai prin participarea activă și predarea de sine în posesia a tot.ra. Prima lucrare este centrifugă, aceasta este separarea *) (din cuvântul „rază”) radiație, împrăștiere, răspândire; al doilea - centripet - se leagă, se concentrează, se înţeapă. Asta vom face. Să explorăm mai întâi puterile cunoașterii, bazate pe autocunoașterea pe care am dobândit-o deja. Am limitat aceste forțe la un total de cinci membri, și anume: 1) puterea de dobândire de către trupul nostru – reprezentare externă, 2) suflet – sugestie, 3) suflet – conștiință, 4) suflet – spiritualitate – inspirație și umbrire și 5) spiritualitate–iluminare leneșă Apoi vom explora omul, lumea și viața în manifestările lor, care vor alcătui partea a doua și a treia: „viziunea asupra lumii” și „înțelegerea vieții”, iar în final vom găsi, dacă este posibil unind viața și lumina, esența, adică. esența esențialității lumii exterioare, esența construcției sufletului și existența tărâmului spiritual. Această secțiune este una generală de „înțelegere”.

Venim dintr-un izvor egoist (egoist) și ne întoarcem la autodeterminarea egoistă (egoistă). Legătura inițială imaginabilă, legătura (sinteză) sau consiliu **) ne oferă puterile necesare de cunoaștere; sfatul suprem imaginabil este scopul nostru. Conciliaritatea slavofilă nu este conciliaritatea simplă, ci universală – conținutul tuturor aspirațiilor noastre. În ea, și numai în ea, se vor completa cercul cunoștințelor și ciclul activității cognitive.

Această împerechere a conexiunii inițiale cu unitatea finală, dacă merge de la centru la suprafață, sau a conexiunii finale cu centrul inițial, dacă se întoarce în direcția opusă, este visul cel mai profund al oricărui gânditor care se străduiește să completeze viziune - o mulțime de invidiat al lucrătorului gândirii! Vom putea realiza, prin eforturile slavofililor, acest triumf al gândirii universale?...

*) Cu cât razele diverg mai mult, cu atât se separă mai mult unele de altele, iar cu cât sunt mai aproape de vatră, cu atât se unesc mai strâns.

**) Prin conexiune mentală înțelegem o astfel de fuziune în care părțile componente, după fuziune, nu se mai deosebesc unele de altele, iar prin unitate mentală înțelegem o astfel de fuziune în care proprietățile fiecărei părți sunt păstrate și nu se pierd. în indiferență generală, în identificare generală.

Capitolul IV

Identificarea cunoașterii din concentrarea mijlocie a conștientizării de sine. (Manifestare psihologică).

Am intenția de a deduce tot ce merită din structura naturii umane. Theofan Reclusul lui Vyshonsky. (Ce este viața spirituală. Scrisoarea a III-a).

Note generale despre legătura dintre cunoaștere și conștiință sufletească.

Oricât de puțin fondatorii slavofilismului s-au ocupat direct de întrebări despre plinătatea naturii noastre, și cu cât latura psihologică a învățăturii lor a rămas insuficient procesată, cu atât, dimpotrivă, întrebările despre abilitățile cognitive ale omului au fost supuse unui proces atent și atent. studiu și investigație cuprinzătoare. Și acest lucru este destul de de înțeles: pe de o parte, plinătatea spirituală a naturii umane, subiectul învățăturii teologice, este clar și definitiv stabilită odată pentru totdeauna de Sfintele Scripturi și acceptată de întregul creștinism adevărat, pe de altă parte, pe dimpotrivă, opiniile asupra abilităților cognitive sunt extrem de confuze, incerte și au provocat de-a lungul unui secol dispute și au fost supuse diverselor interpretări. La începutul instaurării unei noi tendinţe a unui sistem educaţional special, s-a cerut, evident, de la pionieri să-şi clarifice punctul de vedere asupra acestor probleme nerezolvate. Tocmai prin interpretarea incorectă și unilaterală a abilităților cognitive (epistemologie) slavofilii au explicat rădăcina tuturor erorilor gândirii filozofice occidentale și, dimpotrivă, în formularea corectă a acestei întrebări ei văd cheia dezvoltarea cu succes a înțelepciunii slavofile. Prin urmare, a fost firesc să studiem cu deosebită atenție studiul cunoașterii și să clarificăm în detaliu toate puterile și abilitățile noastre cognitive. Și, într-adevăr, nici unul dintre gânditorii de seamă ai lagărului slavofil pro-

a trecut în tăcere pe lângă acest obiect și fiecare și-a adus în el propriile opinii și roadele cercetării și experienței. Erorile în definiția filozofiei a forțelor cognitive sunt eroarea fundamentală a întregului sistem construit pe această eroare. Da, Vl. Solovyov a luat calea greșită a cunoașterii când a înlocuit înțelegerea credintă în zona cunoașterii rațional-spirituale cu cunoașterea mistică a așa-numitei percepții mistice și, prin urmare, a transformat zona cunoașterii spirituale în zona misticismului. , adică a coborât din spiritualitatea pură în regiunea falsă și înșelătoare pe care a permis-o „pretext și ispite material-spirituale”. Din filozofia naturală pură Cap. Solovyov a căzut în mlaștina ocultismului și a rămas blocat în noroiul ei. Slavofilismul, considerând această cunoaștere material-spirituală (spirituală) visătoare sau imaginară și pur și simplu falsă și înșelătoare și în orice caz dăunătoare și nesănătoasă, a negat adevărul acestui misticism și a acceptat-o ca pe o mare eroare. Spiritualul nu se poate manifesta decât prin forțe spirituale; existența spirituală este cunoscută de rațiune numai în manifestări mentale și spirituale. Deci, într-adevăr, o schimbare a fundamentelor teoriei cunoașterii schimbă și direcția întregii filozofii.

Viziunea creștină asupra structurii tricomponente a naturii umane este recunoscută de noi ca un fundament necesar al învățăturii filozofice și teologice a slavofilismului, iar această viziune asupra naturii tricomponente a naturii umane este fundamentată de mărturia gânditorilor slavofili și teologi de orice direcţie înţeleaptă. Conform învățăturii slavofililor despre abilitățile cognitive umane, aceste abilități și puteri nu pot decât să corespundă pe deplin aspectelor vieții și naturii umane. Astfel, după ce am dovedit că o persoană este capabilă de o minte credincioasă și liber-arbitră, vom dovedi în același timp că are puterea unei minți spirituale credincioase, adică are o latură spirituală - spiritualitate, sau că este spiritual, are un butoi. După ce am dovedit că o persoană este capabilă de autocunoaștere, vom fi convinși că natura sa este autodeterminată de propria sa înțelegere, propria sa bunăstare și propria sa recunoaștere personală, adică el conține toate cele trei părți ale plinătății spirituale. - este sufletist, sufletul este cuprins în el.În cele din urmă, s-a dovedit că o persoană cunoaște și poate cunoaște materialul, adică cunoaște fenomenele naturii, atunci aceasta va indica în mod direct că are simțuri carnale (fiziologice). dintre cele cinci externe

sentimente, adică că el este trupesc sau corporal în sens material.

Abilitățile cognitive sunt foarte subtile, iar diversitatea lor este semnificativă, dar un cuvânt general acceptat pentru aceste forțe nu a fost încă dezvoltat. Fiecare gânditor aderă la propriul mod de desemnare, deci este ușor să le confundați sensul, este ușor să nu înțelegeți ceea ce se spune cu suficientă acuratețe și corectitudine. Prin urmare, este important să se stabilească în prealabil o anumită denumire a cuvântului cel puțin pentru principalele concepte generale

și frecvent utilizate, mai ales într-o lucrare care își propune să compare conceptele mai multor gânditori apropiați unul de celălalt. Această lucrare preliminară este cu atât mai necesară pentru iluminismul rus, deoarece în literatura noastră filozofică există două serii de cuvinte cu concepte similare, dar nu înțelesuri identice: așa este utilizarea combinată a termenilor de limbă străină cu originea denumirilor de cuvinte native ruse sau slave bisericești. Această ultimă sursă nu numai că face ca împrumuturile străine să fie adesea inutile, dar oferă și o serie de denumiri semnificative care nu au expresii corespunzătoare în limbile civilizației occidentale. Acestea din urmă includ următoarele cuvinte: minte, deștept în sensul inteligenței spirituale (wõ;); credinta, prin deosebire de credinta (foi), credinta (croyance) sau crez (religie), iluminarea, ca grad inalt de educatie integrala, nu are acelasi sens cu conceptele de o calitate inferioara, de exemplu. civilizație și cultură; lumina în sensul universului în contrast cu lumea mundus (mun-dus); lumea este o unitate lumească, prin deosebire de o parohie și orice uniune contractuală legală; corporalitate, spiritualitate sufletească, pre-eternitate sau eternitate în sensul de supra-etern, ca eternitatea sau supra-temporalitatea, co-începând în conceptul de Sfânta Treime, eroare în sensul de eroare (falsus), falsus și multe altele. Dimpotrivă, nu există un singur concept spiritual sau termen de origine străină care să nu fie transmis prin cuvinte de rădăcină slavă sau greacă. O astfel de abundență are inconvenientul că conceptele apropiate ca înțeles nu sunt exprimate într-un mod anume, ci pot fi exprimate în cuvinte diferite, ceea ce duce uneori la neînțelegeri nedorite.

În prezentarea noastră, vom adera la regula exprimării în cuvinte străine a conceptelor și fenomenelor predominant ale civilizației și dezvoltării occidentale sau de peste mări.

secret sau creat de cultura occidentală, cel puțin în Rusia. Deci, de exemplu, cuvintele cultură și civilizație desemnează exclusiv civilizație străină, în timp ce iluminismul și educația se referă la dezvoltarea lumii greco-slave. Din aceleași motive, numim partea intelectuală a societății noastre, care se consideră adeptă a culturii și civilizației Occidentului, dar nu numim oameni educați și educați din direcția greco-ortodox-slavă cu acest nume vulgar. Vom desemna pe acești oameni educați oameni luminați și oameni de viață spirituală superioară, oameni luminați prin isprava ascetică monahală, ca fiind iluminați.

Slavofilii de la Moscova, fondatorii și strămoșii gândirii filozofice moderne orientale, au fost predicatori înfocați și apărători talentați ai iluminării libere, originale, dar nu au lăsat în urmă un mod de viață științific complet și complet sau o rutină separată, strict creată, doctrină sistematizată academic. sau disciplina. Înțelepciunea lor este înregistrată fragmentar și adesea din motive aleatorii. De aceea, rezumarea tuturor punctelor lor de vedere într-o imagine de ansamblu și o structură strict distribuită întâmpină mari dificultăți. Așa vorbește Hhomiakov însuși despre lucrările filozofice ale gânditorului, fondatorul filosofiei slavofile, Kireevsky:

< După remarcabilul gânditor, au rămas câteva pasaje care poartă urme ale unei minți strălucitoare și profunde, dar cărora nu s-a dat nicio legătură. Acest lucru poate fi numit articol? Adevărat, articolul a fost pregătit, dar nu există.” (Acasă. Ш-268).

Dacă lucrările lui Kireyevsky nici măcar nu pot fi numite articole, cu atât mai puțin un sistem. După moartea lui Kireyevsky, Homiakov a continuat munca abia începută a prietenului său, ne-a dat două articole, dar, în caracter, lucrările sale nu erau diferite de lucrările lui Kireyevsky, iar Homiakov însuși le putea considera doar articole. Și ar fi putut să ofere un sistem, dar nu a făcut-o - nu există. Cuvintele lui Homiakov despre Kireyevsky se aplică în mare măsură lui Homiakov însuși. În general, ei au înțeles bine minciuna sistematismului și a uscăciunii nesemnificative, de moarte, în știință și viață; au respins aroganța excesivă a științei și s-au răzvrătit împotriva formalismului ei; Dar, cu toate acestea, fără a o pune într-o rutină strictă, învățarea este foarte greu de asimilat.

Hhomyakov și prietenul său Valuev considerau statisticile în sine ca fiind inutile dacă sunt separate de studiul forțelor spirituale.

„D. A. Valuev și-a dat seama devreme”, scrie Hhomyakov, minciuna sistematismului și nesemnificația formalității moarte în știință în viață. Așa că a scris o discuție despre statistică și a dovedit inutilitatea acesteia în forma în care este în general studiată și predată, adică. separat de mișcarea istorică și chiar mai separat de studiul forțelor spirituale pe care se bazează puterea materială a națiunilor.” (Hom. III, p. 396).

Vom transmite cât mai consecvent învățăturile slavofililor, păstrându-ne cât mai aproape de propria lor prezentare, fără a ezita să facem extrase copioase și extrase lungi, iar uneori parafraze apropiate. Acest lucru este deosebit de convenabil în departamentul de studiu al cunoașterii (epistemologie), deoarece această parte a fost dezvoltată cu deosebită atenție de către aceștia.

Principalele surse ale muncii noastre.

Principalele surse ale doctrinei cunoașterii au fost următoarele articole ale primilor slavofili:

I. I. V. Kireyevsky:

I) 0 natura iluminismului Europei si raportul ei cu iluminismul Rusiei.

2) 0 necesitate si posibilitate de noi inceputuri pentru filozofie.

3) Ca răspuns la A. S. Homiakov și

4) Extrase.

I. Æ S. Khomyakova:

1) În ceea ce privește articolul lui I. V. Kireyevsky „Despre natura iluminării Europei și relația ei cu iluminarea Rusiei”.

2) În ceea ce privește pasajele găsite în lucrările lui I.V. Kireyevsky.

3) K Yu. T. Samarin „Despre fenomenele moderne din domeniul filosofiei”.

4) Articol neterminat pre-mortem intitulat: „A doua scrisoare despre filosofia lui Yu. Samarina."

PI. J1. 11. Gilyarov-Platonov din lucrările sale publicate de Pobedonostsev:

1) Un eseu intitulat „Mișcarea raționalistă a filozofiei timpurilor moderne”.

2) ontologia lui Hegel.

3) 0 soarta convingerilor despre moartea lui A. S. Hhomyakov.

4) Scrisori de la N. P. Gilyarova Platonova către Yu. T. Samarpnu despre terminologia lui A. S. Homiakov.

5) De unde vine nihilismul?

IV. Din lucrările lui Vl. Solovyova:

1) Criza filosofiei occidentale.

2) Principii filozofice ale cunoașterii complete.

8) Critica principiilor abstracte.

4) Justificarea binelui.

V*. Lucrările Episcopului Theophan, izolatul lui Vyshensky:

1) Ce este viața spirituală și cum să ne acordăm cu ea (litere).

2) Scrisori despre viața spirituală.

C) Războiul invizibil al bătrânului Nikodim Svitogorets al Binecuvântatei memorie.

4) Culegere de scrisori ale Sfântului Teofan.

•5) Învățătură scurtă despre închinarea lui Dumnezeu.

6) Calea către mântuire (o scurtă schiță a ascetismului și a altor părți ale „Schitului moralității creștine”).

7) Scrisori către diferite persoane despre diferite obiecte de credință și viață.

Angajații și adversarii.

Din lista principalelor surse ale muncii noastre reiese clar că. Pe lângă lucrările fondatorilor tendinței slavofile a Filosofiei Moscovei, Kireevsky, Hhomyakov și Gilyarov-Platonov, extragem informații din lucrările a doi gânditori nerecunoscuți de slavofili: Bp. Feofan și Vl. Solovyova. Primul este asemănător cu slavofilii, iar al doilea este un disident, adversarul și detractorul său. Legătura gânditorului spiritual Bp. Teofan, izolatul lui Vyshensky, cel mai bun exponent al concepțiilor ortodoxe din timpul nostru, este oarecum îndepărtat în aparență, dar identic în spirit. Această legătură este de netăgăduit pentru simplul motiv că slavofilii și-au bazat învățătura pe Ortodoxie și pe cel mai bun interpret al acesteia. suflet (psihologia creștină) și a fost Dreptul Reverend. În ciuda faptului că Preasfințitul Reclus Vyshensky a fost cel mai puțin preocupat de ceva politic în scrisorile sale, există totuși mai mult de un loc în numeroasele sale corespondențe în care legătura sa cu slavofilii, chiar și pe probleme de stat, este dezvăluită nu numai în mod clar, ci și de asemenea complet luminos. Astfel, Înaltpreasfințitul Teofan Reclusul a mărturisit cu voce tare bazele steagului triun al slavofilismului: Ortodoxia, Autocrația și Naționalitatea. Ca dovadă, trebuie doar să amintim un fragment din cuvintele 22 și 83 către Vladim. la turmă. Preasfințitul, protejând copiii Bisericii Ortodoxe de erezii și schisme, învățătură falsă și necredință, îndeamnă la păstrarea Ortodoxiei, Autocrației și Naționalității - acesta este steagul nostru tricolor care duce la fericire și prosperitate.

„De multe ori ne lăudăm pe noi înșine”, predică Bishop. Teofan: Sfânta Rusă, Rusă Ortodoxă. O, să rămânem pentru totdeauna sfinți și ortodocși, măcar cei care iubesc sfințenia și Ortodoxia! Ce garanție sigură de indestructibilitate am avea în aceste titluri! Ortodoxia este exprimată prin unitatea adevărului dat de Dumnezeu; autocrația - prin unitatea puterii date de Dumnezeu, naționalitatea - prin unitatea aspirațiilor, sfințită de țar și Dumnezeu * *).

Cât despre Ghiliarov-Platonov, el, fiind complet independent, este, în orice caz, un gânditor de aceeași direcție ca și slavofilii. Gilyarov-Platonov completează primii slavofili cu creațiile sale și în toate cazurile îi explică, unește și armonizează.

Carte N.V. Shakhovskoy, într-o scurtă biografie a lui Gilyarov Platonov, și-a definit atitudinea față de slavofili în felul următor:

„După ce a părăsit departamentul de la Academia Teologică din Moscova la sfârșitul anului 1855 și s-a mutat la Moscova, Gilyarov s-a alăturat

îndeaproape cercului slavofil, care reprezenta atunci însăși floarea nu numai a societății educate din Moscova, ci și a oamenilor educați ruși în general. Chiar și în timp ce era profesor la Academie, prin direcția prelegerilor sale a atras atenția familiei Aksakov și A. S. Homiakov, care au participat chiar la lecturile sale academice, la care au fost exprimate aceleași idei teologice, pe care Homiakov le-a dezvoltat independent în broșuri teologice. Ghiliarov a devenit membru al familiei Aksakov (Serghei Timofeevich a fost nașul celor doi fii ai săi), iar în dezbaterile aprinse constante ale lui Gilyarov cu Konstantin Aksakov și Hhomyakov, ideile cercului drag despre originalitatea vieții și gândirii rusești s-au dezvoltat și s-au adâncit. (Într-o scrisoare către I. F. Romanov, Gilyarov vorbește despre aceste dispute: „Însuși Homiakov a spus odată, când, ca de obicei, mă certam cu el: - și știți, domnilor, dintre noi toți, Nikita Petrovici este mai asemănătoare. decât mine și nici cu care nu există atât de multe dispute constante și atât de dese între noi.” „Homiakov și K. Aksakov”, spune el într-o altă scrisoare către același mincinos, „și-au supus lucrările criticii mele preliminare.” „ Regretatul Yu. F. Samarin", a scris el, prințul N.V. Shakhovsky, s-a înclinat în fața mea, după părerea mea, chiar și dincolo de ceea ce merita; pentru Hhomyakov, am fost chiar singura persoană cu care și-a recunoscut acordul complet." Gilyarov a devenit cel mai apropiat colaborator al publicațiilor slavofile - „Conversația rusă”, „Den”, „Moscova” și ulterior „Rus”. A luat parte

*) Sfântul Teofan Reclusul și Ascetul Schitului Vyshensk. I. A. Krutikova. Moscova 1899, p. 94.

împreună cu IO. θ. Samarin în traducerea lucrărilor teologice ale lui A. S. Homiakov, publicate în străinătate, în rusă. În scrisorile către el, Yu. T. Samarin elabora planul pentru celebra sa prefață la volumul al doilea al lucrărilor lui Homiakov. Influența reciprocă a gânditorilor independenți ai cercului slavofililor și Gilyarov este perfect exprimată în cuvintele arhimandritului Sergius, spuse la slujba de înmormântare a lui Gilyarov: „Primii slavofili s-au repezit în adâncurile Bisericii Ortodoxe și ale științei teologice și, împrumutând din ea. lumina care luminează fiecare persoană, copacul care vine pe lume a fost adusă în ea de la sine un flux de gânduri și sentimente strălucitoare, profunde. Ghiliarov a ieșit în întâmpinarea acestui curent cu un flux de gândire proaspăt, abundent, întreg, sublim, profund și simțit și, împrumutând mult de la ei, el însuși le-a adus destul de mult, ferindu-i de filozofie după elementele de această lume, și nu Hristos (din pasiune pentru filozofia hegeliană)”. Dar Gilyarov, care credea că opiniile sale provin din principii mai largi și mai profunde decât slavofilismul, nu s-a sfiit de alte curente independente ale vieții sociale rusești.” Cu toate acestea, recunoaștem legătura lui Gilyarov cu slavofilismul ca fiind dovedită, iar opiniile sale pot fi considerate identice cu înțelepciunea slavofilă, nu contrazicându-le, ci completându-le și clarificându-le.

Nu același lucru se poate spune despre al cincilea gânditor mistic, Vl. Solovyov, care, crescând în predarea slavofilă, a abandonat-o complet,

recunoscând această școală ca fiind complet distrusă și îngropată. El ne este util pentru comparație, ca gânditor al unei alte tabere și vorbind, deși în cuvinte diferite, dar într-un limbaj comun despre un subiect comun în numele unei cauze comune; ca adversar și chiar dușman al mișcării educaționale originale ruse, antinaționalismului și cosmopolitului Vl. Avem nevoie de Solovyov pentru a îngroșa luminile și umbrele, pentru a descrie clar concepte care vor ieși în evidență deosebit de clar în comparație cu gânditorii din direcția opusă. Filosofia misticismului Vl. Solovyov este doar o umbră groasă în cădere pe câmpul raționalismului respins, aruncată de razele de lumină ale învățăturii slavofile ale cercului de originaliști din Moscova. Prin urmare, munca noastră va consta doar în faptul că vom compara toate definițiile conceptelor filozofice ale celor trei gânditori moscoviți și ale oamenilor lor asemănători (Kireevsky, Hhomyakov și Gilyarov-Platonov) și vom găsi semnificația lor comună, apoi vom va contrasta această generalizare cu definiţiile mistic, psihurgist Vl. Solovyov și alții, oponenți ai „gândirii ortodoxe”. Aici se va dezvălui clar cum direcția slavofilismului este independentă și continuă

cat este invatatura lui Vl. Solovyov s-a îndepărtat imitativ de el.

Instalarea celor mai importante denumiri de cuvinte.

Pentru comoditatea prezentării, să definim o desemnare generală a cuvântului pentru toate abilitățile mentale: însuşirea exteriorului și inconștientului, făcându-le conștiente; Există mai multe astfel de expresii generale: gândirea, însuşirea mentală, înţelegerea, care, totuşi, se deosebesc încă prin nuanţe; Să luăm cuvântul cunoaștere sau cunoaștere ca o expresie generală necondiționată. Cea mai generală expresie pentru desemnarea activității „teoretice” a minții, care are sensul de adevăr obiectiv, Vl. Solovyov folosește cuvântul „cunoaștere”, care nu este mult diferit de cuvântul „cogniție”, și vede conotația doar în faptul că primul se referă mai mult la latura obiectivă și concluziile activității mentale, al doilea - mai mult la el. conditii personale. Cu toate acestea, notează Soloviev, această diferență este foarte relativă și nu fermă și este rareori menținută, deoarece ambele cuvinte sunt identice. De către noi, contrar remarcii lui Vl. Solovyov, se stabilește o diferență semnificativă între ele. A doua (cunoașterea) are o sferă mai largă și conține, împreună cu cunoașterea, toate celelalte conștiințe, recunoaștere, viziune și credință. Prima (cunoașterea) are o sferă semnificativ mai restrânsă și se referă doar la activitatea rațională; acceptă doar una dintre cele trei laturi ale cunoașterii - exterioară, dar nu se referă în niciun caz la cunoașterea sinelui și a spiritualului interior. Prin urmare, nu se poate spune: pomul cunoașterii binelui și răului, dar trebuie spus cu siguranță: pomul cunoașterii binelui și a răului, căci răul și binele nu se cunosc rațional, ci conștiincios și moral. Nu este corect să spui: „cunoaște-te pe tine însuți”, pentru că „eu însumi” nu este un fenomen exterior, ci este necesar să spui: „cunoaște-te pe tine însuți” *). În orice caz, modul general este. Abilitățile tuturor cunoașterii nu pot fi numite abilități „cognitive”, ci doar abilități „cognitive”.

Așadar, să fie „cunoaștere” un adevărat cuvânt general, atât pentru toate cele de mai sus, cât și pentru alte nuanțe de însușire mentală, simțită și volitivă de către conștiință, rațiune, înțelegere, minte etc. Tot ceea ce este cunoscut este în același timp conştient. Dar domeniul „cogniției” în sine are propriile sale aspecte separate. Acțiunea cunoașterii este cunoașterea, obiectul cunoașterii este cognizabilul,

*) Expresia „cunoaște-i pe ale noastre” într-o turnură batjocoritoare vinde o conotație de forță fizică acestei cunoștințe.

cunoașterea în sine este puterea sau capacitatea cunoașterii. Persoana care deține această putere, cognitivă, pentru el, toate domeniile cunoașterii sunt dezvăluite prin capacitatea sa de a cunoaște domeniul vieții de zi cu zi, activitate, existență, gândire, imaginație, pre-jurisprudență, chiar și „pre-gelozi”, ca să nu mai vorbim de menționea de cunoaștere semnificativă a frontierei, un semnificativ, existent. „Cunoașterea* devine valoroasă pentru gândirea filozofică numai atunci când este adevărată și poate găsi subiectul de studiu în domeniile nu numai spirituale, personale, științifice, ci și în domeniul conținutului abstract obiectiv și mental. Cunoașterea poate fi „fictivă”, falsă, imaginară, irațională, visătoare, fantastică, iluzorie, teosofică, ocultă și inspirată de scuze — mistică, falsă, provenită din părintele minciunii, adică satanic, lucifer, ezoteric, adică misterios, magic. , spiritualiste, sau parcă false revelații spirituale primite din umbra morților.

Există trei laturi ale cunoașterii: persoana care cunoaște, puterea și capacitatea cunoașterii - cunoașterea și obiectul cunoașterii - cognizabilul. Cunoașterea în sine este stabilirea unei legături între persoana conștientă și tot ceea ce este extern, personal și, de asemenea, cu conținut mental intern. Într-un cuvânt, cunoașterea este cognoscibil în cel care cunoaște, la fel cum, conform definiției lui Homiakov, conceptul este înțelegere în cel care înțelege. Această relație reciprocă a unei persoane cu forța sau activitatea sa și cu un obiect rămâne valabilă în toate cazurile de cunoaștere și este aplicabilă tuturor nuanțelor sale. O astfel de conexiune între exterior, personal și intern este exprimată și prin cuvântul - însuşire, asimilare, adică o acţiune când ceea ce este exterior unei persoane devine proprietatea sa sau când necunoscutul său interior este acceptat de conștiință ca fiind al său și al lui însuși. Aici fața devine, parcă, triplu uscată: nu este doar conștientă de „eu”, ci și își însușește „nu eu” ca „al său” sau „în sine” și se asimilează „pe sine” în propria sa conștiință. , ca „Eu în tine însuți*. „Sí-sam—al tău* sau „al tău—eu—al tău*”, în tine—eu—al tău* este o expresie a completitățíi personale a propriei cunoștințe. O astfel de asimilare ar trebui să fie și în cea mai înaltă cunoaștere a cunoașterii absolute disponibile nouă, adică în cunoașterea lui Dumnezeu prin credință. „Ai credință? ai-o în tine înaintea lui Dumnezeu.” (Ka Rom. XIV-22). Această clarificare a cunoștințelor a fost necesară pentru a evita neînțelegerile în prezentare, care decurg în mare parte din propriu-zis

Cuvântul are semnificații diferite. Așadar, repetăm încă o dată: cunoașterea este denumirea generală a cuvântului pentru orice asimilare cognitivă, fie ea realizată prin cunoaștere, sentimente exterioare, autodeterminare; fie că este asimilat de conștiință, fie că obiectele de credință îi sunt atribuite prin recunoaștere și convingere spirituală - într-un cuvânt, orice legătură cu conștiința interioară a unei persoane, ca figură conștientă. În timp ce obiectul cunoașterii este dincolo de pragul conștiinței faciale, nu este un obiect al cunoașterii, ci un obiect al premoniției și altceva. Prin urmare, un semn esențial al cunoașterii este atitudinea conștientă a persoanei care cunoaște față de obiectul cunoașterii, adică față de cel cunoscut. Acesta este motivul pentru care a fost important să stabilim cutare sau cutare viziune asupra personalității unei persoane conștiente înainte de a lua în considerare cunoașterea în sine. Slavofilismul, așa cum demonstrăm, acceptă structura învățăturii creștine universale, și anume personalitatea, ca un compus de o trinitate de trup, suflet și spirit. Și ne bazăm pe o astfel de viziune, ca dovezi, ca bază pentru toate concluziile ulterioare: această poziție, atunci când este prezentată în continuare, nu va necesita alte probe noi. Cu toate acestea, nu strica aici, chiar dacă pe scurt, să prezinți, dacă nu dovezi, atunci cel puțin explicații și exemple destul de clare.

Am stabilit că o persoană își manifestă esența interioară în trei moduri: în primul rând își autodetermină izolarea personală cu toate puterile sufletului său; el poate spune „eu” despre el însuși dacă simțul personalității, al sinelui – „Ichheit” în germană – este resimțit sau simțit până la conștiință deplină; începe să demonstreze abilitățile cognitive în general prin conștiința propriei personalități. Aici nici măcar autoexaminarea nu este necesară, pentru că fiecare manifestare personală este pentru sine cea mai bună dovadă a izolării personale. A doua latură se naște de la sine, pentru că dacă „eu” a devenit izolat, înseamnă că a recunoscut existența a altceva, „nu-eu”: tot acest „nu-eu” extern va fi obiect de cunoaștere. , de care „Eul” este în mod constant separat astfel de bunăvoie. Acest lucru extern, extern aparține lumii exterioare. Lumea și „Eu” sunt două creații opuse reciproc, care nu pot fuziona în cele din urmă; opoziția de aici nu face decât să întărească conștiința vredniciei speciale a cuiva, iar această relație dintre sine și a altcuiva este prima acțiune a conștiinței. Să mai remarcăm: la fel cum conștiința personală își stabilește legătura cu lumea materială exterioară, tot așa fără dificultate și cu succes egal.

casa se opune cu sine. „Eul” meu este dublu: unul, cel interior, suferă, celălalt îmi reproșează această suferință; unul este ispitit, celălalt este reținut; astfel încât în „eu” interior există, dacă nu forțe materiale exterioare din interior, atunci forțe exterioare care acționează din interior, forțe conștiincioase. Aceste forțe sunt mai subtile decât sufletul conștiinței *), ele sunt impunătoare și chiar

condamnatoare din partea altui „eu” mai profund. Oricine în conștiința lui a trăit această luptă interioară uneori dureroasă, ca fiind cel mai real fenomen al lumii obiective, pentru el această dramă din „eu” său este un fapt incontestabil. Acest al doilea „eu” va fi al treilea principiu spiritual, care emană în viața unei persoane din personalitatea fiecărui individ. Toată lumea poate recunoaște cu ușurință acest lucru fără ezitare. Pentru un gânditor, convingerea unora (sau mai degrabă multora) în faptul acestei recunoașteri este suficientă pentru a îndrăzni să emită o judecată despre aceasta. Plinătatea naturii și puterilor omului este de fapt triplă, iar această trinitate este acceptată ca fapt (obiect), ca un fenomen cu adevărat existent și esențial, accesibil conștientizării de sine, autodeterminarii și autotestării.

Persoana care cunoaște este centrul cunoașterii și sursa puterii și abilității cunoașterii. Conținutul cunoașterii sau obiectul său este obținut prin influența asupra ei a tuturor zonelor și cercurilor de plenitudine a lumii, adică a luminii.

Deci, studiul cunoștințelor va fi complet și suficient și, prin urmare, este obligatoriu ca gânditorul să o considere din trei părți:

I. din partea forțelor de cunoaștere,

II. din influența zonelor de cunoaștere asupra acesteia,

III. din partea conţinutului dobândit şi lucrat de ei.

Există atâtea laturi ale cunoașterii câte influențe ale surselor puterilor cunoașterii, atâtea abilități cu câte este înzestrată natura umană. Am recunoscut trei dintre ele: corporale, mentale și spirituale și, prin urmare, cunoașterea va fi senzuală (idee), auto-sensibilă (conștientizare personală) și liberă (contemplativă, iluminată, inspirată) spirituală. Pe

*) În locul nostru, vom observa încă două laturi în conștiință: supraconștiința direcției spirituale și subconștiința experiențelor și stărilor mistice. Mulți oameni nu fac această diferență. Deci, M. V. Lodyzhensky în cartea „Superconștiință”, în loc de cuvântul „sine subconștient”, folosește adesea destul de confuz și incorect denumirea cuvântului „sine supraconștient”, deoarece în conștiința sa personală nu separă spiritualitatea supraconștientă de misticismul de bază al subconștient , ele nu sunt separate unul de celălalt distinge.

să-l numim pe cel de-al doilea personal, concentrat, spiritual - conștiință (cunoaștere internă) și pe cel de-al treilea volițional spiritual - recunoaștere (cunoaștere volitivă după Homiakov), sau cunoaștere volițională; acesta din urmă are o părtinire către credință și constituie, ca să spunem așa, primul pas către spiritualitate. Sursa cunoașterii sau darul naturii umane – a asimila lucrurile exterioare este puterea rațiunii; sursa și puterea conștiinței mentale este

puterea minții, iar recunoașterea spirituală, volitivă, este puterea minții, mintea spirituală.

Cunoașterea tărâmului extern al existenței obținute și dobândite de rațiune constituie conținutul științei în sensul său propriu. Conștiința unei zone de existență generalizată concentrată personală, obținută prin rațiune, se încadrează în ordinea înțelepciunii și completitatea prevederilor încorporate în noi și asimilate de mintea spirituală în recunoașterea lumii interioare a ordinii spirituale și morale. constituie conținutul credinței și crezului (teologii adică).

Rațiunea este activitatea totală a puterii gândirii pentru dobândirea a tot ceea ce este exterior, vizibil (rațional-pozitiv), ea este împărțită în trei activități primare ale persoanei conștiente: inițială - senzație și percepție, apoi conștiință și procesare a ceea ce este perceput. - înțelegere sau concept e. Activitatea minții este gândirea; realizează cunoștințe care se încadrează în ordinea științifică.

Rațiunea este o activitate sau forță mai subtilă și în același timp sublimă, pentru clarificarea și determinarea a tot ceea ce este personal, mental și se remarcă în ea trei etape: conștiința preconștientă și nemanifestată, după care conștiința de sine se manifestă în conștient. evidența persoanei; ea, mutând pragul conștiinței sale în domeniul supranatural și suprapersonal, dobândește cunoștințe din domeniul supraconștiinței, care este foarte aproape de inspirație și perspicacitate. Rațiunea în dezvoltarea sa este determinată de activitatea înțelegerii, care se bazează pe vederea rațiunii și realizează în aspirațiile sale finale ordinea științifică sau înțelepciunea.

Mintea, cel mai înalt motiv al superiorității spirituale și al libertății nelimitate, ca sursă de forță, este stabilită într-o stare pre-manifestată prin prejudecată, adică prin recunoașterea părtinitoare a unei decizii aproape inconștiente, conform lui Hhomyakov, preștiința (Hom . III-118). Activitatea ei se intensifică și se manifestă în recunoaștere liberă, care, atunci când este realizată, devine o convingere vie, o cunoaștere vie indubitabilă sau o cunoaștere vie. Mintea este diferită

din rațiune și rațiune, pe lângă o spiritualitate mult mai înaltă, el are și calități volitive și în activitatea sa mijlocie într-o formă manifestată dezvăluie puterea acestei recunoașteri, fără de care nici o singură credință, care este deja pur cunoaștere spirituală, nu poate. do. Atât rațiunea, cât și rațiunea, astfel încât mintea conducătoare spirituală, intrând în tărâmul spiritului pur, în tărâmul supra-conștiinței, dobândesc cele mai înalte calități de perspicacitate și, decurgând din puterile și abilitățile gândirii credinte, înțelegerii credinței și conducerii minții, dezvoltă o stare activă a cunoașterii în general, care, raportându-se la domeniul neînrudit sau al divinității, își consolidează cunoștințele într-o știință specială - teologia și doctrina. Mintea, adâncindu-se în adâncurile lumii spirituale, trece cu cea mai mare abstracție de la raționalitate la

credința pură, care se intensifică la recunoașterea reală a evidenței spiritualului sau, cu alte cuvinte, a credinței, primii pași încep cu credinta, credinta si credinta. care este dat de originalitatea creatoare a viziunii lui Dumnezeu, frica de Dumnezeu și setea de Dumnezeu. Credința însăși este strâns legată de viziunea lui Dumnezeu. Conștiința lui Dumnezeu și recunoașterea lui Dumnezeu, deschide accesul la Revelație, purtător de Dumnezeu și Adevăr.

Principalele caracteristici ale construcției conceptului de cunoaștere.

Toate aceste aspecte ale cunoașterii: I material, obiectiv, extern, II mental, concentrat, personal și III spiritual, intern, supramundan - sunt descrise de noi într-o rutină în care există 27 de laturi sau grade de cunoaștere, distribuite în trei departamente, nouă. în fiecare. Departamentul este alcătuit din trei coloane, conform compoziției completității umane: a - latura mentală, ¡3 - inima și γ - cea volitivă și există nouă astfel de coloane în cele trei departamente. Fiecare coloană este împărțită în trei rânduri: A) începutul inițial, B) desfășurarea activității pe termen lung și D) concluzia obținută și există, de asemenea, nouă astfel de rânduri în trei secțiuni.

Vom distribui toate conceptele filozofice în cele trei departamente indicate: cunoștințe externe, concentrate și dobândite intern. Să luăm în considerare fiecare departament în cele trei poziții pe care le-am stabilit — inițial sau novice, dezvoltare sau aspirație și realizare. Fiecare poziție din trei puncte de vedere - mental, sentimental și volitiv. Aceste principii ale ordinii de distribuție formează ele însele un model de ordine.

Bazele ordinii de determinare.

1. Extern extern intern intern extern
2. Inițială (inițială) medie intermediară finală (finală)
3. Gândabil, simțit, dorit

Ultimele trei diviziuni, fiind legate exclusiv de domeniul cunoașterii, primesc o conotație cognitivă aparte; imaginabilul se transformă uneori în ceea ce poate fi conceput în mod deliberat sau în imaginabil rațional, sensibilul este acceptat aproape în întregime ca simțitor cognitiv sau . sentimentul este cognitiv, iar doritul capătă nuanța voinței-înțelegere. Nuanțele de sentiment, ca atare, trebuie luate în considerare separat, atunci când studiem zona sentimentului ca atare; Nuanțele dorinței vor apărea în deplină complexitate și luminozitate atunci când se studiază zona exclusiv volitivă.

Poziția cognitivă de mijloc în cercuri și zone de dezvoltare în creștere a cunoștințelor este conștiința de sine. Acesta este un nod în care sunt conectate toate ramurile cunoașterii, evaluarea armoniilor sentimentului și direcția determinării. Două ramuri vor rămâne neexaminate de noi; 1) spre zona sentimentului, care începe în sensul proporționalității (armoniei) și gustului pentru această

proporționalitate sau frumusețe și se termină cu frumusețea vieții, adevăr, și 2) spre zona voinței, care începe cu hotărârea conștiinței și se termină cu virtute, bunătate, sfințenie (după Hristos. - să mântuim).

. Acum ne vom ocupa de a treia ramură - zona gândirii, care începe cu conștiința părților exterioare și conștientizarea de sine față de personal și recunoașterea din interior-profund, spiritual. Având în vedere autocunoașterea în funcție de toate cele nouă fundamente ale rutinei noastre, să descompunem poziția sa concentrată în funcție de definițiile (categorii) început-durată-sfârșit și gândul de sentiment-voință, care ne va oferi o rutină de mijloc; restul va fi distribuit în alte două combinații. Imaginea completă va fi prezentată după cum urmează.

Imagine generală a cogniției.

I. Nouă laturi ale cunoașterii exterioare, materiale, obiective, constituind unitatea educației umane.

Educația este cunoaștere.

Izolarea diversității existente   Gândit Sensibil Dorit

Abilitate : rațiune, minte, minte
Acțiune   și raționament și înțelegere
Realizări t   știință filozofie filozofie teologie

Concentrarea este conștiință.

Conexiunea gândirii esențiale Sentimentul de dorință
inițială1 prejudecata preconștiinței
de mijloc este conștientizarea de sine și recunoașterea
suprem   al supraconștiinței este perspicacitatea și convingerea.

Iluminarea – Credința.

Simplitatea și completitudinea existenței.Gândit ,   Sensibil, Dorit
.
Libertatea de credință, conștiință și voință
Creativitate |! revelaţie ■_   1 credinţă, Dumnezeu-conştiinţă, mărturisire a lui Dumnezeu
Angajamentul   j Boro să-l poarte pe Dumnezeu |. Adevărat

Această distribuție la prima vedere pare arbitrară și artificială, dar are semnificație, nu doar ca mijloc auxiliar pentru o examinare mai ușoară a tuturor aspectelor numeroase ale activității cognitive, ci ca singura modalitate posibilă de a le stabili sursa, forța și aspirația. Comunicarea reciprocă

a tuturor conceptelor filozofice și succesiunea lor specifică, care a făcut posibilă distribuirea lor în rânduri și coloane, trebuie justificate atunci când se analizează fiecare concept separat în ordinea dezlipirii dintr-o poziție concentrată către laturile detectării externe și interne. Lăsând deocamdată luarea în considerare a tuturor aspectelor sentimentului și voinței, ne vom considera sarcina încheiată dacă reușim să prezentăm în succesiune continuă completitudinea și proporționalitatea aspectelor exclusiv de cunoaștere, pornind de la pozițiile de emergență, adică trecerea de la pre-conștiință la conștiința deplină de sine, de la asimilarea materială până la atingerea Adevărului în toată plinătatea lui spirituală. Tranziția trebuie să fie naturală și uniformă, pentru că trebuie evitate săriturile. În aceste condiții, într-o manieră proporțională, completitatea va fi atinsă într-o anumită măsură. Sarcina noastră constă în această distribuție proporțională, consecventă și posibil completă a tuturor forțelor de activitate și de realizare a cunoașterii; va facilita analiza diversității conceptelor cunoașterii slavofile, care, în ciuda unității sale interne, este prezentată de gânditorii slavofili fragmentar, uneori confuz și insuficient de consecvent.

Comparaţie cu construcţia Vl. Solovyova.

Alegerea eșantionului pentru ordinea noastră artificială de distribuție nu este complet arbitrară. Ne-am referit la constituirea categoriei Vl. Solovyov și, prin plasarea conceptelor filozofice după modelul său, a facilitat astfel munca comparativă de analiză a categoriilor lui Vl. Solovyov, ca să spunem așa, a adus conceptele de slavofilism și teosofie la un singur numitor. Pentru rutina adoptată de gânditorul mistic Vl. Solovyov, valoarea numerică a bazei și metoda analogă (corespunzătoare) de construire și distribuire a membrilor sistemului, proporționale în toate părțile, nu este ultimul lucru. Și într-adevăr, este ușor pentru oricine să observe că Vl. Solovyov își construiește generalizările pe principii cu trei membri, împrumutând această metodă de la Hegel cu tezele și antitezele sale, identice între ele în sinteze (consilii). Slavofilii, după ce au primit educația filozofică inițială de la același idealist-identitar, s-au obișnuit să-și distribuie gândurile în același mod triplu. Această metodă de îmbinare a părților componente este cu atât mai convenabilă cu cât

a stabilit o legătură externă între slavofilism nu numai cu școala germană a idealiștilor, cu filosofia lor a identității, ci și cu adversarii ireconciliabili ai slavofilismului, ocultismului, mistic, magic, cabalistic și teosofic, ai căror reprezentanți Vl. Soloviev și Levi, Papius, Blavatsky. Atât idealismul lui Hegel, cât și critica lui Kant, pe de o parte, cât și adversarii lor: pozitivul - slavofilismul și negativul - misticismul și teosofia, primesc o înfățișare monotonă, facilitând compararea lor reciprocă.

Ordinea ternară constă în faptul că fiecare concept este considerat din trei laturi sau în trei poziții: 1) în starea sa inițială, inițială; 2) în varietatea manifestărilor sau încarnărilor intermediare și 3) în scopul sau realizarea finală unificatoare. A patra stare de ieșire va fi obținută prin conectarea și combinarea acestor trei prevederi într-o completitudine comună, pentru a obține unitatea întregului. Această unificare de o trinitate (consiliu triune) va fi prima etapă a ordinii, care, la rândul ei, poate fi privită din trei puncte de vedere: 1) complexitatea inițială, 2) fragmentarea intermediară și 3) completarea finală a vârfului, iar fiecare dintre acestea individuale. membrii dezvoltării pot fi considerați din nou -pe trei laturi, după modelul primei etape etc. Ne-am oprit la acest nivel de dezvoltare, ne-am limitat în zdrobirea abilităților cognitive la acele nouă varietăți pe care le-am prezentat în tabelele date. , și care Vl. Solovyov a acceptat în schemele sale sinoptice. Considerarea triplă a tuturor abilităților cognitive în funcție de trei etape de dezvoltare este învelișul exterior în care vom îmbrăca definițiile filozofice ale întregii școli slavofile. Deși la Hhomiakov* există indicii ale acestei structuri trinitare, niciunul dintre cei trei fondatori ai filozofiei slavofile nu a dat o formă complet dezvoltată.

Vl. Solovyov a distribuit categoriile de ființă, esență și esență în același mod ca și noi, pe trei rânduri în trei coloane.

'Reprezentarea pe categorii de existență, esență și ființă

*) Principalele instrucțiuni în stabilirea trinității gândirii: gândul care există se manifestă și este conștient în tabelele sale despre libertate și necesitate, vol. II, pp. 240 și 430.

(materialitatea) conform Vl. Solovyov este descris în următoarea formă (vol. I, p. 344):

Existent, ca atare   Esență, (conținut sau idee) Ființă, (mod sau mod de a fi natura)
(absolut)
1 Spirit!BlagoWill
2 MindTruthImagination
3 Suflet1 iBeautyFeeling

Dubla legătură dintre definițiile de bază și cele trei principii individuale (absolut, logos și idee) este exprimată de Vl. Soloviev și cu următorul tabel (vol. I, p. 348):

1. Existent (absolut)2. Ființă (logos) | Esență (idee)
Eu absolut!   Spirit ' !| 1 Voința și binele
Logos.   1MinteImaginațieAdevăr
Idee !Suflet 1FeelingBeauty

Vl. Soloviev folosește tabelul său sinoptic din nouă membri în formă dublă pentru distribuția planificată a principalelor forme ale organismului uman (vol. I,—240):

1 Sfera creativitatii: Baza subiectiva - simtire Obiect, principiu - Frumusete Sfera cunoasterii: Baza subiectiva - gandire Obiect, principiu - Adevar Sfera activitatii practice: Subiectiv ocho* va - vointa Obiect, principiu - bine comun.
Primul pas, absolute. MisticismTeologieBiserica
al 2-lea » forme aln. Graţios artist.Distract. filozofieStatul
Pasul 3, material Tehnic. artist – Iolozh. științăZemstvo (economie, societate).

Deși locațiile noastre sunt similare ca aspect cu mostrele din Vl. Solovyov, dar diferă foarte mult

în conţinut şi sunt în esenţă destul de autosuficiente.

În primul rând, au împărțit diviziuni complet diferite: Vl. Solovyov a descris părțile esenței ființei, metodele și modurile sale etc., precum și manifestarea organizată a acestei esențe; Înfățișăm doar aspectele cunoașterii, lăsând deocamdată zona sentimentului, armoniei și frumuseții (estetica) și justificarea adevărului vieții, adică completarea demnă a liberului arbitru, cu alte cuvinte, zona de virtutea (etica).

În 2, Vl. Soloviev se referă la domenii de cercetare; în mod abstract, stabilim o relație personală cu ei.

În 3 x, Vl. Solovyov, limitându-se doar la latura detașată și abstractă a vieții, aruncă afară întreaga zonă a materiei, astfel încât el recunoaște trei componente: spirit, minte și suflet. Pentru el, substanța nu își găsește loc nici măcar în categoria ființei, întrucât acceptă reprezentarea ca fiind desprinsă de gândire. Gânditor-psihurgist, Vl. Solovyov numește această detașare, adică mintea, absolut existentă, ca atare, între timp nu putem recunoaște această minte (adică mintea spirituală) ca principiu independent, deoarece este doar latura cognitivă a spiritului sau doar cea mai înaltă. nivelul abilităților de gândire liberă spirituală; el este veriga de legătură în natura umană între suflet și spiritualitate.

În al patrulea rând, pe lângă faptul că frumusețea și bunătatea sunt complet excluse și lăsate deoparte de noi, conceptul nostru de adevăr nu coincide cu conceptul lui Vl. despre acesta. Solovyova. Adevărul nu este numai esență, ci existență ca atare, în limbajul lui Vl. Solovyov, iar aceasta este o existență absolută. Adevărul este Dumnezeu: „Eu sunt Adevărul”; și de aceea acest adevăr absolut nu poate fi pus pe aceeași linie numai cu bunătatea, ci trebuie să stea la egalitate cu sfințenia și nu numai cu frumusețea, ci cu iubirea: „Sfânt, sfânt, sfânt, Domnul Dumnezeul oștirilor”–“ Dumnezeu este Iubire”.

În cele din urmă, înțelegem existența, esența și ființa, de asemenea oarecum diferit: esențialitatea ființei naturale, esența sufletului și esența spiritului sunt cele trei esențe a trei zone independente ale

lumii sau completitatea universală a materialului, lumi mentale și spirituale.

Mijlocul inițial de dezvoltare a modului de cunoaștere și trinitatea justificării sale (repetarea celor spuse).

Acum să ne stabilim scopul de a determina opiniile și opiniile slavofililor asupra a 27 de concepte. Trebuie să trecem prin

calea spinoasă a ascensiunii de la apariția inițială a asimilării cognitive a „eu-eu-al meu” în adâncul subconștientului, pentru a determina, prin puterea rațiunii, cunoașterea materială exterioară până la limita cea mai înaltă a cunoașterii; și cu cele mai mari abilități ale spiritului liber — spre Adevărul însuși.

O listă dintre ele oferă o serie lungă de concepte abstracte. Conștiința de sine cu două forțe înrudite ale conștiinței obiective și recunoașterii voliționale sunt înrădăcinate în profunzimile pozițiilor pre-conștiente: conștiința în percepție, conștiința de sine în inconștiență și recunoașterea în prejudecată volitivă sau prejudecată . Aceste părți ating conștiința deplină în concepte, cunoștințe vii și credințe. Aceasta este munca de hărțuire internă, personală, cognitivă; cunoștințe îndreptate către lumea obiectivă, materială, exterioară; este condiționată de abilitățile cognitive ale rațiunii, minții și minții. Dezvoltarea și activitatea lor de gândire se exprimă, respectiv, prin raționament, înțelegere și cunoaștere mentală, iar ei realizează cunoștințe legate de Știință, Filosofie și Teologie. Latura spirituală este cunoscută de cele mai înalte puteri ale înțelegerii credincioși a conștiinței credincioși, viziunea spirituală volitivă, credința, care în aprofundarea sa concentrată a revelației credinței, adică conștiința și mărturisirea lui Dumnezeu, ating desăvârșirea zilei lui Dumnezeu, Purtător de Dumnezeu (lupta cu Dumnezeu) și Adevărul, adică ele ajung la cea mai înaltă limită a cunoașterii perfecte, dincolo de care nu există nimic.

În această ordine, este cel mai clar și mai consistent să aranjați conceptele filozofice despre toate aspectele cunoașterii. Separând cele trei domenii de cunoaștere externă, autocunoaștere personală și viziune spirituală, și în fiecare separând starea inițială de dezvoltare și realizare și raportându-le la cele trei abilități mentale ale noastre: gândire, evaluare și acțiune, suntem cu adevărat din Învățăm un întrebare cognitivă din toate părțile posibile. Și asta pentru că de fapt, în afară de exterior, personal și intern, nu există alte zone - ele umplu totul în întregime, fără urmă. În afară de început, continuare și sfârșit, nu există a patra poziție de generare și continuare; acopera din nou durata fara urma. Și, în cele din urmă, în afară de puterile corporale, mentale și spirituale, o persoană nu are altele, iar aceste aspecte ale compoziției sale dezvăluie integritatea și completitatea sa fără rezerve (misticismul și „mintea” lui V.

Solovyov aparțin manifestărilor intermediare corporale-mentale și sunt incluse ca părți plinătatea unu-trei a naturii umane).

Același lucru se poate spune despre totalitatea tuturor categoriilor principale. În afară de relația cu fața, puterea acesteia (adică proprietățile sale) și zonele de aplicare a acestor forțe, nu există altă relație pentru cunoaștere, iar cunoașterea va fi completă dacă este determinată în mod cuprinzător: 1) în raport cu fața al cunoscătorului (exterior, personal și intern), 2) în ceea ce privește abilitățile și punctele sale forte (originea inițială, dezvoltarea intermediară și finalul atingerii scopului) și, în final, 3) în ceea ce privește esența sa interioară (corpore, mentală și spirituală). Aceste trei categorii supreme coincid, pe cât posibil, cu categoriile existente: categoria spațiului (extern, concentrat (limită) și interior - cele trei direcții ale sale), categoria timpului (început - trecut, continuare - modern și sfârşitul - viitor) şi categoria cauzei (legile corporale, de proprietate, legile personale spirituale şi legile perfecte spirituale).Mintea umană nu poate găsi alte relaţii, iar orice fel de cunoaştere se va alătura cu uşurinţă uneia dintre cele nouă laturi indicate. În aceasta găsim confirmarea completitătății structurii integrale alese de noi.

Chemarea fiecăruia este înrădăcinată în asimilarea a tot ceea ce este accesibil „l”-ului în sine, adică în concentrarea personală a propriei conștiințe.

Aceasta este legătura dintre cunoașterea parțială (epistemologie) și cunoașterea umană generală (etnologie și antropologie) în departamentul de științe ale sufletului (psihologie), deoarece cunoașterea este doar una dintre cele trei laturi ale existenței mentale personale: simțul intern al integrității proporționalității, armonia frumuseții exterioare și sfințenia inimii și exprimarea creativă liberă în afara acțiunii sunt aspectele rămase ale plinătății naturii umane. Cunoașterea este legătura dintre exterior și exterior cu focusul personal intern.

Prin urmare, în centrul de mijloc al imaginii zonei de cunoaștere a tuturor ființelor, credem, exterioară nouă, dar care operează din interior, spiritualitatea, care este percepută de spiritul nostru personal atribuit de natură. El, la rândul său, pătrunde în sufletul nostru conștient de sine, care este de trei ori în manifestare, iar sufletul nostru pătrunde în întreaga noastră existență fiziologică, învelișul nostru corporal-substanțial. Aici „eu” nostru intră în contact cu o altă lume exterioară pentru noi, cosmosul material vizibil.

Dimensiunea și profunzimea cunoașterii acestei lumi sunt diferite pentru fiecare persoană în parte. Și, dacă cineva are acest lucru extern

În timp ce aria din afara existenței noastre personale este foarte limitată, pentru un alt om de știință și gânditor iluminat este multifațetă, largă și voluminoasă. Dar chiar și pentru acest cunoscător excepțional al lumii exterioare, în comparație cu completitudinea întregii lumi existente, cunoștințele sale sunt foarte limitate. La limita cunoașterii, unde se ajunge la sfârșitul lumii cercului nostru cognitiv, cunoștințele noastre intră în contact cu o zonă de întuneric complet, ignoranță și ignoranță. Întreaga zonă a luminii cunoașterii este separată de întunericul ignoranței prin graniță, care este limita exterioară a abilităților noastre cognitive.

proprietăți. De la începutul conștiinței înțelese până la această limită a tuturor cunoașterii, cu alte cuvinte, întreaga zonă a cunoașterii este împărțită în numeroase straturi intermediare, care sub formă de cercuri separate sunt ușor descrise în desenul cognoscibilului, emanat. de pe fața cunoscătorului, ca dintr-o vatră, ale cărei raze pentru cunoaștere nu sunt nesfârșite, ci dimpotrivă, destul de scurte și limitate de întunericul absolut al necunoașterii (regiunea transcendentală a agnosticismului).

În desen, cercul alb din mijloc din vatră înseamnă spiritualitate exterioară persoanei din interiorul său. Printre sceptici s-a transformat într-un punct negru *). Spiritualitatea este un concept non-spațial și, prin urmare, reprezentarea sa cu un punct sau un inel alb este convențională. Straturile de la I la V inclusiv desemnează, așa cum am descris deja**), zone de autocunoaștere personală cu diviziunile pe care le-am stabilit. Inelul VI este întreaga regiune cognoscibilă a lumii exterioare, dincolo de care începe regiunea întunecată VII a ignoranței materiale complete și a presupunerilor și ipotezelor mentale.

Deci, în încheierea studiilor noastre preliminare, înainte de a prezenta și analiza separat toate aspectele cunoașterii, vom sublinia încă o dată că, pentru stabilirea științifică a cunoașterii, a trebuit să ne studiem propriul „eu” psihologic (az, adică principiul personal) și numai pe o bază solidă cunoașterea în sine, pe care o acceptăm ca statut, construim clădirea cunoașterii universale, adică toată munca noastră reală. Și acest principiu natural (psihologia), de dragul completitătții justificării, completăm cu două rânduri de legi ale unei alte proprietăți non-personale (nesubiective): 1) legea logică obiectivă (nu personală, ci mentală), adică legile gândirii exprimate în cuvinte (ontologie) și 2) subiect (obiectiv) model de mărime, inferență numerică și inferență (matematică).

Structura logică, structura matematică, împreună cu structura psihologică în unitatea lor conciliară, inseparabilitatea și nefuziunea vor constitui integralitatea justificării întregii doctrine a cunoașterii. Astfel, în însăși baza cunoașterii, se dobândește o trinitate de revelații științifice inseparabile și necontopite ale forțelor și ariilor cunoașterii.

Să evidențiem câteva dintre fundamentele înțelegerii esenței existenței în măsura în care aceasta este accesibilă minții, fundamentele simbolismului matematic al cunoașterii prin expresii algebrice și comparații grafice pentru a stabili condițiile exacte ale cunoașterii fiabile din ipoteze probabile. Aceste „ființe” și cele de zi cu zi. precum și înțelegerea numerică a esenței existenței va oferi metode științifice pentru înțelegerea adevărului de încredere.

*) Dacă ascunzătoarea sau sursa secretului ar trebui să fie indicată printr-o culoare neagră, atunci acest punct, în conținutul său secret, este negru pentru conștiința altcuiva. Dar nu există un secret interior care să nu fie făcut evident unei persoane în timpul iluminării sale personale.

**) Pagina 119 .__________

Fundamentarea originalității cunoașterii din interior. (Manifestare ontologică).

„La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu.” (Ioan I, 1).

Observații generale privind legătura dintre cunoaștere și cunoaștere.

Pe lângă legătura dintre cunoaștere și psihologie (sufletul) și pe lângă baza mentală pe puterile spirituale ale unei persoane spirituale, trebuie să stabilim o altă legătură și să dăm o altă justificare, și anume, să stabilim relația dintre cunoaștere și ontologie. Prin ontologie înțelegem studiul ființei, esența ființei, derivând acest cuvânt din verbul grecesc ei^£ = a fi, a exista și acel W - realitate, adevăr. Ontologia este studiul a ceea ce există de fapt, studiul proprietăților generale ale lucrurilor. Ființa, care există în afara noastră, este conectată în cunoaștere cu ființa noastră personală și cu existența personală și formează un eveniment cognitiv sau coexistență cognitivă, motiv pentru care este important să stabilim o viziune asupra conexiunii dintre cunoaștere și ființă pe baza statica cunoașterii, asupra cunoașterii unui eveniment la care mă aflu. propria esență. Dinamica cunoașterii, care stabilește cunoașterea mișcării (evoluției) și a echilibrului în mișcare, va completa statica.

Înțelegem ființa ca o desemnare generală a „toate ființa”. Ea conține cosmosul, care la rândul său îmbrățișează universul stelar fizic, lumea pământului cu locuitorul său spiritual, omul și lumina spirituală în întregime. Existența cosmosului neagă identificarea universului cu Dumnezeu, neagă așa-numitul cosmoteism, care este minciuna păcătoasă a panteismului păgân.

Concluzionăm despre existența lumii atât din existența Creatorului universului (cosmoteologie), cât și din existența omului însuși

(antropologia), adică din doctrina omului și din partea spirituală, mentală și fizică. Existenta lui Dumnezeu este preeterna, se deosebeste de existenta universului tocmai prin aceasta pre-eternitate, caci Domnul Dumnezeu, fiind insusi Fiinta, este creatorul existentei universului. Ființa se manifestă în spiritul omului prin cunoașterea sa, iar în cunoaștere ființa se identifică cu omul prin forțele conștiinței interioare. Cunoașterea este un fenomen al existenței mentale și spirituale, cunoașterea primordială pre-eternă este „Cuvântul”, care era Dumnezeu.

Ființa și cunoașterea sunt două concepte diferite, dar de aceeași ordine. Ele pot fi recunoscute:

1) pentru negarea reciprocă”. [ființa nu este cunoaștere, adevărata cunoaștere a ființei este imposibilă].

2) pentru reciproc opuse, dar apropiindu-se în limita identificării: [ființa trece în cunoaștere și apoi cunoașterea este ființă].

3) pentru afirmarea reciprocă'. [a fi în cunoaștere este adevărul ei, cunoașterea în afara ființei este o minciună].

Io Primul punct de vedere este kantianismul, dus până la absurd, când între ființă și adevărata ei cunoaștere se stabilește un decalaj de netrecut.

2° Al doilea punct de vedere este hegelianismul, care a condus gândirea Europei Occidentale la predominanța exclusivă a evoluționismului ființei și a evoluționismului adevărului (absurdul lui Spencer, Kuno-Fisher).

3 „Al treilea punct de vedere al slavofilismului, proclamat de Kireyevsky și Homiakov. Adevărata cunoaștere vie și credință sunt esența ființei, atașată de chipul cunoscătorului.

Această viziune ne obligă să pătrundem în profunzimea cunoașterii adevărului atunci când se întâlnește cu ființa față în față și este cuplată cu ființa într-un singur întreg, o totalitate. Ființa și cunoașterea au intrat într-o căsătorie legală. Dar această comparație din zona conceptelor generice, adică bilaterală sau binomială, nu este completă, deoarece această comparație se referă la astfel de concepte în care nu operează doar două articulații, ci trei. Căsătoria este un sacrament al doi, trebuie să se transforme într-un sacrament al trei, căci a fi și a cunoaște împreună nu se poate lipsi de o a treia ascunzătoare, adică de un consilier în treburile secrete sau mai degrabă de un ghid secret pentru a realiza adevărul și exprimarea lui. Pentru completitudinea cunoașterii, pe lângă faptul că este subiectul cunoașterii, cunoașterea în sine necesită și expresia cunoașterii.

Această a treia ascunzătoare sau sfătuitor este Cuvântul (λογος),

ca simbol al cunoașterii, ca întruchipare, ca manifestare în veșmântul exterioară a ființei în cunoașterea ei, a ființei în cuvântul spiritual. Ființa, cunoașterea și cuvântul sau simbolul – acestea se reunesc, sau mai bine zis se aliază, într-o tribrație numită consiliul trinității sau conciliaritatea.

Sfatul moral al adevărului este conștiința.

Ontologia, altfel judecata, deschide ușile sau ferestrele trinității conciliarității sau consiliului. Oferă Cunoașterii plenitudine și integritate, dezvăluind sensul, sensul și aspectul primei esențe a ființei spirituale, al doilea grad al esenței existenței mentale sau vieții [suflet = am (Fr.) în sensul literal animus (lat.) și anime. (fr), care înseamnă: suflet animat]; şi 3° existentă, altfel esenţialitatea fiinţei materiale (existenţei).

Ființa este ceva primar care precede și depășește gândurile – este ceva separat care se manifestă în cunoașterea adevărului și este îmbrăcat în haina cuvântului adevărului. Fără această ființă, nu ar exista nimic de manifestat, nimic de cunoscut și nimic de exprimat.

În cunoaștere, ființa este îmbrăcată în cuvânt, deoarece cuvântul este o manifestare, acoperire și purtătoare a semnificației ființei în cunoaștere. Cuvântul se naște din ființă și sensul său vine din ființă, dar toate trei se disting unele de altele, dar nu se pot separa. De aici și cerința de a lega și corela doctrina cunoașterii cu doctrina ființei în doctrina cuvântului; altfel, pentru a spune epistemologia și ontologia interacționează în colaborare cu logica.

Ființa este o manifestare a creativității; cunoașterea este înțelegerea sau realizarea de către noi a sensului de a fi derivat din creativitate, iar cuvântul, ca expresie a lui, este generat din ființa însăși, atunci când lumina (sensul) ființei strălucește peste el, pentru a răspândi sensul de a fi prin cuvânt oral sau tipărit. în lume în folosul omului și al iluminării lui. Prin urmare, problema creației în cunoaștere este fundamentală și toată cunoașterea a tot ceea ce există, esența și existenta este redusă la un singur centru de concentrare - la cunoașterea puterii creativității.

Puterea creativității extreme se află în mijlocul vatrei soarelui adevărului dogmatic, soarele cuvântului adevărului. De aici urmează importanța (semnificația) atotprețuită (capitala), radicală (radicală) și supremă (cardinală) a înțelegerii corecte, cinstirii și glorificării izvorului Creativității și co-originei Sinodului Sfintei Treimi. Cel mai mic păcat în venerația sa corectă este moartea

Păcatul corporal împotriva Adevărului este erezia proslăvirii lui Dumnezeu, este o blasfemie împotriva Duhului Sfânt, căci în El este puterea de manifestare a sensului imprecis al Ființei ulterioare și perfecte.

De aici sensul și demnitatea adevăratei dogme a Sfintei Treimi în înțelegerea cu adevărat intactă a Ortodoxiei și slavofilismului. Neînțelegerea cinstirii falsului Dogamat al protestului romano-catolic și a reformelor luterane împotriva protestului latin din Samago a fost exprimată în erezia filo-octică și spiritul sfânt al Sfintei Adunări a Pensiunii Evolyunsky a occidentalismului. reprezentant).

Regularitatea esenței cognitive. (Armonia în cunoscător, în cunoscut și în cuvântul cunoașterii).

„Ați aranjat totul în măsură, număr și greutate.”

Înțelepciunea lui Solomon. (XXI—28).

Cunoașterea este asociată nu numai cu cunoașterea aspectelor vieții sufletești-spirituale ale subiectivității, ci și cu cunoașterea esențelor lucrurilor obiectivității, adică, viața personală suflet-spirituală, ci și cu cunoașterea esențelor lucrurilor obiective. lucruri obiective.

Am atins de mai multe ori chestiunea esenței ființei, împărțind indivizibilul în trei laturi, adică distingând trei laturi în indivizibil: 1) existentul, 2) esența și 3) esențialitatea ființei, dar aici a trebuit să intrăm în această unitate de trei membri cu un alt scop, și anume să lămurim în prealabil și cât mai simplu și concis posibil (programatic) următoarele: Io în ce sens, 2° cum este exprimată prin simboluri externe, adică cuvinte, și 3° cum este descrisă de aparențe (cum este expusă) partea esențială internă a conținutului cunoașterii? Numim relația dintre ceea ce este spiritual, ceea ce este spiritual și ceea ce este material în domeniul cunoașterii „coerența legii”. Pe baza considerațiilor generale pe care le-am subliniat deja, par să apară trei astfel de părți ale acestei relații proporționale lege și sunt remarcate:

Io regularitate, sau legalitate - legalitatea unei ființe;

2° - dimensionalitate, sau număr-bazicitate - lege-proporționalitate a materialității;

3" este un termen de compoziție, sau regularitate, pe care îl înlocuim cu un sens mai larg al volumului, adică volumetricitate - regularitatea existentei Dintre acestea.

a trei legi ale proporționalității, a doua - dimensionalitatea numerică generalizează t-a și a 3-a, deoarece măsoară în sine. Numericitatea dezvăluie și semnificația esenței (esență exact cântărită), iar regularitatea spirituală va da existență. Înțelegerea esenței este dimensionalitatea acesteia. A măsura sau a compara înseamnă a raporta ceva la o unitate de măsură, iar cunoștințele pot fi măsurate după trei standarde: legea 1, a 2-a după număr și a 3-a după aspect (volum).

Legea fundamentală este aceea eternă și neschimbabilă, care determină stabilitatea și inviolabilitatea existenței. Numărul este iarăși acel etern care dă spațiu multitudinii și legitimității schimbării, creșterii, progresului (progresiunii în termeni matematici) și realizării finale a manifestării ființei. Aspectul sau imaginea este ceva etern, care este înglobat atât în diversitatea modificării exterioare, fără a încălca unitatea și constanța întregului, cât și în varietățile ființei. Primul determină constanța puterii creatoare a ființei, al doilea - constanța manifestării ființei, iar al treilea - constanța diversității tipurilor de ființă. Prima este descoperirea existenței spirituale, a doua a esenței sufletești și a treia a existenței materiale în primul rând, dar nu exclusiv.

Să privim cu mai multă atenție această serie de concepte, pentru că să nu uităm că ființa este viața în întregime, și nu manifestări de laturi în exclusivitate solitara.

I. Cea mai perfectă măsură și legalitate a ființei cunoscătoare.

Prin dimensiunea cunoașterii înțelegem o astfel de proprietate de bază internă a esenței cunoașterii, care la începutul sau primatul primordial și în dezvoltarea istorică a unui eveniment necesită compararea cu un „întreg” specific, imuabil, incontestabil și neschimbabil. Acest început trebuie să se recunoască în sine ca fiind cea mai perfectă unitate de măsură, ca singura măsură a existenței în eternitate. Aceasta este cerința puterii unificatoare a înțelepciunii.

Când luăm în considerare definițiile categorice, trebuie inevitabil să împingi expresii în același loc, repetând aceleași cuvinte fără ambiguitate. Tot ceea ce am spus (eu sunt), de fapt, este o tautologie.Consistența în lege a esenței cunoașterii este măsura unei unități de măsură, luată ca măsură exemplară a demnității cantitative, calitative și de altă natură a cunoașterii.

Aceasta este soarta tuturor definițiilor limitative (aici din nou în aceste două cuvinte există o tautologie inevitabilă în cele mai înalte definiții limitative). În cunoașterea ființei și a esenței sale, unitatea de măsură este adevărul sau, vorbind în limbaj spiritual, este Dumnezeu, căci Dumnezeu este adevărul ființei sau al ființei însuși. Hhomyakov derivă chiar cuvântul Dumnezeu din verbul „byt”, care corespunde cuvântului ebraic Iehova în sensul de a fi. (Hom. T. V, p. 539).

Adevărul, fiabilitatea și validitatea cunoașterii corecte și fidele este cerința primordială fundamentală a tuturor cunoștințelor de orice fel. Însăși măsura cunoașterii adevărate este singura cale către adevărul real. Și un asemenea adevăr, ca măsură a ființei, împarte toată cunoașterea în: Io fals fals negativ la stânga măsurii adevărului și 2° adevărat adevăr pozitiv la dreapta aceleiași norme. Există trei prevederi aici:

Io la dreapta cunoașterii este adevărul,

Gradul 2 de cunoaștere este calea corectă a legii,

Gradul 3 de cunoștințe este o minciună.

Acest „drept la dreapta și la dreapta la stânga” este spațiul mental al legii regularității, iar regularitatea însăși servește drept legiuitor al cunoașterii și dezvoltă o regulă de drept, pe care am numit-o regularitate.

Modelul cunoașterii își dezvăluie „magnitudinea”, „semnificația” sau „greutatea” și „valoarea” cognoscibilului și este studiată pe baza unor legi și axiome preliminare (dovada de sine și încrederea în sine a bunului simț) care sunt imuabile. , neschimbabil și incontestabil.

Aceste legi ale cunoașterii sunt strâns legate de axiomele gândirii în sine și depind puternic de ele, adică de legile gândirii și, prin urmare, cunoașterea din acest punct de vedere va repeta în mod corelativ toate tipurile de legi ale ontologiei [i.e. e. învățături despre esența exprimării verbale a cunoașterii tuturor aspectelor existenței - spirituale (metalogice), mentale (psihologie) și materiale (logică)], care se stabilesc în gândire. Cunoașterea va reproduce toate treptele scării de ascensiune rațională și irațională (probabilistă) a înțelegerii unei persoane care gândește la adevăr.

În istoria dezvoltării cunoașterii, această ascensiune s-a produs sistematic: a început cu simplul monism natural și artistic al logicii aristotelice; apoi, mergând în pas de melc pe calea lungă a dualismului vest-european, trece de la simplul dualism dezbinat al kantianismului la al 2-lea dualism coerent complex.

hegelianism; aici chiar se oprește, nepewHBáfl o anumită liniște a progresului, asemănătoare zborului nemișcat al săgeții lui Zeno a sofismului modern (dualismul stagnării depozitului budist); în cele din urmă, dezvoltarea cunoașterii ajunge la definirea sa corectă în conciliaritate și teoria probabilistică a cunoașterii.

Unitatea acestei conciliarități a cunoașterii corectează toate erorile pluralismului umflat manifestat în prezent, colectivismului și particularismului nefiresc, precum și alte încercări dureroase ale gândirii analitice vest-europene și dorința de a ieși din dualismul evoluționist către forme (metode) mai perfecte de științific. cunoastere si dreptate.

Am ajuns astfel la sistemul triun al gândirii ortodoxe și al înțelepciunii slavofile și la rațiunea colectivă slavo-filescă de cunoaștere.

Nu am putea atinge această latură a cunoașterii dacă nu am fi stabilit mai întâi exact pe cont propriu legile gândirii însăși, în funcție de viziunea noastră ortodoxă asupra naturii tricomponente a omului în întregul său *). Setul de legi de bază ale gândirii, în număr de nouă,

stabilește „planul” sistemului științific (teoretic) al cunoașterii. Și vom vedea că „planul” pe care îl recunoaștem nu este bidimensional plat și superficial, ci tridimensional volumetric și, prin urmare, folosim ca model nu un plan, ci un „aspect volumetric” sau un contur, nu o planificare . construcție, ci o „structură volumetrică”.

Acest sistem, volumul, este ceea ce am ales ca model pentru lucrarea noastră de față. Ordinea, modul de viață, așa cum spunem noi, sau orarul și nomograma (în cuvintele prof. P. A. Nekrasov) ale celor trei domenii de gândire și cunoaștere este o construcție volumetrico-dimensională a ontologiei, care conține volumetric logica, psihologie si logica pneumatica (la fel ca metalogica).

Trebuie spus că toate structurile de desen ale ontologiei pot fi atribuite legilor vizuale ale probabilității de coexistență și unui eveniment complex, probabilitățile fiind certitudini condiționale, iar certitudinile necondiționate fiind limitele probabilității, precum mărimile variabile care au propriile lor. comori.

Să reproducem integralitatea ontologiei din munca noastră

*) Baran Mikh. Ferd. Taube. „Codul legilor fundamentale ale gândirii” · Petrograd 1909, pag. 170 c. 1r. Recenzii ale acestei lucrări: 1° D. θ. P. „Munca paşnică” Nr. 7 1909; 2° Sfânt Stefanovici. "Rătăcitor". februarie 1909; 3° Prof. P. A. Nekrasova „Legile gândirii construite pe temelia Treimii”. „Revista misionară”. 1909. XI iunie. Nr. 6. Pag 841.

„Codul legilor fundamentale ale gândirii”. Întregul nostru corp de legi sau axiome este distribuit în trei direcții corespunzătoare: Io corespondența legilor gândirii matematice științifice material obiective cu rațiunea, 2° corespondența legilor gândirii filozofice și în același timp spirituale unificatoare cu mintea și 3° corespondența tuturor legilor gândirii spirituale, divino-morale, elevatoare cu mintea spirituală. În fiecare corespondență sunt notate trei legi. Cele trei legi ale primei corespondențe sunt legile înțelegerii materiale ale lumii a lui Aristotel*, cele trei legi ale celei de-a doua corespondențe sunt legile dezvoltate de hegelianism, adică. gândirea evoluționistă spirituală a logicii (psihologia) hegeliană și cele trei legi ale celei de-a treia corespondențe sunt legile viziunii spirituale supreme.

Dorind să conectăm construcția noastră cu lucrările matematice și filozofice ale prof. P. A. Nekrasov, să dăm o altă definiție acestor trei direcții de cunoaștere a ontologiei cu două logici (A și B) notate de profesor.

Io corespondența cu legile identității (logica clasică antică) care ghidează activitatea rațională asemănătoare mașinii – logica A, așa cum este indicată de prof. P. A. Nekrasov a adoptat în cartea sa „Credință, cunoaștere și experiență” *).

.   2° corespondența legilor cauzalității libere psihologice

tocilari care ghidează seturi subiective (personale) prin includerea mijloacelor de aur - logica operațională B așa cum este desemnată de P. A. Nekrasov;

și 3° corespondența cu legile „ordinei divine” sau „ordinii morale spirituale mondiale”, legând, potrivit prof. P. A. Nekrasov, subiecți, cu fir rafinat de percepție credincioasă **) sau credință, unul pe altul și complet limpede pentru nemuritoarea conștiință colectivă, care există în realitate imperceptibilă, ca o trinitate divină personală. Pe pământ, există în colecția nemuritoare de unități morale și spirituale ale uniunilor, cum ar fi biserica, statul, clanul, poporul și tribul etc.

Structura legilor gândirii ființei, vieții și adevărului este construită în următoarea ordine:

*) Pagina 96.

**) Percepția credincioasă nu trebuie confundată cu percepția mistică necurată a lui V. Solovyov; Purificarea ei este cerută de evaluarea cognitivă științifico-filozofică spirituală și filozofică și de judecata critică, care ia sub supravegherea sa mistica libertăților.

Nouă legi ale ontologiei.

I corespondență (axă). Trei legi călăuzitoare ale logicii: 1) Legea contradicției, 2) Legea identității de sine’), 3) Legea terțului exclus (Aristotel).

II corespondenta (axa). Trei legi călăuzitoare ale psihologiei: 4) Legea opoziției, 5) Legea identității opusului, 6) Legea mediei incluse (Laplace, Kant, Hegel).

III corespondență (axă). Trei legi directoare ale metalogicii: 7) Legea neconfluenței, 8) Legea indivizibilității și 9) Legea incluziunii și excluderii celei de-a patra (Leibniz, Homiakov, Doctrina creștină).

Acest tabel special este dat în cartea mea: „Codul legilor fundamentale ale gândirii” și este consacrat la figurat în următoarea imagine:

Trei legi directoare ale metalogicii (III).

7. Legea nefuziunii.

Trei legi directoare ale psihologiei (II).

4) /Legea împotriva/ dispozițiilor.

2) Legea gravitației/naturii.

3) Legea 5) Legea identităţii contrariilor. Trei eu direc-

exclus al treilea.

8) Legea cu privire la/r

separație.

legile logicii (I).

1) Legea contradicției.

6) Legea includerii celui de-al treilea.

9) Legea includerii și excluderii celui de-al patrulea.

a) Folosim cuvântul „saliozhestvenno” fără litera „d”, derivând-o din cuvântul „too”. Luăm cuvântul „identitate” din matematică și denotăm egalitatea a două valori nu numai ca mărime, ci și ca tip; nu numai 2a~ aja (egalitate), ci 2a = 2a (identitate).

„Acest desen a fost desenat de mine, vom continua cu fragmente din prezentarea noastră, din studiile filozofice clasice aparținând celor mai mari gânditori ai lumii antice și moderne, incluzând aici nu doar filosofi păgâni, precum Aristotel, ci și gânditori ai Europei de Vest moderne. păgânismul, ca Hegel *) și gânditori creștini, precum Pascal, Lubniz (Leibniz) și A. S. Hhomyakov. Desenul servește în scopuri mnemonice, ajutând la asocierea conceptelor metrice și reprezentărilor stilate, pentru o reprezentare vizuală convențională pe hârtie a adevărurilor absolute, de nezdruncinat, în general, de logică și ontologie. Întreaga varietate imensă de sarcini de gândire și cunoaștere este așezată mental (ca și cum ar fi proiectată geometric) pe una sau alta corespondență (axa de coordonate a viziunii asupra lumii). Este de la sine înțeles că judecata propusă, care în conținut reprezintă, parcă, un corp spiritual, sau mental sau fizic, poate și chiar ar trebui să fie reprezentată în multe alte secțiuni de analiză logică și algebrică; Mai mult, metoda matematico-statistică leagă descrierile, reprezentările și desenele sale, chiar și colorate, cu absolute matematico-geografice, atlase și desene cu tabele, diagrame, cartograme etc.”

Dar pentru apariția (expunerea) inițială a legii-volum-dimensionalității cunoașterii în concentrarea ei esențială, ca în mijlocul vatrei razelor soarelui cognitiv, această reprezentare vizuală nomografică este pe cât de suficientă, pe atât de necesară.

Legalitatea gândirii stă la baza legalității și a legitimității (corectitudinii) cunoașterii. Măsurarea în determinarea esenței cunoașterii este una dintre cele trei laturi ale proporționalității și, în plus, una esențială.

Cunoașterea, conform acestor principii de gândire, este triplă: Io izolat, 2° bifurcat conectat și 3° construit în unitatea întregului.

A. Cunoștințele izolate și izolate sunt autosuficiente (solipsismul lui Andr. Iv. Vvedensky, „eu însumi”), și nu există nicio legătură între ființă și neființă, între judecata a priori despre această ființă și percepția a posteriori a fiind . Al treilea, pe lângă cei doi, este dezbinat

Se știe că Hegel se considera un gânditor mai înalt decât Dumnezeu-omul Iisus Hristos; O astfel de îngâmfare hegeliană a mândriei satanice dezvăluie în ea o tendință de gândire anti-creștină.

Io existența vie doar a unui „eu” și a 2° ființă moartă sau inexistență, fiecare „nu-eu”, nu este recunoscută de cunoaștere și nicio punte mobilă nu este aruncată între ființă și presupusa posibilitate. Aceasta este baza filozofică a gândirii și cunoașterii antichității clasice, întărită de cele trei legi de oțel ale logicii aristotelice. Aristotel a fost cel care a stabilit legea terțului exclus, care a tocit gândirea științifică și a dat hrană din belșug inteligenței „sofiştilor”, care au observat prompt, destul de corect încă din cele mai vechi timpuri, un decalaj semnificativ în gândire. Acest defect (lacuna) a făcut posibil jocul mental al judecăților incorect stabilite (sofism) ale țestoasei lui Ahile și ale săgeții lui Zenon.

Filosofia opoziției izolate în civilizația vest-europeană are un reprezentant „strălucit” în Kant. El a aplatizat monismul natural al gândirii izolate al lui Aristotel într-un dualism natural patruunghiular. A reușit să demonstreze legitimitatea antinomiilor contrariilor reciproc distructive. El a derivat numărul de antinomii ca fiind patru, dar a încercat să armonizeze și să rezolve doar doi prieteni (perechi) de doi separat, adică din nou, ca și cum ar fi stabilit o legătură logică cu doar patru concepte a două antinomii, adică a dat patru unghiuri. dintre aceste două antinomii, dar cu puțin succes. Întreaga sa construcție se bazează pe opoziția judecății a priori și a posteriori, care nu pot fi rezolvate prin nicio legătură. El are un abis, la stânga căruia se identifică o poziție transcendentală această lumească, iar la dreapta abisului este un absolut neidentificat, de altă lume, transcendental, universal. Ambele părți ale cunoașterii există din punct de vedere juridic în gândire fără posibilitatea de a intra, ca să spunem așa, într-o uniune matrimonială — o uniune de reconciliere bilaterală. Odată cu această instituție, un gânditor protestant până la bază, Kant, s-a dovedit a avea o putere de gândire semnificativ mai mare decât reprezentantul protestantismului teologic, Martin Ivanov Luther însuși. Protestantul Kant era în același timp un separatist până la miez și nu cunoștea legătura adecvată dintre ambele părți ale abisului mental sau cognitiv.Kant era orb la podurile peste abis. Kant era neputincios împotriva puterii dătătoare de viață a gândirii probabiliste și a cunoașterii religioase. Cunoașterea ei este izolată și izolată de ambele părți ale abisului.

B. Cunoașterea este împărțită. El a văzut lumina în această chestiune și s-a împăcat stabilind o punte detașabilă între opus

În antinomiile lui Kant, celebrul Hegel - El a conectat inexistența separată de a fi din punct de vedere logic (sau mai degrabă psihologic) de conceptul de formare, implementare sau ființă (locuință) „das Verdun”, în cuvintele lui Hegel. Idealizarea lui a ființei și realizarea (realizarea) imaginară a gândirii ca realitate și, prin urmare, unirea identică a gândirii și a ființei cu predominanța accentuată a gândirii în ființă și predominanța gândirii asupra ființei, l-a ridicat pe Hegel. chiar culmile filozofiei. A fost un filosof prin excelență și filosofia sa a fost realizată pentru filozofia însăși, pentru că gândurile din lumea reală trăiau ca ființe reale în viziunea sa asupra lumii. Învățătura sa, ca gândire pură, autosuficientă, concentrată, a dat naștere unei școli și a dat naștere darwinismului, selecționismului și, în general, evoluționismului dualismului radical vest-european. Tendința tradițională evolutivă a gândirii în științele naturii este doar aplicarea hegelianismului în domeniul biologiei.

Hegelianismul a dezvoltat astfel un dualism coordonat al unei dezvoltări în două direcții opuse (monodualismul). Cunoașterea din punct de vedere hegelian, ieșită din iobăgie a kantianismului cu antinomianismul său neîmpăcat, s-a dovedit totuși a fi puține. Hegelianismul, la dreapta și la stânga, este carnea învățăturii lui Kant, așa cum se poate observa din patrulaterul antinomiilor lui Kant, în care punțile de tranziție abia sunt conturate.

Antinomiile, tezele și antitezele lui Kant se referă la patru prieteni (perechi) de concepte opuse: Io început - infinit - (conceptul de deplinătate), 2° simplitate - complexitate - (conceptul de compunere), 3° libertate - necesitate - (conceptul de creativitate), 4° creativ — aleatoriu—(conceptul de zeitate). Să ne imaginăm sub forma unui as de diamante în patru colțuri.

1. Ultimacy (început — infinit)

3. Creativitate (libertate-necesitate)

2. Compoziția componentelor principale (simplitate-complexitate)

4. Zeitate

(forță creativă - șansă)

Vl. Soloviev a tradus pe scurt și expresiv acest as al diamantelor (cuadratunghi) al contradicțiilor bilaterale kantian în rusă:

4- Poziția Io: Lumea are un început, o graniță în timp și spațiu.

— 1° Opoziție: Lumea este infinită în timp și spațiu.

4-2° Poziție: Totul în lume constă din simplu (indivizibil).

— 2° Opoziție: Nimic nu este simplu, dar totul este complex.

Poziția 4-3°: Există cauze libere în lume.

— 3° Opus: Nu există libertate și totul este natură.

Poziția 4-4°: Printre cauzele lumii există o anumită ființă necesară.

— 4° Opus: În această serie nu este nimic necesar, dar totul este întâmplător.

Kant a derivat tabele pătrangulare de judecăți, concepte de înțelegere și în patru moduri: Io prin cantitate, 2° prin calitate, 3° prin relație, 4° prin modalitate (calitatea acțiunii), iar ambele patrulatere se bazează pe construcția pe care Kant. a stabilit el însuși, și anume pe construcția forțelor fiziologice ale științelor naturii.

1

Axiomele vederii

II III

Percepția preliminară Analogia experienței

IV

Postulatele gândirii empirice în general.

1°. Prima antinomie a începutului nemișcat statistic și a neînceputului (infinitul) a lui Kant este rezolvată prin identificarea mobilă cinetică hegeliană a unui început infinit cu un sfârșit infinit. Fiecare moment și poziție de mijloc este focalizarea fără început, atât a începutului, cât și a infinitului, pentru fiecare punct al spațiului și pentru fiecare moment de timp, căci în această identificare infinitul atinge limita implementării sale și, în același timp, este începutul nesfârșitului. Schimbare. Limita este rezoluția primei antinomii.

2°. A doua antinomie este simplitatea și complexitatea. Opozitia lor este consistenta in evolutia (dezvoltarea) fiecaruia

un moment care, fiind un tot realizat în simplitatea unității care a avut loc, este în același timp sursa dezvoltării complexe a viitorului în limitele panmonismului și unității. Dezvoltare—rezolvarea antinomiei a 2-a.

Primele două au fost rezolvate de Kant însuși, dar rezoluția antinomiei a fost în general ridicată la nivelul unui nou început al filosofiei de celebrul său rival Hegel în doctrina identității.

3°. A treia antinomie a libertății și necesității a fost rezolvată de Marele Homiakov în supunerea morală liberă la lumina adevărului, adică în necesitatea voluntară a datoriei, care constituie conciliaritatea propriului comportament. Ascultarea este rezoluția celei de-a 3-a antinomii.

4°. A patra antinomie a ființei necondiționate cu ceea ce există condiționat și temporar este Dumnezeu și creația Sa. Este identificat în conceptul de creativitate. Creativitatea este rezoluția celei de-a patra antinomii.

Deci, patrulaterul cognitiv al lui Kant în rezoluția sa este transformat în următorul:

1. Limită.

3. Ascultarea.

2. Dezvoltare

Aici co-începutul creator al infinitului este identificat în conceptul de graniță sau limită I — începutul patrulaterului kantian. Limita dezvoltării este identificată în supunerea liberă creatoare. Iată expresia rezoluției finale a patrulaterului antinomiilor kantiene: Io începutul co-original (inițial) în limită, 2" dezvoltarea simplității în complex (în evoluție), 3° coordonarea libertății de subordonare față de nevoia de ascultare (început moral) și 4° manifestare necondiționată a condiționalului în creativitate Sf. Limită există unitate completă, dezvoltarea manifestă relație, ascultarea împacă necesitatea cu liberul arbitru, iar creativitatea produce mulțimi.Acesta este considerația noastră care va ajuta să-l aducem pe Kant. mai aproape de Chicherin, va ajuta la stabilirea tranziției de la patrulaterul lui Kant la celebrul patrulater Chicherin:

/ Edinstvo sobeznychaliya Retnoshenie Cochetanie

în dezvoltare * · acord

Set ♦)

creații

Trecerea de la unitate la pluralitate prin combinație (în sensul acelor de ceasornic) și. prin relația (în sens invers acelor de ceasornic) este complet simplă și logică. Chicherin a completat astfel schema antinomiilor lui Kant. S-a învârtit, dar nu a dat punctul axial al mijlocului, în jurul căruia se învârtea roata lui logică. Sarcina este să găsim această vatră înainte. „Să atragem atenția aici asupra faptului că această rezoluție a antinomiilor și revoluțiile sale au loc într-un cerc pe plan exterior, adică fără o adâncire concentrată în mijlocul planului cercului, precum și faptul că există nu este un punct de unificare concentrată. Și fără acest punct de intersecție nu există nicio legătură a răscrucelor, iar sfârșitul construcției coerente concentrate a esenței logice a gândirii și cunoașterii nu va fi atins. Cunoștințele lui Hegelian și Chicherin sunt bifurcate, deși unite de-a lungul liniei la Hegel, dar duale în circumferința cercului la Chicherin.

D. Cunoașterea construită în unitatea întregului. Sarcina construcției finale a fost foarte dificilă, deoarece era posibil să se găsească mijlocul vetrei atunci când toate sau majoritatea razelor de cunoaștere cuprinzătoare, coordonate, unite, erau concentrate în mintea gânditorului. O astfel de lucrare sintetică gigantică a minții nu putea fi realizată decât de un gânditor înalt spiritual la înălțimi morale ale vieții și credinței. Acest gânditor inspirat de adevăr a fost Marele Homiakov, care a rezolvat această întrebare extrem de dificilă. Schița sa brută pierdută și aruncată a unui mod de viață uimitor, deși nu complet prelucrat, a fost găsită după moartea sa în servietă. Să o cităm în întregime:

Despre libertate și necesitate **).

Ce este o substanță? Gândirea generală în raport cu privatul este străină, exterioară. Care este nevoie? Voința generală

*) B. Chicherin. „Bazele logicii și metafizicii” p. 15.

♦*) Acest pasaj a fost scris cu mult înainte de anii patruzeci, după primele studii ale lui A. S. Homiakov în filozofia germană și înainte ca acesta să-l studieze pe Hegel. Unele linii nu pot fi descifrate; dar s-a păstrat lucrul cel mai remarcabil: construcția proprie a autorului, care exprimă conceptul său despre relația dintre conceptul de voință și necesitate. Notă 10. θ. Samarina. Volumul II. Lucrări de A. S. Homiakov. I960. Ediţia a IV-a p. 429-430).

raport cu exteriorul privat, străin. Manifestatul, privatul, devine imediat extern, necesar.

Substanţă.

Spaţiu. Timp; tranziția spațiului în gândire. Gând *)
Necesitate.
Puterea este lege; trecerea puterii la libertate.Volya

Pentru diavol - putere.

Pentru oameni este lege.

Pentru Îngeri, voința altcuiva a devenit a lor.

Cu acest tabel, Hhomyakov a încercat să vizualizeze relația dintre materie și gândire cu necesitatea și libertatea. Homiakov a rezolvat antinomia începutului și infinitului în spațiu și timp nu în limitele unității universale, ci în gândire; libertatea puterii și necesitatea legii - în voință, dar Homiakov a produs aceste două acorduri și relații într-o ordine diferită de ceea ce se face de obicei. El a acceptat timpul ca tranziția spațiului în gândire, iar legea ca tranziția puterii în voință. Totuși, aici se poate observa omisiunea unei proprietăți destul de semnificative.

Homiakov a rezolvat acest decalaj doar cu un indiciu din trilogia care l-a urmat: 1° pentru diavol - putere, 2" pentru oameni - lege, 3° pentru Îngeri - voința altcuiva a devenit a lor.

Deci, conceptele lui Hhomyakov despre sclavia diavolului, dependența oamenilor și libertatea spirituală sunt conectate în conformitate cu conceptele de putere, lege și voință.

Vom da acestui mod de viață al lui Homiakov aspectul care este obișnuit pentru noi, adică îl vom prezenta rând cu rând și coloană cu coloană, dar cu adăugarea unei dezvoltări tranzitorii, indicată de el doar printr-un indiciu de relația diavolului, a oamenilor și a îngerilor cu puterea, legea și ascultarea.

• *) În opinia noastră, măsura sau măsura gândirii.

Număr de baze - Conexiune   principiul trei baze de concentrare unidimensionalitate pe două fețe de dimensionalitate
substanță, existență materială.   spațiu-timp1gând 1 (măsură)
esența necesității mentale este   spirituală - puterea spirituală asupra materiei - legea și subordonarea - voința cuiva
puterea spirituală   este sclavia minciunii, munților. acces, ispita, dependență de dorința umană, libertatea alegerii sfinte

În prezentarea noastră a celor nouă aspecte ale cunoașterii naturii materiei și a omului, acest mod al plinătății cognitive a vieții și al atingerii scopurilor umane (căci cunoașterea spirituală în credință este inseparabilă de isprava vieții și a ființei) a fost exprimată în un mod ușor diferit. Modalitățile noastre de viață (p. 96 și 114) au adoptat, cu aceeași esență, o distribuție diferită, o aranjare diferită, poate mai firească.

Modul de viață al lui Hhomyakov nu numai că nu a fost dezvoltat în detaliu de către el, dar nici măcar nu a fost pe deplin clarificat. Poate că masa ar fi luat o altă formă. Un lucru este important pentru noi acum: să ne asigurăm că ceea ce a fost neconectat la Kant este

conectat și coordonat la Homiakov. În prezentarea ulterioară, această rutină conform lui Homiakov ne va servi de mai multe ori ca forță călăuzitoare a gândirii. Un lucru care încă mai lovește ochiul este măsura în sine a legii sau măsurarea gândirii exprimată în legi, care sunt distribuite sub forma unei structuri complete, integrale, unite. Aspectele cunoașterii, datorită faptului că sunt în concordanță cu legile gândirii în sine, au primit justificare logică și schematică. Măsura cunoașterii se găsește în măsura gândirii. Aici, acest criteriu predetermina imediat nu numai proporționalitatea gândirii și cunoașterii, ci și construcția lor într-un sistem triun. Standardele, structura și sensul aplicate cu strictețe într-o conciliaritate general agreată vor oferi prezentării noastre frumusețea, evidența și claritatea dorite.

Și într-adevăr, tabelul (structura) lui Hhomyakov, reprezentat linie cu linie și coloană cu coloană într-o distribuție triplă, este similar în aspect cu structura lui Vl. Solovyov, a fost acceptat de noi ca un model pentru tot ceea ce a fost prezentat până acum și va servi drept model pentru toate lucrările viitoare. Această „planaritate” și-a pierdut proprietatea de suprafață plană și a devenit, așa cum am indicat deja, volumetrică.

Planificarea transformată în volumetricitate și cu

duce de la o-trinitate, adică tripartitititatea unită, la unitatea triplă, adică la unitatea tripartită. Monotriada se transformă în monism trihotomic.

Numele Trisagion este slăvit și sfințit în mărturisirea Dumnezeului Ipostal în Treime în marea doxologie Sfânt, Sfânt, Sfânt, slăvit în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Acesta este soarele unic tri-solar al adevărului ortodox, și nu orice altă glorie *). Cunoașterea trebuie aliniată după chipul și asemănarea înțelegerii ortodoxe a Treimii în unitatea Sfintei Treimi cu trei poștale.

II. Dimensiunea numerică a materialității percepute.

Natura bazată pe lege a cunoașterii ne-a condus la bazarea pe numere și la baza planului, și anume la o trinitate și volumetricitate.

Să ne uităm la ceea ce trebuie înțeles prin caracter de bază sau numericitate și cum diferă numericitatea de regularitate?

Așa cum regularitatea în cunoaștere este corespondența ei cu legile gândirii, tot așa numericitatea este distribuția fundamentelor cunoașterii în raport cu conceptele cantitative. Fiecare concept care poate fi acceptat ca bază pentru distribuția aspectelor cunoașterii conține un subconcept numeric, așa cum se poate vedea din justificarea numerică a celor nouă legi ale gândirii înseși, deoarece primele trei legi ale logicii aristotelice sunt expresii ale monismului pur. ; legile dezacordării psihologice hegeliene manifestă unitatea dualității, iar legile noastre metalogice nu sunt altceva decât o

justificare pentru unitatea dogmatică. Orice proporționalitate în general se măsoară deoarece în profunzimea ei conține și poartă un anumit concept numeric.

Această justificare internă a esenței fiecărei cunoștințe prin număr și proprietatea ei poartă în sine conceptul unui anumit număr 0, li 2, 3 etc. pe care îl numim număr-bazicitate sau numericitate.

Cunoașterea bazată pe conceptul de inițialitate - proprietate zero, united™ - proprietate unică, două

*) Diferența dintre glorificarea ortodoxă de la protestantul romano-catolic și cea luterană este subliniată de noi în carte: Baron M. F. Taube „Vladimir Solovyov, Rusia și biserica mondială”. Paris 1889 Harkov. A doua ediție a „Munca pașnică” 1907

compozit și bifață - proprietate duală, tri-unitate - triplă proprietate etc., este cunoaștere numerică. Este proporțională, atât cu tiparul pe care l-am analizat, cât și cu cealaltă latură a sensului extern - cu aspectul și aspectul. Unitatea de măsură pentru proporționalitatea numerică este conceptul marginal și limitativ al unității în sine.

Unitatea este autodeterminată și automăsurată, ca măsură inițială în deplină unitate.

Proprietatea gândirii de a pune un anumit număr ca bază a unui concept abstract pentru a realiza o înțelegere matematică precisă a acestuia și pentru o recunoaștere sublim de profunzime a sensului de la rădăcina înțelegerii înseși a ființei servește ca o modalitate. de cunoaştere corectă a tuturor lucrurilor, deoarece această cunoaştere a tuturor lucrurilor trebuie să conţină şi o bază numerică. Dacă prin conceptul de existență considerăm Pre-Eternul, Veșnic Existent, adică Domnul Dumnezeu Furnizorul, Creatorul și Atotputernicul, atunci chiar și atunci recunoașterea faptului că cunoașterea Existentului conține o bază mentală numerică va fi doar o confirmare a mărturisirea dogmei veșnice, și anume biserica dogma Treimii, păstrată intactă doar în Ortodoxie.

Ființa co-începută numerică a Dumnezeului Existent va fi exprimată prin faptul că acesta [primul-Dumnezeu sau supra-Dumnezeu, după expresia nevrednică a unor gânditori (N. Berdyaev)] este Sfânta Treime, tripartită, co- semnalizant, consubstanțial, conștiincios, inseparabil și necontopit, simplu și misterul acestei simplități a trinității este mare. Dumnezeu sau Ființa atot-pre-eternă este triplă în diversitate, adică în Persoane sau Persoane. Principiul său creator este triplu: creația Io, natalitatea a 2-a și originea a 3-a; omul este și el triplu, creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, dar nu după Cea existentă, puterile sale cognitive, inițiatoare sunt triple, cunoașterea lui este triplă. , structura lui externă trebuie să fie și ea triplă. În caz contrar, cunoașterea trebuie să fie triplă.

Prin urmare, cunoașterea în profunzimea profunzimii sale concentrate, atunci când se simte una cu ființa dătătoare de viață, conține un concept numeric și, în plus, unul triplu. Trinitatea, fiind expresia primară a „nimicului” biblic co-original, imprecis al creativității, conține, nu intrând în câmpul manifestării în lumea exterioară, ci în profunzimea propriului centru de concentrare, și conține conceptul de unitate. , dualitate și triplicitate. Separat, „cuaternar” nu este un concept

primar, deoarece este fundamental dual; și anume dualitatea duală, cu alte cuvinte, există deja o pluralitate și, în plus, indiferentă în felul în care este compusă în sine multiplicitatea: A) după adunarea lui 2-|-2, B) după producerea lui 2 X. 2 si D) dupa gradul - 2?. Este încă patru: 2 + 2 = 4, 2X2 = 4', 22 = 4. Cinciplu etc., pentru infinit, conţin combinaţii succesive de număr primar în diversitatea oricărei multiplicităţi.

„Cuaternar” este exclus din numărul inițial de bazicitate, deoarece trinitatea reprezintă deja totalitatea; este al patrulea concept original al acestuia, conținând completitatea și acordul conciliar al nimicului original (0). unitate și dualitate. Aici trinitatea însăși este al patrulea, nu independent, ci un principiu numeric coerent colectiv, mediator, auxiliar, dependent, reciproc, inclus în însăși trinitatea bazelor numerelor.

Prin urmare, distingem doar trei baze numerice inițiale:

a0 începutul inițial de semnificație zero, valoarea Și

aspectul .... O

in4' individualitate unica.....................1

r°   de combinație duală................................2,

ca început al multiplicității, care sunt toate unite în conceptul de d°-trinitate, situate la granița, la granița, (la granița) între totalitatea individuală a unității și multe-diferențe ale mulțimii la o nouă polaritate transcendentală bonpol cu evoluții nelimitate în interval. Începutul co-original al tuturor este a și ω. primul și ultimul, începutul și limita tuturor ființelor existente și cunoscătoare și cognoscibile (în același timp).

Să luăm în considerare diferitele cazuri ale numărului de elemente de bază în ordinea cantității conținute în acestea.

1)   Reprezentantul conţinutului exclusiv nihilist al cunoașterii goale zero este nirvana ființei, epistemologia iluzionismului hindus și a trans-cedentalismului acosmic.

2) Reprezentantul întregii (întregii) unități pure și exclusive separate și unite este filosofia lui Aristotel, un monist prin excelență.

3) În conștiința clasică religioasă și filozofică se afirmă cunoașterea existenței eterne - realismul vieții și al cosmosului. Realismul mental și spiritual în lume și-a găsit locul cuvenit în conștiința universală conciliară a Ortodoxiei. Atom al lumii clasice (Democrit), mo

deasupra lumii central-europene (Lubnitsy), iar în cele din urmă personalitatea și Persoana în Treime (Vposta) în creștinismul ortodox sunt trei unități numerice de bază ale cunoașterii: Io ale universului material existent, 2° din lumea ființei vitale și esențiale. şi 3° a luminii fiinţei spirituale.

4) Reprezentantul multicompoziției cu multiplicitatea, multi-partea și diversitatea sa, multi-față și multi-compoziție este filosofia de inducție a gânditorilor englezi. diverse Bacons, Spencers, Darwins etc.

5) Baza neantului cognitiv în sensul conciliar pozitiv și în sensul budist negativ al nihilismului este începutul (inițialitatea) unei integrități separate - unitate și începutul multicompoziției - multiplu.

Să dăm trei desemnări simbolice pentru aceste concepte: început - Oo, unitate - 10 și pluralitate - Mo.

D Această mulțime inițială Mo într-o construcție planificată respectă legea triplicității și, prin urmare, exponentul său (30), numărul trei și, Δo, o figură plată sau un triunghi cu bază deschisă. Întregul triunic este expresia generală de bază a numărului-dimensional și a numărului de bază a tot ceea ce poate fi cunoscut. Ί

Nu clasificăm ceea ce este dual în sensul original (2P) ca o mulțime ca o stare de trecere de la nimicul zero la supertrinitatea dezmembrată a mulțimii.

La această listă adăugăm conceptul de infinit și conceptul marginal de „ALL” (PAN), unitatea de completare all-inclusive.

Acum rămâne pentru noi să enumerăm toate cele șapte varietăți de bazicitate numerică în ordine:

1° gol nudism și nihilism nimic, gol (baza cunoașterii budiste) - zero (cu litera „y”) (0).

2° singularitatea (monismul), Aristotel, iar în exclusivitate urâtă solipsismul (egotismul în cunoaștere) este unitatea (1).

3° dualitate (dualism) Kant, Hegel, Chicherin (dualitate dublă) – doi (2).

4° triplicitate (tricotomism colectiv colectiv, triadă. Vl. Solovyov - trei (3).

5° pluralitate (pluralism) (Mo) *). Pentru a completa imaginea, haideți să adăugăm încă două baze ale cunoașterii din altă lume:

*) Începutul pluralității nu este trei-fundamentalitatea conciliară, ci patru-fundamentalitatea, care este acceptată de robia evreiască, unde a patra se adaugă la trei, ca legătură cu pluralitatea: D-nik intră în patrulater. a tamburinei de diamante.

6° infinit, a două proprietăți: începutul supra-extremității și dincolo,–[zero cu litera „O” și infinit] Oo și CO0.

7° TOATE comprehensiune, universalism, (panlogism), - notat cu litera Po (pan) panmonism, unomnie.

În cele din urmă, un rezumat general atotcuprinzător al tuturor conceptelor de bază în cunoaștere – conciliaritate, universalitate (Σ0)'

Fiecare cunoaștere bazată pe unul dintre aceste gânduri numerice separat și izolat păcătuiește tocmai de înstrăinare și discordie. Deci comprehensiunea sintezei universale artificiale a lui Vl. Solovyov, în expresia potrivită a lui N. Berdyaev, este „o rămășiță a hegelianismului și o tendință spre raționalism gnostic” (p. 8, Phil. Free).

Atoatecunoașterea poate fi doar cunoaștere spirituală, și nu mistică și nu magică. Reprezentanții cunoașterii spirituale, integrale, vii, colective, universale au fost Kireyevsky, Homiakov, Mitropolit. Filaret, Bp. Feofan. Ea se realizează numai în plinătatea faptei vitale a sfinților, purtători de Dumnezeu și luptători ai lui Dumnezeu (luptători pentru Dumnezeu și cu ajutorul lui Dumnezeu), desigur, ceea ce nu are nimic în comun cu sinteza eclectică universală gnostică a monismului modern (Hegel).) sau sincretismul și integrarea lui Vl. Solovyov și teozofia ceață.

Să distribuim basicitatea numerică linie cu linie și coloană cu coloană:

iniţial Javerage¡ i. !i ¡ final
reparabil. 1¡ nudism Oo panmonism Po
multiplicitate intermediară m„ 20infinit eo0
final Oqq zero polar infinit Completitudine A + B complex

Noi, pe lângă principiile numerice explicate, am introdus în modul nostru de viață conceptul unui al doilea zero polar în opoziție în nelimită infinită unde are loc a doua alternanță de semne, unde co trece prin eo0 în - co; 2” și al doilea concept de completitudine, unde

completetitudinea acoperă iraționalitatea și imaginaritatea, care, de asemenea

sunt recunoscute și recunoscute prin gândire nu numai ca matematice, ci și ca executate, despre care vom discuta mai târziu.

Aici la zero există trei sensuri, trei sensuri: 1°) inițialitate, - de exemplu. zero (cu litera „O*) viteză = liniște, zero grade de căldură și frig. 2°) absența - (zero cu litera „y”), care este ridicată de budism la absolutul de inexistență goală inexistentă, cu excepția cazului în care se consideră că acesta este împărăția diavolului cu minciunile și înșelăciunea lui (iluzie).). Aici „îndreptățirea” nu este pentru binele cerului sau al Împărăției lui Dumnezeu, ci pentru îndreptățirea vieții prin moartea răului și a iadului. 3°) conceptul de zero, un semn alternant infinit de mare, leagă conceptul de vid și „nimic” inițial (0o) cu conceptul de „TOT” finit inteligibil (Po) Acest zero se notează =0æ.

De fapt, zeroul inițial și zeroul care conține gol sunt diferite ca origine: unul este rodul diviziunii: 1" în sensul zdrobirii în părți și al dezmembrării în părți; o astfel de bază numerică determină parțialitatea și multiplicitatea începutul micșorării;2° în sensul conținutului cu raportul zero conținut este o nedeterminare numerică corelații Helenity.Începutul micimei este un zero în conținut, dar este începutul multiplicității sau al creativității, nu ca rod al diviziunii , ci ca concept.În acest caz, obținem al treilea zero de co-origine, sursa a tot ceea ce a creat de Dumnezeu - acel zero creator biblic și evanghelic și acel început - „.nimic”, din care universul, pacea și lumina a apărut.

Acest zero nu este zeroul vidului de conținut, ci este un mister de necunoscut, dar nu în sensul necunoașterii agnosticismului, ci ca un început, înaintea căruia nu a existat nimic (în afară de ființare) și ceea ce devine deci să fie, că este, ființă, ființă existentă și ființă manifestată. Atât nimic (O,,) cât și totul (Po) sunt unite și coexistă în conceptul de creativitate.

Notăm zeroul divin al creației (nimic biblic) cu semnul 0”, nimic nu este atot-completitudine, sursa atotputerniciei a tot ceea ce este creat, aceasta este 1” Providența lui Dumnezeu și, ca prim gând al existenței, este primul și ultimul dintre toate; aceasta este 2" Providența sau Providența lui Dumnezeu și, ca prevedere a existenței, el este "și ω pentru tot; acest 3° el, în cele din urmă, este Predestinarea (predeterminarea) lui Dumnezeu, limita inițială și finală a Divinului său. conștiința - începutul și sfârșitul tuturor

Zero și zero și a nu crea nimic (0") poate primi și un al patrulea sens și sens de zero, și anume, atunci când exprimă o relație nedefinită (°/o). Aceasta nu corespunde acțiunii aritmetice de împărțire (conținut),

nici înmulțirea luată separat, dar corespunde atât înmulțirii, cât și împărțirii luate împreună și nu separat, deoarece - există η

şi m : η şi m X l/η. [Aici semnul (/) denotă raportul, iar semnul (:) denotă diviziunea].

•Cunoașterea, ca acțiune, corespunde în cerințele sale medii obișnuite tocmai acestui raport -? -1 η cu incertitudinea sa inițială °/o. Conștiința creatoare este 0° într-o altă incertitudine conform incertitudinii esențiale sau chiar reale, care numai pentru sine este certitudinea reală și acțiunea liberă a creativității, principiu fundamental și indivizibil.

Întregul curs de creștere după unitatea de măsură de la 0 la oo va fi exprimat printr-o serie cu două fețe între 0 și 1, 1 și oo: 0, -, -, -. . . . , - = 1, 2, 3, 3+ G, 3 + 2 .... la e-sti. η η η η

Identificăm trei membri ai mijlocului 1, 2, 3. care vor exprima în imagini numerice (simboluri) unicitatea (monismul), cea două (dualismul), tri-bazicitatea (tricotomismul) cunoașterii Gradul 1 al începutului manifestat, gradul 2 de dezvoltare și gradul 3 al mulțimii.

Inițialul sub-ultimul (început-ultim) 0 și finitul transcendental (sau super-ultim) vor fi fie începutul și sfârșitul, apoi „și ω (az și zhitseyu), apoi primul și ultimul din spiritul creator .

Conceptele de început sub-ultim, continuare numeroasă și finitudine (limită) super-ultimă sunt însoțitori necesari pentru cunoașterea corectă a bazei numerice și a dimensionalității lucrurilor, a esenței și esențialității ființei.

1" trinitate este o trăsătură distinctivă a existentului, 2° unitatea - esența și 3° triadicitatea - existentul. Acest număr-bazicitate determină doctrina celor mai înalte definiții și generalizări, nu în sensul cunoașterii ființei, ci în sensul simbolismului acestei cunoștințe în cuvinte, forme și numere Aceste generalizări există atât în unitățile și părțile întregi ordonate inițiale, cât și în definițiile finale, limitative ale gândirii (totul, nimic etc.).

Structura tripartită a acestor partiții de gândire și înțelegere a cunoașterii categorice sau, cu alte cuvinte, simbolice, predetermina structura imediat ulterioară a cunoașterii, care (este deja clar acum) ar trebui să fie triplă.

Acestea sunt cerințele și obiectivele structurii (sistemului) alese de noi. S-a pierdut domeniul liber sau liber al cunoașterii. Cunoașterea este separată de partiții. Cunoașterea ființei se transformă în cunoașterea granițelor și a granițelor, marcate de semne de graniță, stâlpi, dar nu trebuie să fii stânjenit nicio clipă de o asemenea

inferioritate aparentă a cunoașterii, pentru că nu există altă modalitate de a transfera participarea cognitivă la a fi. în imaginile materiale corespunzătoare, Io ca cuvânt, simbol, deseori încadrând fără milă conceptul, 2° ca aparență, șlefuind aspectul, 3 ° ca număr, limitând uscăciunea și uneori un semn al celor mai nesemnificative, hieroglife fără niciun fel design extern semnificativ. Categoriile sunt ultima chestiune a cunoașterii vie a minții credincioase și a minții credinței, dar așa cum cântarea este transferată cu cârlige pe hârtie, așa cum cuvintele sunt transferate prin semne alfabetice și semne de punctuație, așa cum frumusețea este prin grafit și vopsele, la fel sunt conceptele de cunoaştere pe categorii de gândire. Ce poți face - omul este imperfect și imperfect, în primul rând, în cunoaștere. Adevărul vieții trebuie să corecteze și să ispășească păcatele simbolismului.

Ontologia nu îndrăznește să distrugă logica, psihologia și metalogica, nu îndrăznește să orbească vederea minții și a spiritului, altfel va fi mai despotică, chiar indiferentă în esența sa, la accidentul logic, logica sorții păgâne.

Categoria gândirii, conturul aparențelor și baza numerelor sunt doar simboluri ale transmiterii în cuvinte pe hârtie a adevăratei cunoașteri a existenței și, așa cum o traducere este întotdeauna mai palidă decât originalul, așa cum o pânză este întotdeauna mai palidă. decât natura vie, deci cu atât mai palide și mai cețoase sunt definițiile vârfurilor, definiția conceptelor, însuși conținutul lor și însăși esența lor.

Cunoașterea originară este experimentată și contemplată în viață doar de către ascetul spiritual al adevărului sfânt. Cunoașterea necesită realizare, experiență și apreciere; cunoașterea autentică necesită grijă să nu fie distorsionată de simboluri: categorii, număr și aspect (plan). Va fi cel mai puțin eronat dacă apariția tuturor cunoștințelor găsește sensul tuturor simbolismului logic, psihologic, metalogic. Afirmăm semnificația simbolismului pe dogma bisericească a proslăvirii într-o trinitate a Sfintei Treimi în trei poștale conform mărturisirii și cinstei ortodocșilor. Recunoscând conciliaritatea sinodului Sfintei Treimi, nedespărțirea și necontopirea acestuia, precum și consubstanțialitatea Persoanelor, considerăm procesiunea Duhului Sfânt din Fiul ca o erezie, o ispită la ghinionul filiocesc al protestul Romei. Acest protest este dogmatic

împotriva conciliarității, un protest împotriva logicii supremației papale, care a înlocuit logica credinței vieții conciliare.

Am stabilit simbolul puterii creatoare în expresia matematică 0°.

0° este acel început de la neînceputul căruia toată diversitatea, diversitatea, multi-cogniția este creată, naște și emană în secret. Acest principiu secret al ignoranței în recunoaștere prin credință este sursa acelei puteri de a crea secrete care dă cunoașterii putere, putere și autoritate. Îndrăzneala secretă creatoare a cunoașterii, marea sa putere a credinței, este concentrată tocmai în manifestările

inițiale ale cunoașterii. Însuși Marele Homiakov, în ciuda toată modestia cunoștințelor sale creștine, era îndrăzneț și încrezător până la insolență în cunoașterea spirituală. El însuși vorbește despre încrederea sa de nezdruncinat, îndrăzneala lui imperioasă și pretenția sa nemărginită.

„Obligând o persoană să fie îndrăzneață”, repetăm cuvintele lui N. Berdyaev în Filosofia libertății, „prin îndrăzneala voinței, el dobândește darurile recunoscătoare ale Duhului. Când nu este singur, când Duhul trăiește în el, atunci întrebarea omenească egoistă și deșartă despre mărimea darurilor va dispărea. O persoană nu are dreptul, ci datoria de a fi un vestitor al celei mai înalte plenitudini a adevărului, adică. el trebuie să spună „ceva”, și nu doar „despre ceva”. Îndrăzneala vine doar prin credință. Homiakov vorbește bine despre încrederea lui imperioasă, despre îndrăzneala sa, despre pretenția sa exorbitantă: „Datoresc acest drept, această putere, această autoritate numai fericirii de a fi fiu al Bisericii și deloc vreunei puteri personale a mea. . Spun asta cu îndrăzneală și nu fără mândrie, căci se cuvine să fim smeriți în ceea ce dă Biserica.” Biserica face din om un geniu, un posesor al Duhului” (pp. 3-4).

Adevărul bisericesc și dogma Ortodoxiei dătătoare de viață și cunoașterea bazată pe ea sunt legi imuabile de adevărată încredere și dacă cunoașterea trebuie să fie cerută pentru a îndeplini o datorie morală (căci fiecare acțiune umană și rodul unei acțiuni trebuie să fie moral), atunci conducătorul acestei îndatoriri morale trebuie să fie dogma adevărului Bisericii conciliare universale. Recunoașterea și implementarea dogmelor fundamentale ale adevărului ar trebui să fie piatra de temelie a construcției care generalizează știința, cum ar fi cunoașterea.

Toată creativitatea cunoașterii se bazează în mod dogmatic pe adevărul Credinței; este o cunoaștere pozitivă a vieții, din care principalul lucru este cinstirea lui Dumnezeu și glorificarea lui Dumnezeu. Să-L slăvim pe Dumnezeu în lucrarea noastră de cunoaștere cu adevărat și

glorios, și anume prin „Cuvântul Adevărului”, adică. conform dogmei Ortodoxiei Conciliare.

III. Volumetricitatea cunoștințelor existente.

Regularitatea, pe lângă regularitate și numericitate, necesită o a treia expresie, nu una internă personală, nu un co-original intern, ci un principiu extern, reproducător... din interior spre exterior. Aceasta este dimensiunea legală a planificat, primar, posibil (potențial), așa este aspectul extern, aspectul sau imaginea viitoarei detectări și manifestări. Aceasta este ordinea compoziției. ca o proprietate internă de cristalizare într-un anumit tip de exterioritate a structurii interne a esenţialităţii conceptului şi cunoaşterii, căci obiectul cunoaşterii este fiinţa însuşi, şi. ființa se manifestă în multe feluri, multe componente, multe fațete. Cu cunoștințe cuprinzătoare, oferim calea corectă și directă către cunoștințele

neaplicate și, prin urmare, ne conectăm corect cu ființa sau, mai degrabă, cu participarea semnificativă la ființă. Acest contor de volum trebuie să fie de radiație sau separare multilaterală (în sensul răspândirii, împrăștierii, răspândirii razelor în toate direcțiile). Posibilitatea de a trimite razele soarelui cunoașterii în direcții diferite este punctul de plecare al oricărei distribuții a tot și a celui în multe. Această posibilitate de diferențiere primară internă nu aparține domeniului cunoașterii raționale, nu numai domeniului conștiinței raționale, ci și recunoașterii intelectuale, conștientizării mentale, care, împreună cu dovezile și recunoașterea, vor constitui completitatea măsura cuprinzătoare a legii.

Cunoașterea rațională, ajungând la conștiința rațională, este o manifestare secundară. Și-a pierdut prospețimea originală și s-a învăluit în diferite simboluri ale cunoașterii: concepte de 1", cuvinte de 2° și imagini artistice de 3" ale aspectului exterior sau aspectului.

Aici se observă o manifestare care se intensifică treptat: mai întâi un gând, apoi un concept, exprimat verbal cu sunete sau în scris cu litere, apoi, parcă, cu un desen sau un desen, îmbrăcându-se într-un halat sau altul, într-unul sau altul. aspect.

Existența, expusă de cunoștințele primare, la începutul ei se înmulțește (se înmulțește) sau se împarte în părți. Natura primatului său este de așa natură încât, fiind una în esență, se manifestă de trei ori în existență. Cunoașterea este experiența inițială a multiplicității primare

proprietate, care precede ideea înțeleasă inițial, exprimată în cunoaștere prin simboluri: Io cuvinte. 2° numere și 3° imagini. Experiența cunoașterii (instantanee sau pe termen lung, nu contează) nu poate fi alta decât completitudinea și complexitatea experienței. La început, aceasta este o condiție necesară, deoarece constituie centrul vetrei cognitive sau al soarelui, răspândindu-și razele căldură-lumină-tăcută în toate direcțiile. Completitudinea experienței, a valorilor și a realizării nu poate fi privită ca ceva opus sau, cu atât mai puțin, ca ceva contrar cunoașterii. Experiența, valoarea (conștiința) și realizarea sunt cunoașterea în sine.

Așadar, sistematicitatea (în opinia noastră, volumetricitatea) se cere ca ceva premergător sau, mai degrabă, ca ceva coexistent stabilit numeric de noi pentru o delimitare și mai vie și o finalizare semnificativă a cunoștințelor.

Numericitatea este o proprietate sau o trăsătură a naturii cunoașterii în însăși originea ei din existență, în însăși isprava și experiența și experiența de sine, bazată pe diversitatea numerică, diversitatea. Doar această fragmentare și parțialitate, în același timp totalitatea compoziției, produce versatilitatea cunoașterii și îi conferă aspectul și modelul corect. Dacă totul ar fi exclusiv unul, și nu dintr-o singură bucată, întreg, integral, integral, atunci nu ar fi nimic de

distins, nu ar fi nimic de recunoscut, căci cunoașterea, venită din cea co-originală, operează pentru a recunoaște diferențele și un singur întreg necompus ar fi dat cumva imediat, atunci nu ar fi nevoie de cunoștințe: Io sau totul ar fi un „nimic”, „neființă” budist 2° sau baza unor concepte înșelătoare, rădăcinile ispitei și minciunilor satanice. , adică moartea gândirii. Inexistența în sine nu există, nu există și nu poate exista nici în prima ființă, nici în cunoaștere și totuși nu poate fi considerată ca bază a vieții în multe și variate religii.

Absolutismul zero cognitiv Woodian este cea mai mare absurditate sau pur și simplu cea mai insuportabilă, cea mai goală prostie, pentru că ea însuși este golul neantului absolut.

Dualismul neîmpăcat al antinomiilor lui Kant și dualismul împăcat al lui Hegel nu constituie încă o pluralitate. Multiplicitatea începe cu triplicitatea. Pe drumul către ea, gânditorul rus Chicherin a stabilit, așa cum s-a arătat, încrucișarea a două dualități, iar trecerea de la fiecare membru al unei dualități la membrii dualității rămase este foarte ușoară și firească. Chicherin l-a găsit pe baronul M.F. taubk.
12

Am lucrat pe calea cea bună, dar nu am ajuns departe la obiect, la integritatea sau integritatea construcției.

unificat

I relatie......— ¡ — - ---combinatie

mult

El compară activitatea cu obiectivitatea, fundamentalul esențial lipsește. Am repetat acest lucru pentru a conecta dezvoltarea structurii noastre pe calea multiplicității esențiale. „Mult”, adică cel mai mic termen al patrulea al pătratului lui Chicherin, este o tranziție naturală la cel triplu în limitarea numărului de fațete ale versatilității.

Deci, punem baza pluralității în triplicitate, tripartititate, tripartititate.

Multiplicitatea, ca obiect al experienței, va oferi conținut pentru colecția matematică a componentelor statisticii, fără de care doctrina previziunii probabile, predicției și precogniției nu ar exista deloc. Suntem înclinați, conform structurii triple a experiențelor noastre mentale și cognitive, să remarcăm din abundență trei laturi ale diversității:

1° multiplicitate în adâncurile unui întreg - fragmentare;

2° multiplicitatea integrității individuale proporționale, indivizi întregi izolați — mulțime;

3° multiplicitatea abilităților cu mai multe fațete (potențial multipartism)—versatilitate.

Această a treia multiplicitate este de proprietatea mijlocie dintre fracționalitate și multiplicitate.

Fragmentarea și multiplicitatea în ea există, așa cum ar fi, în posibilitate, căci puterea nu împarte sau zdrobește nimic, puterea nu adună nimic și nu se adună. Versatilitatea este structura unei singure integrități în diversitate, atât părți, cât și îmbinări.

Fragmentarea (și nu egalitatea părților - și nu prefundamentalitatea), pluralitatea și versatilitatea (care nu sparge întregul și nu contopește părți ale întregii monotonii) sunt esența conciliarității cognitive, baza esenței unei viața umană iluminată și baza ființei însăși. Conciliaritatea în cunoaștere necesită: Io conștiință conciliară, 2° cauzalitate conciliară (sau mai degrabă cauzalitate; adică acțiunea cauzalității), 3° oportunitatea conciliară (ce?): 1), viziune conciliară asupra lumii, 2), conciliar-

înțelegerea noastră a vieții și 3), „ființă” colectivă *) (existență vitală spre deosebire de „crimă” - inexistența muritoare în însuși faptul inexistenței).

Întregul unificat conține unitate, pluralitate și versatilitate, fără a distruge unitatea și fără a depersonaliza multiplicitatea. Unitatea este conciliaritatea efectiv realizată a unei pluralități potențiale (opționale), altfel în rusă - legătura dintre unitatea întregului și pluralitatea celor posibile. Această versatilitate a cunoașterii face posibilă conectarea întregii multiplicități de manifestări ale cunoașterii în unitatea vieții, unde de la conștiința personală egotică versatilitatea a trecut la conștiința conciliară a poporului colectiv, sau a bisericii, care constituie legitimitatea conducerii ortodoxe. viaţă.

Conciliaritatea cunoașterii, conformitatea ei cu legile, este unitatea unei pluralități legale, volumetrice și numerice în complexitatea sa. Versatilitatea în această trinitate este o proprietate extrem de importantă a cunoașterii, ca și multiplicitatea într-o lucrare și fragmentarea articulației și diviziunii, având în vedere sensul ei colectiv și generalizator.

Să descriem această combinație conciliară sau coexistență numerică linie cu linie și coloană cu coloană:

Structura volumetricității cunoașterii.

Departamentul I | 11 Combinație 1 Repetiție (înmulțire)
externă (lucru) proporționalitate a unității și pluralitate (armonie) diversitate
mediană (proporție) 0. . 1.mult întreg 1. . oo

internă   (diferența de persoane)1 completitudine i muncă

Numim produs totalitatea diversității numerice a unui set de ranguri (co-ocurență). Acesta nu este un cuvânt-produs matematic de însumare concentrată, sau însumare, care este notat prin termenul produs obținut din înmulțirea unui multiplicand cu un factor, ci o dată cognitivă, în sensul unei opere de artă (opere ale lui Vasnețov, Pușkin). , Homiakov).

*) „Ființă” după N. Berdyaev. Phil. Sf. 230.

Pentru materialitatea cognitivă, această versatilitate este numerică, fracționată (fracțională, parțială), iar imaginile și aparițiile (expunerile *) ale persoanei exterioare) ale acestei materialități sunt, într-un anumit fel, cunoaștere prin credință, căci credința este dovada fiind, și în combinația potrivită, pentru a realiza o comparație agreată I într-o generalizare legitimă, credința, ca și probabilitatea, este foarte importantă.

B. Chicherin a acordat o atenție deosebită acestei laturi, care a propus o combinație separată de conceptul general de corelare și a combinat tot ce a rămas din această separare în conceptul de relație în sens degradat și limitat. O astfel de distribuție categorică a proprietăților cunoașterii pare inițial a seca gândirea și ca și cum ea nu ar trebui să aibă loc în acțiunea cunoașterii, deoarece cunoașterea este identitatea minții cunoaștere cu ființa și participarea la ființa cunoașterii. una, dar toate aceste categorii Despărțirile fizice și structura lor în fagure sunt cauzate de stabilirea rațională, rațională a relațiilor mentale. Ele servesc ca mijloc grosier de a simboliza în cuvinte acțiunea (procesul) cunoașterii, indivizibile atât cu ființa însăși, cât și cu tipurile individuale de manifestare a ființei cu concepte. Simbolurile verbale, care nu sunt foarte precise în esență, capătă valoare atunci când sunt legate prin simboluri numerice și de mărime (rodul comparației) și când sunt îmbrăcate într-o haină de înfățișare simbolică și simbolică, adică atunci când ajung la revelarea lucrurilor invizibile, ca și cum ar fi vizibile, așteptate, ca și cum ar fi reale și așteptate ca și cum ar fi reale, adică atunci când cunoașterea devine o expresie a credinței, a credinței clare și văzătoare, și nu o credință oarbă, vizuală, evidentă și nu ghicitoare sau presupuneri. Aici cunoașterea probabilului se transformă în cele din urmă în cunoașterea directă a ceea ce există în diversitate.

”·) Convingerea prin credință, credință și probabilitate.

Capitolul VI.

Manifestarea cunoașterii în exterior prin aparențe exterioare. (Manifestarea este simbolică).

„Cea mai uimitoare și importantă formă de gândire simbolică este gândirea ordinală în rânduri nesfârșite, scrisă în formă prescurtată.

Gândirea logică este gândirea simbolică, acționând prin termeni de vorbire, concepte și propoziții. Se transformă în calcul ordinal și funcțional simbolic de îndată ce exercițiul logic încetează să mai fie un joc retoric de cuvinte.”

Prof. Nekrasov. (Teoria probabilităților, 124).

Traducerea imaginilor statice, grafice ale cogniției în simboluri ale analizei matematice a probabilităților.

Cunoașterea, pe lângă latura psihologică asociată cu natura internă a subiectului (persoana) cunoaștere, pe lângă conținutul său obiectiv, asociat cu natura universului extern, este în sine o putere autosuficientă și capacitatea unui persoană să-și stăpânească instinctul spiritual interior, care caută adevărul și adevărul este valabil pentru existență. Vom desemna această latură a cunoașterii în sens general ca fiind posibilitatea de cunoaștere, care conține sens (semnificație), greutate, autocrație și suficiență autosuficientă, cu alte cuvinte, propria sa stimă de sine, propria sa autocrație cognitivă.

Posibilitatea de cunoaștere, ca și puterea și capacitatea, este accesibilă măsurătorilor, iar măsura ei va corespunde gradelor de probabilitate în tranziția de la îndoiala fără speranță la certitudinea completă. O astfel de măsură are proprietățile acurateței matematice, care este fundamentată de lucrările lui Vernuli, Laplace, Chebyshev. Bugaev și Nekrasov. Gradul de certitudine al cunoașterii se numește probabil.

Mă voi grăbi, cunoașterea, începând cu incredibilul și improbabilul, trece la probabil în mare măsură și destul de probabil, apoi ajunge la certitudinea sigură și în cele din urmă la cea mai imuabilă certitudine, acestea sunt expresiile obișnuite ale acestei scări ascendente a gradualității. de la fără speranță nu probabilitate și de la îndoială la probabilitate, cunoaștere de încredere și credință și credință dovedită.

Studiul tuturor gradelor de probabilitate prin analiză matematică a devenit fezabil încă de pe vremea când „teoria probabilității” a luat o direcție științifică precisă și pozitivă, când a devenit proprietatea unei judecăți științifice. Conectând studiul nostru despre cunoaștere cu teoria matematică a probabilității, dăm astfel lucrării noastre greutatea certitudinii științifice și a valorii filozofice și matematice. În zilele noastre, acest lucru devine cu atât mai obligatoriu pentru toți gânditorii, deoarece doctrina probabilității în esența sa nu numai că intră în contact cu epistemologia în numeroase puncte, dar de multe ori acestea coincid reciproc între ele în secțiuni întregi.

Dintre toate studiile matematice recente, trebuie să acordăm prioritate lucrărilor Prof. P. A. Nekrasov se datorează faptului că viziunea sa asupra lumii, înțelegerea vieții și viziunea spirituală se bazează pe principii recunoscute de slavofilism.

Așadar, ne întoarcem la lucrările Prof. P. A. Nekrasov și folosește denumirile de cuvinte (terminologia) stabilite de el, figurile sale de stil și limbajul științific și reproduce, de asemenea, comparațiile și comparațiile sale caracteristice. Potrivit teoriei sale a cunoașterii, pe lângă cunoștințele senzoriale percepute în formele corporale ale spațiului și timpului, este posibilă cunoașterea probabilistică sau irațională, și anume cunoașterea unui lucru în esența sa intangibilă și inaccesibilă, dacă numai această esență este cauza constantă. a unui grup de fenomene vizibile.

Cu această cunoaștere, se ghicește forța productivă a procesului istoric, care se dezvăluie în desfășurarea evenimentelor de-a lungul stâncii timpului. În consecință, această cunoaștere nu se referă la statică, ci la dinamica cunoscătorului și a cunoscutului și la rezolvarea, conform legilor rațiunii și rațiunii suficiente, a afirmațiilor filozofice opuse controversate sau așa-numitele antinomii. Aceasta este antinomia exprimată de Kant și discutată de P. A. Nekrasov: „Există cauzele libere sau, dimpotrivă, există doar necesitatea?” Această antinomie îmbrățișează

este determinată tocmai de legile probabilității și de observarea dispersării istorice a evenimentelor.

Legile probabilității nu sunt doar acte mentale de rutină, ci și o lucrare grafică; care permite gândurilor să se reverse în diagrame, desene, simboluri și să coincidă cu realitatea așa cum este de fapt în această lume vizibilă.

Substanța, sau o entitate invizibilă constantă, acționează pe baza legilor existenței exterioare, adică a existenței în formele corporale ale timpului, spațiului, muncii, fructelor și beneficiului sau câștigului. Ființa Supremă („Cea mai Perfectă”, Dumnezeu) este tocmai cauza spirituală, constantă, cea mai substanțială, cea mai importantă, participând în mod invizibil la dezbinarea istorică a rasei umane și, prin urmare, irațional cognoscibilă pe toate căile istoriei: ca și în căile adevăratei Biserici, chiar și în modurile științifice naturale și cunoașterea păgână a lui Dumnezeu (vezi prof. S. Glagoleva: „Revelația supranaturală și cunoașterea naturală a lui Dumnezeu în afara Bisericii adevărate.” Harkov, 1900).

Până acum, schițând informații preliminare despre cunoașterea și înțelegerea slavofilismului, am oferit cea mai completă imagine a definițiilor exacte și construcțiilor proporționale ale tuturor aspectelor cunoașterii statice în raport cu trei 3 manifestări ale vieții: A) în primul rând I o cu corporale (fiziologice), 2° spirituale (psihice) și 3° spirituale (pneumatice) forțe ale persoanei care cunoaște, B) în al doilea rând, cu trei zone ale plinătății

universului: Io cu natura universului (cosmos), 2 ° cu lumea conștiinței umane (psihismul) și 3° cu iluminarea spirituală a întregii lumi (pneumatism), și în final, D) în al treilea rând, cu cele trei principii ontologice ale legii coerenței cunoașterii: Io regularitate, gradul II. numericitatea și planaritatea de gradul III. Această corelare a persoanei cunoscătoare cu obiectul cognoscibil nu epuizează întreaga doctrină a cunoașterii; Pentru că nu dă o înțelegere a obiectului cognitiv (obiectului) asupra persoanei (subiectului) care cunoaște, este cu siguranță necesară o sodă de cunoaștere experimentată și observativă a faptelor mintale și spirituale ale opusului, și anume, în cazurile în care subiectul și obiectul, cognitivul și cognoscibilul intră în contact față în față. Adevărul este dobândit de o persoană numai printr-o viață și o faptă dreaptă. Prin forța și concentrarea voinței, prin spiritul său, el poate ajunge la sursa tuturor cunoașterii, și nu prin rațiune rece și experiență și statistici repetate.

numărare statică. Dogma creștină nu este doar o doctrină uscată, nu o teorie abstractă, ci realitatea, o revelație a adevărului viu, a experienței dătătoare de viață și a comuniunei personale cu adevărul și ființa; este scopul realizării experienței spirituale.

Homiakov a remarcat subtil diferența nu numai dintre acțiunea feței cunoașterii (subiectului) asupra obiectului cunoașterii (obiectului), ci și între efectul invers al obiectului cunoașterii asupra feței cunoașterii. El a recunoscut nu numai subiectivizarea occidentală, ci și subiectivarea obiectului. „Mi se pare”, scrie Homiakov, referitor la problema reconcilierii lui Schelling a contradicției dintre gânditor și gândibil (sau negația „eu” – „dar-eu”, subiect – obiect), ar fi mai corect. să numim acest moment nu subiect-obiectivirung, iar obiectul este e-subjectivirung, deoarece în legea conștiinței principiul gândirii (-Ò πρώ-ον), primind reflectarea de întoarcere a obiectului, se transformă în subiect prin autorecunoaștere. .” (Acasă. Partea 1-266).

Cele mai importante descoperiri și revelații, ca act de cunoaștere, sunt date devotaților credinței (revelația) și adepților științei (descoperirii); și critica rațiunii și credinței și toate formele a priori de cunoaștere (cunoașterea auto-recunoscută) sunt goale și fără conținut până la experiența și realizarea reală; ele sunt pline de conținut previzibil și neașteptat doar în această experiență și realizare.

O astfel de cunoaștere experimental-ascetică este desemnată de Hhomyakov în știință și credință drept cunoaștere internă sau cunoaștere vie, care constituie treapta cea mai de jos pe scara ascensiunii cunoașterii către adevăr, atunci când cunoașterea vie ajunge la credință (vezi Khom. I–p. 282) .

Puterea realizabilă de a gândi în gradele inferioare ale cunoașterii obișnuite se manifestă în jocul îndoielii și al certitudinii, acționând, ca să spunem așa, în mod constant în îmbrățișarea

probabilităților, oricât de nesigure ar fi acestea. Dar din probabilități modeste, fiabilitatea cunoașterii și a credinței este adesea falsificată, dezvoltată grafic, ca (în cuvintele prof. Nekrasov) material cu adevărat valoros al gândirii nomografice sau ca rod bun al acestor calcule de probabilități, a priori (conjecturale) iar a posteriori iornykh (experimentat).

Această metodă face posibilă extragerea materialului faptic din natură și societate prin măsuri de testare și o înregistrare detaliată a fenomenelor pentru dezvoltarea unei legislații fructuoase și originale și de a prescrie legi înțelepte, strigoi, care sunt în concordanță cu spiritul și interesele materiale ale cuiva. oameni proprii (și nu străini).

Biblioteca „Runiverse”

Întregul proces istoric cu restaurările (turnurile) sale de valoare expirată și consumabilă este împărțit după legile temeiurilor interne suficiente și ale cauzelor externe în două categorii: 1) procesul mașinărias al istoriei, care corespunde armoniei prestabilite. (Lyubnitsa) a evenimentelor și logica identității: „A = A”, altfel numită „mașina logică” a lui Jevons sau logica celor „trei legi ale gândirii” și 2) procesul non-mașină de istoria, în care domnesc legile spiritului originar și cunoașterea lui idiografică și care corespunde autoapărării personale a unei națiuni date cu cultura sa spirituală de acțiunile ofensive și de buni vecini în toate tipurile de competiție mondială legitimă.

Conform teoriei cunoașterii iraționale (probabile), dacă mistica cauzelor libere (independente) este permisă în stat de dragul fructelor și beneficiilor, atunci, așa cum ne învață filosofia lui P., A. Nekrasov, această indemnizație ar trebui să fie inseparabilă de aplicarea deja menționată la societate de testare a măsurilor canonice de probabilitate și cu organizarea civilă a unor instituții de credit național-state puternice, puternice, stocând pe toate căile istoricului național Care proces este suficient pentru fundațiile și mijloacele superioare (în guvernul suprem) și inferioare (în zemshchina) (fonduri de trezorerie, bănci) capabile să ispășească erorile libertăților datorită utilității lor și să întoarcă carul istoriei într-o direcție pozitivă dată. Misticismul libertăților fără ca instituțiile menționate mai sus să acopere țara natală și să organizeze munca istoriilor mari și mici către scopul comun al binelui comun ar duce statul și zemshchina sa într-o situație paradoxală și catastrofală. P. A. Nekrasov dovedește acest adevăr uitat, care contrazice opiniile actuale asupra libertății, cu ajutorul teoremei lui Cebișev, care face posibilă stabilirea odată și întotdeauna o stâncă de măsurare a stabilității fenomenului bunurilor în cursul procesului istoric și al creativității și să marcheze asupra ei acele prevederi paradoxale care urmează în sine De fapt, există perturbări ale bunăstării private și publice, dacă nu se aplică măsuri de drept, adică corectarea erorilor de libertate cu compensații răscumpărătoare.

Organul misticismului, adică limba, este capabil să „exude apă amară și dulce”, producând falsuri colosale și distorsiuni ale conceptelor. De aceea, conform învățăturilor lui P. A. Nekrasov, mistica libertăților ar trebui să fie supusă unei critici stricte, i.e.

cea mai înaltă instanță a coroanei și instanța locală a zemshchinei, conștiința poporului luminat, pentru care instanțele zemstvo trebuie să primească organizarea tehnică adecvată, punând provocări din complicitarea în instanță a unor elemente de necrezut.

Legile operaționale ale numerelor mari Returned, Poisson și Chebyshev oferă fiabilitatea necesară. Dar acum nu ne vom limita la teoria numerică matematică a probabilității cu predarea ei a numerelor mari și a calculului simbolic; în plus, recunoaștem legile nomografice ale teoriei probabilității, care pre-estimează (adică evaluează în avans) fiecare " smochină.” k.”

Aceste imagini nomografice ale tiparelor se apropie mai mult de realitate, ca o serie de concepte ale gândirii credinte, ca ideile transcendentale, conform terminologiei lui Kant (gânduri limită la cel dincolo sau bonpole). Convergența are loc în moduri diferite: pe de o parte, ca idei de psihologie (spirituală), cosmică (lume) și teologică (teologică), și pe de altă parte, ca concepte civile ale intereselor materiale, ca concepte sociale ale beneficiilor materiale, dar aceste cunoștințe converg eu sunt cu realitatea prin „frecvență statistică” cu mai multe note numerice repetate.

Aici, fiabilitatea și adevărul se bazează pe multiplicitatea repetării frecvente și pe fragmentarea mai multor particule a fenomenelor, împărțite în cele mai mici părți.

Înțelegerea totalității unei acțiuni de asimilare psihică, multiplă și variată, și apropierea acesteia de fructele (rezultatele) descoperite în practică este principala tehnică și metodă de derivare matematică a ecuației și reunirea probabilităților. Această apropiere se manifestă și prin comparație în întâlnirile de subiecți și obiecte, de altfel, într-o multitudine care se va reduce într-una singură pe baza legii numărului mare ca factori activi, personali și impersonali. În plus, este, de asemenea, necesar de menționat că, odată cu independența (libertatea) multor subiecți, autocunoașterea este posibilă numai prin simboluri ale probabilității, deoarece există o anumită impenetrabilitate discontinuă a unui „eu” în „celălalt”, imposibilitatea într-o oarecare măsură a introducerii „unului” în „altul”. Dar în catedrală, chiar și prin această impenetrabilitate monadologică, se dezvoltă „certitudinea”, a cărei putere este invincibilă, mai ales în perioade scurte.

Hhomyakov, repetând gândul lui Kireyevsky, a dedus propunerea că mințile personale diferă unele de altele nu atât prin gradul de raționalitate, cât și prin gradul de vedere. „Combinarea tuturor abilităților cognitive într-o singură forță, integritatea internă a minții, necesară pentru conștiința întregului adevăr, nu poate fi

proprietatea tuturor (cuvintele lui Kireevsky).” Aici se remarcă, într-un anumit fel, impenetrabilitatea cunoașterii integrale a gânditorilor individuali în cunoașterea mulțimii, dar, continuând gândirea și definind sensul cunoașterii vii care duce la credință, Homiakov indică latura volitivă a cunoașterii în „mintea voință” și „voința înțelegătoare” (căci aceasta este definiția însuși a spiritului cunoscător), care se bazează pe legea universală a iubirii ca forță obligatorie de cunoaștere a mulțimii, adică, care se bazează pe conciliaritate: „histina , inaccesibil gândirii individuale, este accesibil doar (conchide Homiakov) totalității gândurilor legate de iubire (conciliaritate). Această trăsătură separă puternic învățătura ortodoxă de toate celelalte: de latinism, care se bazează pe autoritatea externă, și de protestantism, care neagă personalitatea libertății în deșerturile abstracției raționale. Ceea ce se spune despre cel mai înalt adevăr se aplică și filosofiei. Aparent - realizarea câtorva, este cu adevărat creația și proprietatea tuturor. (Hom. (, pp. 281-283).

Ceea ce se spune despre adevărul cel mai înalt, aplicăm și puterii de cunoaștere a câtorva, care într-un sfat bazat pe iubirea de adevăr și înțelepciune este proprietatea tuturor!.. Ce se spune despre cunoașterea adevărului în general se aplică și cunoașterii reciproce... Impenetrabilitatea înstrăinată își pierde limitarea și protecția în conciliaritate; cunoaşterea reciprocă este aruncată prin sau peste această barieră impenetrabilă.

Potrivit lui Hhomyakov, adevărul asceților individuali ai cunoașterii din catedrală devine proprietatea tuturor. Dar noi am vrut să spunem exact opusul. Imposibilitatea de a verifica fiecare persoană în mod individual, în ciuda separației monadologice a fiecăruia aparent fără ferestre și uși (după Lubnitz), primește o forță de încredere atunci când devine recunoașterea tuturor. Acest contrast este doar aparent, deoarece ambele cazuri au aceeași putere în direcția cunoașterii: cunoașterea unui înțelept devine proprietatea tuturor, iar cunoașterea colectivă a tuturor corectează erorile fiecăruia. Fapta unui individ salvează demnitatea de încredere a tuturor, dar păcatul săvârșit de un individ este ispășit prin mărturisire în fața întregului consiliu al iubirii pe toți.

cei din frăţia catedralei. Sinodul este acea condiție care face din adevărul unuia proprietatea tuturor, iar păcatul fiecăruia este ispășit de toți prin sfințenia bisericii conciliare.

Conciliaritatea necesită o analiză tripartită a subiectului. Cele trei laturi ale manifestarii interne a cunoasterii secrete a unui obiect – subiectivarea – sunt esenta a trei capacitati juridice: Io experienta, 2° evaluare si 3° isprava (teoria probabilitatii, cu mecanica si libertati, problema taxologica si legea operaţională a numerelor mari).

Introducând în doctrina cunoașterii subiectivitatea și obiectivitatea procesului (dezvoltarea acțiunii), altfel capacitatea cunoașterii pe calea certitudinii prin cunoașterea prezumtivă, adică prin

probabilitate, ne impunem munca de a afla și examina cunoașterea. dintr-un al treilea punct de vedere, și anume din exterior cunoștințele certificate, valabilitatea și valoarea acesteia. Acest punct de vedere necesită o definiție a cunoașterii: 1° ca acțiune (acțiune) prezumtivă, 2° ca acțiune (acțiune) cognitivă și, în sfârșit. 3° ca curs de dezvoltare (proces) al acțiunii în sine (cogniție ffbuj.

I. Cunoașterea ca capacitate prezumtivă.

Cunoașterea aflată în pragul apariției sale abia pâlpâie într-o obscuritate vagă și ceață, o incoloră nedefinită, dar așteaptă iluminarea și începe să se dezvolte, apoi se definește și se colorează. Această apariție se întâmplă fie brusc la o viteză, adică cu viteză și grabă, fie 2° nu instantaneu, ci treptat, adică atingerea unui echilibru, parcă s-ar opri, dar mișcându-se, totuși, după solicitări repetate, se mișcă încet înainte , sau în cele din urmă, 3°, continuu, când revelația adevărului cunoașterii este un însoțitor etern al realizării și revelației eterne a Adevărului.

În acest sens, apariția cunoașterii poate fi concentrată la intersecția a trei direcții:

1) De la subconștient, la înțelegerea și cunoașterea conștientă, aceasta va fi ceea ce în slavofilism se numește prejudecată, cu alte cuvinte, raționament înainte, care se manifestă tuturor celor din afară ca prejudecată, atât în sens negativ, adică amăgire, cât și în sensul pozitiv, adică premoniția cognitivă, pre-

*) Am stabilit cuvântul „hòu” într-o serie de trei: lsetg (obiect abstract în gândire), deya însemnând capacitate (acțiune abstractă în gândire) și esență (proprietate internă abstractă „meta” <fapte>). (Codul Fundamentelor. Drept. Mysh. 1910).

cunoaşterea realităţii realităţii. Aceasta este o prejudecată cognitivă.

2) De la o pozitivitate neclară față de iluminare (lumină) și cunoaștere. Aceasta va fi ceea ce se numește de obicei o presupunere, o predicție a unei decizii luate la întâmplare sau prin premoniție; se manifestă ca precunoaștere, atunci când este îndreptată către adevărata realitate, sau prin vrăjitorie și ghicire, când este realizată de forțe negative și îndreptată către minciună, înșelăciune, fals și chiar pretext. Aceasta este o presupunere cognitivă.

3) Dintr-o condamnare nerecunoscută de decident. Aceasta va fi ceea ce slavofilii (Gilyarov - Platonov) desemnează cu cuvântul prejudecata, o convingere fermă (sau uneori nu fermă) preformată, care se manifestă atât în sens negativ, adică prejudecata în sensul superstiției, cât și în sensul sens pozitiv, ca început al recunoașterii revelației conștiente de credință. Această cunoaștere a vieții (conform lui Homiakov) constituie treapta cea mai de jos a scării credinței. Aceasta este recunoașterea sau cunoașterea voinței, a credinței și este de

conceput atunci când apariția cunoașterii depinde de voință, adică atunci când aceasta este liberă. Altfel, aceasta este o pre-voință cognitivă, o prejudecată, o autosugestie personală de hărțuire pură și impură a minții.

Prejudecata cognitivă (prejudecata) apelează și concentrează forțe raționale, mentale; ipoteza cognitivă concentrează forțele de mijloc ale conștiinței și ale conștiinței de sine, iar cunoașterea, prejudecata arbitrară, este excitată de forțele voinței liber creatoare.

De obicei, prejudecata, asumarea (preconștiința) și prejudecata acționează împreună, colectiv, iar când aceste forțe se întâlnesc față în față, atunci latura rațională, rațională și spirituală dezvăluie rezervele experienței sale, latura conștientă, evaluativă și conștiincioasă (uneori fără scrupule). se prezintă diferit pe scara conștiinței, adică dezvăluie o evaluare preliminară a demnității și, în cele din urmă, partea 3° volitivă este eliberată de căi și lanțuri și încurajează eroismul.

1° experiență-inducere, 2° pre-examinare-impozitare și 3° feat-deducere luate împreună și constituie trinitatea sfatului (conștiințios sau neconștient) al acțiunii prezumtive inițiale a cunoașterii.

Școala lui Kireyevsky și Khomyakov a indicat unde se află

cel mai înalt nivel evaluativ în materie de cunoaștere, nu raționalism, ci viața completă și integrală a spiritului, manifestată în înțelegerea credință, care precede întotdeauna cunoașterea.

Să aducem toate cele trei aspecte ale cogniției într-un singur tabel obișnuit, eșantionat de Vl. Solovyov linie cu linie și coloană cu coloană.

Cunoașterea ca capacitate prezumtivă a probabilității.

Metoda de manifestare este instantanee! treptat pentru totdeauna
Accentul este prejudecata! ghici! eu! prejudecata í
Detectare 1EXP1 11i predicție (estimare)¡feat

Aici probabilitatea cunoașterii se manifestă în armamentul său cuprinzător prin legea numerelor mari, rezolvarea problemei taxiologice, calculul super-limită și, în final, întreaga teorie a siguranței probabile și senzoriale.

II. Cunoașterea ca capacitate evaluativă (problema taxologică a teoriei probabilității).

Având în vedere demnitatea cunoștințelor în funcție de valoarea internă, de ponderea cunoștințelor, însămânțată și generată în vatra anticipării cognitive, putem stabili trei grade de calitate a

încercărilor și eforturilor cognitive, a urmăririlor și exploatărilor cognitive:

1) Gradul negativ - minciună, adică cunoaștere înșelătoare-falsă, care include fiecare joc de imaginație morbidă (fantezie și fantezie), fiecare ghicire fabuloasă și fantomatică (falsă mistică) și orice farmec tentant (hipnotizare și stilizare ocultă Iya) . Iată adâncimea sursei ispitei și pretextului satanic, înșelăciunii diavolești și minciunilor și supraexpunerea diavolească și falsificarea. Minciuna cognitivă este o discrepanță între cunoaștere și adevăr, adevăr și iubire.

2) Un grad nedefinit – indiferența, adică nici o proprietate negativă, nici una pozitivă – cunoaștere a realității actuale a ființei existente, fără evaluarea ei morală. Pentru cunoștințele științifice, acest lucru este evident fără? diferența este considerată o calitate înalt de aprobare și este cunoscută sub denumirea de „cunoaștere obiectivă”; aceasta

un fenomen inevitabil pentru un cerc foarte mare de informații, dar nu este potrivit atunci când determinarea demnității și nedemnității conținutului cunoașterii este condiția sa obligatorie; atunci o astfel de cunoaștere indiferentă va deveni negativă pentru cunoașterea spirituală și morală, al cărei scop este să distingă și să delimiteze tocmai binele de rău. Datorită intermediarității și lipsei de inteligență în domeniul cunoașterii cerințelor morale, este condamnat în prealabil ca fiind călcezie, care va vărsa din gura adevărului (Apoc. Capitolul 4, Articolul 16). Evidențiem această zonă limită a binelui și răului într-o categorie specială, deoarece există un domeniu uriaș de cunoaștere, care are o valoare zero sau inițială în afara evaluării morale (tabla înmulțirii, teorema lui Pitagora, legile kepleriene); atunci ea se poate alătura cunoașterii pozitive a adevărului.

3) Gradul sau calitatea pozitivă a cunoașterii este un adevăr care se exprimă prin corespondența obiectului cognoscibil (meta) al gândirii și înțelegerii cognitive cu obiectul existenței actuale. Filosofia istoricismului și idealismului, considerând ideile (noumenele) identice cu ființa (fenomenul) și numind această identitate adevăr, recunoaște adevărul ca ceva ce curge veșnic, în continuă schimbare, precum râul Heraclide (Cuno: Fischer și istoria sa în patru volume a filosofiei).). Adevărul acestui evoluționism instabil și dezlegare (conform denumirii cuvântului lui Homiakov) nu este adevărul vieții, ci al realității, care, ca ceva impermanent, curge în afara perfecțiunii adevărului. Păcatul grosolan al gândirii hegeliene a tărâmului evolutiv constă în recunoașterea exclusivității adevărului fluid. Adevărul gândirii evreiești are sensul opus hegelianismului. Budismul nu recunoaște cunoașterea fluidității vieții reale și a destrămarii ca adevăr, ci ca o iluzie personală înșelătoare, ca pe o minciună, luând în considerare, dimpotrivă, imobilitatea adâncirii interne personale a cuiva în golul inexistenței nihiliste ca adevăr. Constanța, chiar dacă este un adevăr gol și din finalul negativ în sens, este un concept

marginal. Înțelegerea intermediară hegeliană nu posedă această absolutitate. Curentul în toate este adevărul - Kuno Fischer; inerția neființei este zeitatea adevărului – budismul; Prin urmare, cel care cunoaște această inexistență (budistan) este venerat ca zeul personal al golului.

Să reluăm aceleași concepte în limbajul matematic. Minciuna și adevărul sunt doi poli ai unui opus ireconciliabil (antinomie), deoarece minciuna a rămas nerăscumpărată

păcat, crimă. Admitem, așadar, multe păcate, ca erori răscumpărabile, acolo unde se cuvine introducerea dreptului civil cu structură politică și cu soluționarea problemelor sociale și economice de natură socio-economică. Ele implică conceptul de valoare, bogăție, economii, dreptul financiar, schimbul comercial și orice evaluare corectă a creditului economic, a muncii și a pământului, a instrumentelor de producție și, în general, a tot ceea ce este proporțional cu banii ca standard economic universal. În această pozitivitate a cunoașterii adevărului, efectul probabilității va fi exprimat doar ca o modalitate de a percepe ceea ce se crede, se așteaptă și se așteaptă, care se străduiește să se alăture adevărurilor eterne. Apoi, o astfel de probabilitate se va transforma în „credință”, „plauzibilitate” și „imagine-adevăr”, „imagine-zeu”, ascultarea mărturisirilor sufletului și în istorie - ct. dezvăluiri şi descoperiri în domeniul spiritului şi problemelor socio-ştiinţifice. Această aplicare a probabilităților trebuie să se distingă clar de aplicarea ei la subiecte științifice naturale, despre care s-a discutat deja la stabilirea cunoștințelor despre demnitatea morală și spirituală indiferentă.

Deci, capacitatea de evaluare este triplă din punct de vedere al calității:

pe merit

dezgustător

indiferent

pozitiv

III. Cunoașterea ca certificare a capacității juridice.

Considerând prin experiență demnitatea cunoașterii, puritatea și impuritatea ei, toxicitatea (infernul) sursei originii sale, cursul corect sau incorect al dezvoltării sale și oportunitatea demnă sau nedemnă a activităților sale, rezolvăm problema dezvăluirii esența cunoștințelor de încredere în funcție de originea lor și de principalele caracteristici (caracter) și proprietăți, iar în acest sens se pot distinge trei tipuri de fiabilitate:

1) Fiabilitatea evidentă a impresiei imediate a unui fapt, percepută de cele cinci simțuri externe; O astfel de fiabilitate percepută este

caracteristică nu numai abilităților vitale ale unei persoane de impresionabilitatea sa, ci și fiecărei creaturi vii, fiecărei vite. Această certitudine este impresionantă, imediată;

2) Fiabilitatea este inferențială experimental, introdusă experimental,

reprodus prin calculul probabilității din cunoașterea „eu-ului” altor oameni, legat de dependențe cauzale libere, din examinarea și critica „posibilului”, dar nu „cert”, datorită luptei agenților cauzali, factorilor cauzali. Această certitudine este cauzală, experiențială;

3) Fiabilitatea cunoașterii este incontestabilă, de nezdruncinat în sensul dogmatic-revelat și axiomatic-fundamental. Această certitudine este apodictică, imuabilă.

Certitudinile de ordinul doi ale proprietăților experimentale și deductive sunt limitele probabilității, deoarece probabilitatea este o scară cu mai multe trepte, sau o rocă grafică, variind de la 0 zero la 1 unitate, iar limitele acestei roci sunt certitudinile negării și afirmării. .

Orice probabilitate intermediară de apariție a lui E $(o < p < 1)$ este de asemenea certitudine, dar numai condiționată, posibilă într-o combinație de circumstanțe favorabile.

În prefața teoriei sale a probabilității, prof. Nekrasov spune următoarele (o prezentăm în formă prescurtată): „Rolul probabilităților în problemele vieții este cognitiv și multilateral intermediar, stabilind prin calcul, măsurare și cuvânt și alte semne și grafice afinitatea și corelația sau legătura (integrarea) dintre organe sau componente ale TOT (întregului) și funcțiile acestora.”

„Teoria probabilității stabilește legătura de bază între lumea A de idei (gânduri) cu lumea A de fapte (fenomene reale) și ghicitori despre fapte viitoare, conducând la sisteme de ecuații deductive și inductive (vezi pp. 204-205) . Dacă această lume A’ de fapte separă de ea însăși (diferențiază) două, să zicem, părți: 10 lume B și 2° lume D (nu C), atunci se poate stabili cel puțin o legătură subtilă între aceste lumi diferențiate tăiate de fiecare. altele (spirituale) prin corelarea cognitivă și grafică a uneia și a celeilalte părți a lumii A' fapte cu lumea A idei. De aici se derivă relaţiile dintre cele două grupuri de fapte. Dar diferențierea ALL nu se reduce în niciun fel la doar doi factori independenți. Dezmembrarea nu trebuie pusă deloc pe seama diferențierii bisexuale a lumii faptelor A', ci diferențierii triple, a 4-a etc.. De aici și conceptul de poliunitate, care are legături, parțial materiale, brute, parțial rafinate, ideologice, spiritual. Acestea din urmă se datorează activității teoretice a spiritului, infuzând măsuri simbolice și diagrame de probabilitate, adică legătura dintre certitudinile condiționate și posibile. Mai mult, prin legea numerelor mari se creează cantități valoroase de un fel special, precum

capitalul; sunt create din încredere, din psihologia populară și nu sunt măsurate

calcul fizic, dar grafic și simbolic.- Capitalul nu este doar bani, ci abilitățile luate în considerare ale oamenilor, datorită spiritului lor.

Principiul logic al contradicției și al terței excluse (mijloc) conține o premisă numerică ascunsă despre dualismul TOTULUI diferențiat. În cazul pluralității, principiul este fals, cu excepția unui cerc condiționat limitat de concepte abstracte și proiective. Diferențierea dualistă a TOTULUI nu este altceva decât o minciună strălucitoare. Evident, nu este de acord ca regulă obligatorie cu faptul multiplicării (mai mult de 2) factori independenți ai naturii. Minciuna menționată mai sus este „strălucitoare”, deoarece există un sâmbure de adevăr în ea, pentru că o combinație a două există totuși în momentele individuale ale unei întâlniri și ale unui incident.”

Cu ajutorul conceptului de „calcularea probabilității rezultatelor” (un rezumat conform expresiei lui Hhomyakov), atât activitatea (E) - energie, cât și fructele dorite ale activității (X), cunoștințe extrem de importante pentru manager (instructor) se stabilește (împreună cu formula și măsura) stabilitatea și instabilitatea rezultatelor valoroase, atât în sensul rezultatelor indivizilor înșiși, care se nasc și mor (statistica populației), cât și în sensul bunurilor materiale și economice (statistici economice si financiare).

Odată cu introducerea în cursul dezvoltării acțiunii (riscului) de cauzalitate liberă și a cunoașterii stabilității, instabilității și continuității cu rupturile și golurile acesteia, se impune stabilirea a încă trei serii de concepte: 1) despre răscumpărarea comercială. a bunurilor altuia și a răscumpărării (despăgubirilor) judiciare, atât a propriei, cât și a vinovăției permanente a altcuiva, precum și a erorilor întâmplătoare, după săvârșirea acestora (a posteriori), 2) de asigurare și protecție, (garanții) de forțele negative și neprofitabile. a prăbușirii, a răului și a înșelăciunii, 3) despre concentrări, depozitare (custodia) și surse de forțe de rezervă și mijloace de circulație legală a falsității, răului (luptă dinamică cu agenți patogeni).

Forțele bune se vor manifesta dacă concentrările vor descoperi și direcționează activitatea (E) și roadele acesteia (X) în folosul poporului atât în sensul dreptului material (zemstvo, public și de stat), cât și în sensul vieții veșnice în înțelegere spirituală și morală.” Acesta este adevărul soarelui și raiul pe pământ. Motivele malefice, dimpotrivă, vor apărea atunci când sursa ispitei și pretextul ei vor conduce revoluția juridică la minciună; aici, desigur, accentul nu este soarele adevărului și vatra cerească a adevărului, ci strălucirea înșelăciunii, în spatele căruia se ascunde infernul focului întunecat al iadului și al sulfului topit.

Fiabilitatea manifestă astfel trei grade de descoperire și atingere a adevărului adevărat:

Io protecția evidentă a bunului simț imediat dă certitudine; 2° informațiile derivate științific din lanțul de cauze afirmă persuasivitatea și 3° dincolo de descoperirile și revelațiile experimentale (pur speculative), rădăcinează imuabilitatea cunoașterii de încredere. Cunoașterea, ca capacitate de certificare, considerată din trei laturi Io sursei, 2° acțiunii în sine și 3° demnității finale, ia următoarea distribuție:

Fiabilitatea cunoștințelor detectate.

Finala mijlocie inițială
Conform sursei, evident de la sine (axiomatic) experimental inferențial (științific) sincer (dogmatic)
În acțiune, împrejmuire 1 colectarea proviziilor de fonduri - răscumpărare
La realizare! neîndoielnic convingere imuabilitate

Să rezumăm legătura dintre cunoaștere și gândirea automată și traducerea imaginilor statice nomografice ale cunoașterii în simboluri ale analizei matematice a teoriei probabilității.

Am stabilit trei puncte de vedere:

I Cunoașterea ca capacitate prezumtivă.

II »»evaluarea»

III „certificare”

Să aranjam aceste trei rânduri de diviziuni tripartite principale rând cu rând și coloană cu coloană.

Proprietăți generale ale detectării cognitive.

Abilitati cognitive ! —io+
Asumând prejudiciabil | (superstițios) ipredictiv (nici da, nici nu) 1 și judicios i(adevărat)
Evaluarea negativă | !indiferent: pozitiv
Certificarea 1 direct | Í (impresionant) experiențial (caucal) ■imuabil apodictic)
Stocuri, cifra de afaceri si SIMBOLULE in legatura cu ideologia multimii.

Pe baza celor de mai sus, trebuie să admitem că probabilitatea de cunoaștere este cea mai medie, concentrată

și o proprietate esențială a abilităților cognitive și asociative; ea este motorul principal, însoțitorul constant al tuturor cercetărilor științifice sociale și naturale și creatorul atotputernic al întregului capital spiritual și material și al întregii culturi (iluminism) și economie socială (economia mondială de familie, de stat și de mare putere).

Vorbind despre public, putem confirma afirmativ că graficul psihologic, întocmit pe baza teoriei probabilității, pune în lumină acea împărțire a multor „E”-uri mici private, care este sigilată cu șapte sigilii pentru cunoașterea comunității. , care s-a lipsit de diferențierea corectă și apoi de isprava de conciliaritate a multor unități, precum laice și ecleziastice. Mai mult, la fel ca in economie si industrie rezerva tezaurului de aur joaca un rol (trezoreria finantelor - in rest rezerva de numerar, ca garantie a fortei economice), la fel in conciliaritati - rezerva de talente personale. Aici, buna capacitate este dezvoltată de familie, școală, asceză spirituală în numele ideilor, legilor și reglementărilor adiacente adevărurilor, atât în domeniul vieții teologice, cât și al vieții industriale sociale și economice. Darurile personale (scântei ale lui Dumnezeu) în oameni sunt apreciate ca obiective ale providenței divine pe pământ. Conciliaritatea mentală, ca lege speculativă a numerelor mari în teoria probabilităților (aici ne referim la templul contemplației mentale, plin de multe obiecte mentale și interpretat de filosofi antici, precum Platon, și de noi filosofi-educatori, precum Herbart. Laplace, P. A. Nekrasov, V. G. Alekseev, Shtrumpel și alții), afectează conciliaritatea ca instituție politică corporativă valabilă din punct de vedere material numai atunci când ideea de conciliaritate zemstvo este legată organic cu ideea de asociații (uniuni) și cu ideea monarhică întruchipată material, ca zemstvo suprem care acoperă unitatea, conectând TOTUL legat de indivizibilitatea (atomicitatea) a statului ca o poruncă de a „face Cezarului ceea ce este al Cezarului”.

Prin urmare, teoria probabilității trebuie studiată în modul cel mai atent pentru a înțelege proprietățile fundamentale și trăsăturile unice ale cunoașterii și pentru a exprima versatilitatea cognitivă cu precizie matematică și simbolism algebric. Legea numerelor mari, ca formulă de conciliaritate și fiabilitate a fenomenelor de masă ale unităților independente și dependente, este verificată și funcționează

„o bază de teoreme strict stabilite (Bernoulli, Laplace, Cauchy, Chebyshev, Bugaev), conectând prin probabilități și „operații” rezultatele activităților (E) cu rezultatele fructelor (X). Activitatea colectivă în continuă mișcare cu rezervele ei de garanții și provizioane este acel drojdie cognitivă, acea forță internă stimulatoare care extinde însăși capacitatea aspirațiilor cognitive cu o stabilitate prestabilită și plătită, asigurare împotriva catastrofelor și eșecurilor.

Așteptările bazate pe probabilitate pot fi justificate și nu justificate în realitate, ele pot deveni realitate și nu se pot îndeplini în realitate și, prin urmare, așteptările estimate sunt verificate de realitatea faptelor împreună cu suficiența și demnitatea sursei și a cantităților create matematic - mijloace , care constituie sarcina valorii cercetării critice a consumului de beneficii și comparație comparativă. Aici, chiar și fără explicații îndelungate, este clar că cunoașterea trecutului și a prezentului actual în preconcepțiile despre viitor are proprietatea de „argument”, „venit” sau „inducție” (ghidare = inducție), care dă putere și sens. la ipoteze probabile. După verificarea corectitudinii sau incorecții așteptărilor prin evenimentele realității, concluziile și propozițiile care se dovedesc a fi mai apropiate de adevăr sunt obținute prin mijloace pur corective pentru viitor, care se va dovedi a fi mai aproape de adevăr - acesta este un chestiune de „inferență sau deducție”. Schimbarea ascensiunii inductive de la evenimente particulare la poziția generală și deducerea din această credință generală la concluzii particulare pot fi repetate în mod repetat, revenind, formând numeroase cicluri (perioade). O astfel de conexiune continuă și un lanț de întoarcere variabilă a îndrumărilor și concluziilor (inducere și deducere) dau o „repetată rotație” a cunoștințelor. Cifra de afaceri istorică dintre certitudinile verificate din urmă și probabilitățile așteptate înainte este ușor de exprimat prin formule algebrice și tabele comparative.

Cifra de afaceri poate fi adusă la o limită decisivă; inducerea este apoi instantanee. Moartea „împlinită” a lui Dumnezeu-om pe cruce într-o singură clipă a devenit un eveniment mondial de mântuire pentru întreaga omenire. Fariseul Saul a devenit imediat Pavel, Apostolul Națiunilor. Un măr căzut dintr-un copac i-a dezvăluit instantaneu lui Newton legea universală a gravitației. Dar nu toate inducțiile instantanee au o astfel de putere concentrată; alte inducții instantanee au o semnificație nesemnificativă. După numărul de observații, inducția este uneori satisfăcută cu ma

un număr mic de observații, va exista o mică inducție, iar după denumirea cuvântului prof. Nekrasova. O inducție mai mare va avea loc atunci când este necesară o serie numeroasă de observații. În cele din urmă, inducția poate fi eternă, deoarece creativitatea în sine este eternă, va exista întotdeauna conținut nou pentru experimente și aducerea lor în unitatea inducțiilor anterioare sau stabilirea unuia nou. Inducțiile instantanee, mici, mari și eterne sunt grade diferite ale colecției de cunoștințe, toate sunt legale și fiecare are propria sa zonă de influență în lumea multiunității; Conform ideologiei noastre, inducția veșnică stă în trinitatea închinării noastre la Dumnezeu, glorificarea lui Dumnezeu în Sfânta Treime.

În toate întorsăturile istorice care au rupturi și răsturnări de viață și întreruperi, cunoașterea lor nu este legată altfel decât prin simboluri matematice științifice ale gândirii, imaginilor și persoanelor simbolice; de exemplu Țarul, Patriarhul și Posadnikul Poporului în construcția de case a modului de viață autonatural, primordial rusesc. Funcțiile de autoritate între ei sunt împărțite după

poporului tău.

Simbolurile cunoașterii și ale vieții transmit nu numai proprietatea materială, ci și, în limba kantiană, idei transcendentale fluide (adiacente cunoștințelor din altă lume) despre știință, stat, biserică, științifice, tradiții de stat și bisericești etc.

Kant, în studiul său asupra certitudinilor cognitive, a făcut o eroare fundamentală grosolană în această privință, discreditând edificiul greoi al epistemologiei sale pe care îl ridicase atât de laborios.

Principala greșeală a kantianismului este tocmai aceea că a vrut să înțeleagă adevărul cunoașterii dintr-o dată, să ia taurul de coarne, a vrut să obțină certitudinea a priori fără ajutorul probabilităților „operaționale” mobile bazate pe fapte, cu simbolurile lor și grafice, atașate unei anumite activități, aducând roade naturale corespunzătoare faptei de creativitate sau muncii de natură publică. Kant, sub pretextul fiabilității rațiunii critice, a strecurat în „bunuri putrede”: o grindă în ochiul judecătorului. Kant l-a lăsat pe cunoscător într-o singurătate monadologică cu sine, într-o carapace și armură fără ferestre și uși, ca „coca unui submarin”, adică un vas subacvatic (coque d'un sousmarin). Nu fără talent, el a descris înstrăinarea cunoștințelor de existența reală și s-a grăbit

în îmbrățișarea „rațiunii practice”, fără a găsi în ea un refugiu salvator. Scopul principal al oricărei cunoștințe vii a fost complet pierdut, și anume, de a se conecta cu fiabilitatea cunoscătorului cu ființa pe care o cunoaște, de a construi într-un sistem coerent cu legea relația persoanei care cunoaște, subiectivismul său, cu obiectul creat. , la obiectul existenței. În Kant, cunoașterea slabă este ca un parazit care pare să existe în sine.

Kantianismul, subminând dogmatismul și idealismul dogmatic, a pus în locul său critica și gândirea simbolică critică, permițând în rațiune practică să simbolizeze ideile politice și teologice, dar fără antropomorfism viu, fără dogmatism metafizic extras din credința vie a Sfintei Revelații și fără ortodoxă. Limbajul dogmatic creștin. Toată simbolistica kantiană se transformă cu ușurință într-o ficțiune subiectivă de basm complet arbitrară și construcții confuze inutile.

Viziunea slavă asupra lumii nu se împacă în niciun fel cu simbolismul deznădăjduit, mort, fictiv și rămâne fidelă antropomorfismului dogmatic, mai ales când vine vorba de dogmele bisericii, pentru că ea crede în asemănarea cu Dumnezeu a omului cu conștiința lui Dumnezeu credincioasă, și aceasta este valabil mai ales când vine vorba de pluralitatea conciliară după chipul Sinodului trinității primordiale a Dumnezeului celui viu. Dezmințim, de asemenea, panteismul Hegel care se îndumnezeiește pe sine în colectivismul lumesc al zeilor oamenilor de pe pământ, care nu cunoaște peste pământ consiliul general al Providenței, Providenței și Predestinației și nu ridică o Ființă

supremă triunică, Dumnezeul lui. Tripostas goi Chiar și păgânismul clasic în această privință este mai aproape de adevăr cu Olimpul său decât, de exemplu. Zeul lui Mohamed sau zeul panteismului lui Spinoza și Hegel și, în cele din urmă, zeul monismului Prostakovsky al raționaliștilor inteligenți și intelectuali, în maniera unei zeități unitare în religia ereticului conte L. N. Tolstoi. „Cea mai înaltă instanță în materie de cunoaștere”, subliniază Nick. Berdyaev *) nu poate și nu trebuie să existe o instanță raționalistă și intelectuală, ci doar o viață completă și integrală a spiritului. În aceasta mă întorc în mod conștient la tradițiile lui Kireyevsky și Hhomyakov.” Principiul conciliar este exprimat mai ales clar prin simbolizarea matematică în formă numerică **).

*) Nikolay Berdyaev. Filosofia libertății. Moscova. 1911 ed. Muncă

**) Vezi Lucrările Frăției. Trinitatea ca bază a conciliarității și spiritualității. Baronul M. F. Taube. Petrograd 1910

Demnitatea interioară a cunoașterii integrale a vieții (credință, experiență, cunoaștere), înțelepciunea slavofilă.

Demnitatea iluminismului ortodox oriental și cunoașterea integrală, completă și proporțională a depozitului slavofil în comparație cu știința vest-europeană și în special cu epistemologia filozofiei kantiene se remarcă de la sine. Privind în perspectivă, vom indica aici care este principala trăsătură distinctivă a cunoașterii iluminismului slavofil. Acest lucru este important pentru că în ea (adică în această demnitate) se concentrează întreg sensul acelui „cuvânt nou” în ziua cunoașterii Orientului, care ridică speculația sa la înălțimea adevărului creștin mai presus de orice, fără a o separa de întreaga cunoaștere, adică »e. din combinarea credinței cu experiența de zi cu zi și cunoștințele obișnuite.

Nu ne vom înșela dacă desemnăm acest punct imprecis de cunoaștere al depozitului răsăritean cu cuvântul marelui Homiakov: „voința rațiunii sau voința înțelegerii în plinătatea și integritatea vieții spiritului*. Aici se află punctul de sprijin pentru ascensiunea de la conținutul plat și superficial al gneologiei, gândirea statică, nemișcată kantiană și dezbinarea hegeliano-cinetică a rigmarolei la cunoașterea supremă a credinței, căci fără voință cu voință cognitivă personală (arbitrarie) nu există nimic de baza pe.scara, urcare. la cunoașterea adevărului, sau a ființei.

În teoria probabilității, fără ajutorul cunoașterii libere a unei mari acumulări colective, nu există nicio modalitate de a trece la adevărul de încredere. Adevărul este cunoscut prin cunoașterea vie (cunoașterea vie după Hhomyakov), credința activă bazată pe dogme și forța vie a recunoașterii folosind metodele de comparație nomografică și calculul probabilităților. Nerecunoașterea, din partea filozofiei occidentale de tip kantian, a acestei puteri de înțelegere a cunoașterii probabile și a legitimității aspirațiilor prezumtive care conduc la convingere acolo unde există un amestec de pozitiv și negativ, constant cu impermanent,

conștient cu inconștient, „zi și noapte””, există acel dezavantaj de care a fost scutită iluminarea orientală. Graficul kantian al cunoașterii este o vedere plată, deoarece a ratat coordonarea pneumatică extrem de importantă (corespondența spirituală) sau stânca (scara) a ascensiunii probabile de-a lungul căii „cauzoalității libere” până la un anumit vârf. Concepte formale de independență

Kant nu a făcut o distincție clară între legăturile și gradele slabe de dependență reciprocă de legătura de iobag cu ideea și de necesitatea fizică externă *). Stânca materialului și spiritual trebuie umplută cu stânca spiritualității. Io Măsura timpului și spațiului (ora-măsura-loc), 2° raport numeric și 3° greutate-forță sunt semnele triune ale cunoașterii exterioare sau materiale în deplinătate și totalitate, dar aceasta nu este cunoaștere mentală, cu atât mai puțin spirituală. realitate.

Aceste trei aspecte ale materialului constituie doar o singură direcție a cunoașterii materiale, doar prima axă cognitivă III (vezi desenul de mai jos); Rigmarolul evolutiv al hegelianismului cu trei prevederi: trecutul în conjuncție cu viitorul, adus în monismul prezentului, dă a doua axă mentală P, a doua direcție corespunzătoare a cunoașterii, dar nu completează completitatea structurii viziune triunică cuprinzătoare a slavofilului asupra cunoaşterii ştiinţifice. Rocile raționale ale lui Kant, luate împreună cu cele hegeliene, au trecut cu vederea una dintre cele mai importante dimensiuni ale caracterului pneumatic (proprietatea spirituală), privind cu organul mental al credinței în Idealul ascuns, percepția suprainteligentă irațională, care duce în mod fundamental la cunoaștere. a rasei umane la certitudinea neîndoielnică de-a lungul scării probabilităților. Un exemplu ușor de înțelegere a Noumenei, a cauzei ascunse a fenomenelor este dat în cartea lui P. A. Nekrasov: „Credință, cunoaștere și experiență” (pp. 101-102) Graficele spațiului volumetric al realității vizibile spiritual la Kant iar Hegel părea a fi deteriorat, pentru că nu au recunoscut axa I a celei de-a treia dimensiuni a viziunii spirituale, perspicacitatea spirituală**), iar spațiul care pierde o dimensiune este aplatizat. Toate școlile ulterioare din direcția canto-hegeliană, atât cele vechi cât și cele noi, suferă de această vedere aplatizată cu vorbire plată. S-a pronunțat judecata asupra Criticii rațiunii pure a lui Kant și a logicii lui Hegel. (-În filosofia lui Kant și Hegel nu există nici o înălțime adecvată, nici o profunzime a gândirii, iar gândirea lor filozofică

*) Vezi P. A. Nekrasov: „Teoria probabilităților”, p. 8, 23 p. 227.

**) Această viziune perspicace (repetăm) despre Platon, Herbartian, Bugaev, precum și organul spiritual (sfânt părintesc) al gândirii credinte este diferită de viziunea fizică și are propria sa piatră de poticnire în minte cu traducerea în creier și prin mușchi se transferă pe „pergament” de carton - o înregistrare corespunzătoare unei dimensiuni grafice suplimentare, asemănătoare cu cea a lui Butlerov și Fechner, dar acceptată de noi în interpretarea lui Ave. Nekrasov (Teoria Probabilității Partea III, Capitolul IV). pe stânca

probabilității nu se numește a treia, ci „a patra” schimbarea geloziei față de spațiul fizic (euclidian) tridimensional; această numerotare diferită schimbă, de asemenea, esența întrebării.

duce în manifestările sale finale la o ideologie pur plată și la materialismul evoluționist. Există lățime și distanță, dar nu există înălțime a ordinii morale mondiale._/Există axa II de la mijlocul „Azei” la dreapta și la stânga, la Est și Vest; există o axă Ш în fața și în spatele lui „Aza” spre nord și sud, dar nu există nicio axă I în partea de sus și dedesubt a lui „Aza”. Prima axă a elevației spirituale este complet absentă. Completitudinea coordonării spațiale este exprimată prin următoarea structură

Structura corespunzătoare a direcției pe trei axe.

Axa I

(Nadir).

Structura acestui sistem este desenată nu numai aici, în desen, ci și reprodusă în minte, în imaginație și într-o reprezentare vizuală vie.

Numele și titlul acestui sistem de cunoaștere al nostru este conciliaritatea. /-' Prin conciliaritate înțelegem un astfel de acord în cunoaștere, în care fiecare membru independent sau zonă de cunoaștere, unindu-se în cadrul unei întregi unități, formează o latură sau fază separată a conciliarității, nu dimineața.

*1 Înțelegem cuvântul „spațiu11” alegoric într-un sens grafic și logic (psiho-pneuma-logic); Așa se vorbește în logică despre „sfera conceptelor”.

recunoașterea legăturilor membrilor între ei și cu ansamblul și nu o dată împărțirea în ambiguitate, duplicitate, dublă minte, dar întărită de reciprocitate; acest acord reprezintă o ordine proporțională.

Pentru acest acord, dezbinarea membrilor conciliarității nu trebuie să fie o dezordine, ci dimpotrivă, dezbinarea internă ar trebui să fie o distribuție în trei direcții, căci conciliaritatea este triună ca structură. Numai conciliaritatea triunică, cu manifestarea ei ulterioară, va evita dezordinea, dezintegrarea și dezintegrarea, la care dublitatea, duplicitatea și ambiguitatea duc inevitabil și, dimpotrivă, la proliferare, care, în măsura generalizării sale, va cere. chiar și distribuție proporțională, care are în La limita realizării sale, un scop este o combinație adecvată de simplitate unitate a multor în deplinătate completă.

De aici urmează trei proprietăți fundamentale ale conciliarității:

Io. Conciliaritatea trebuie să fie triună, adică să constea în unificarea în completitudine și simplitate a trei laturi sau aparențe independente.

2°. Conciliaritatea trebuie să fie liberă din punct de vedere creativ, adică fiecare membru al trinității să nu piardă legătura între ele și cu întregul, dar în același timp să fie complet independent.

3°. Sobornost trebuie să-și exprime consimțământul, adică nu trebuie să încalce integritatea, totalitatea trinității, ci trebuie să exprime plenitudinea multilateralismului.

Cele trei axe ale sistemului nostru îndeplinesc aceste trei cerințe la perfecțiune.

Io. Cele trei axe de corespondență sunt strict independente unele de altele și egale între ele în toate privințele.

2°. Cele trei axe sunt complet echilibrate în ceea ce privește echidistanța și independența și sunt conectate central într-o intersecție mediană comună, deoarece provin din același punct.

3°. Trei axe (trei corespondențe) sunt proporționale și strict coordonate în direcții fără cea mai mică abatere.

Aici unitatea celor trei direcții, necontopite și indivizibile, este cu adevărat înfățișată cu cea mai deplină claritate - până la identificarea radicală a celor trei axe într-o singură esență. Un astfel de sistem exemplar de aspirații cognitive și atracții spirituale ale credincioșilor față de Soarele moral al cerului interior (împărăția cerurilor), glorificat în Sfânta Treime a Divinului, exprimă

posibilitatea existenței noastre cu cunoaștere vie și înțelegere credință în singura Existență a trei faze.

Din aspirațiile menționate mai sus ale „acești micuți” ai credincioșilor, se naște între ei, credincioși, o afinitate de diferite talente și o atracție reciprocă generală la nivel național de rang moral: iubire reciprocă și sacrificiu după adevărul lui Dumnezeu între soț, soție. și copii, între un proprietar și un muncitor, între conducătorii treburilor țărănești , muncă necalificată, capital urban etc. Idealurile Adevărului Divin sunt concepute după sistemul grafic al celor trei axe 1. II și Ш în unghiul triedric „ Deasupra-Sud-Est” cu coordonate pozitive; Erorile „părintelui minciunii și calomniei” ne trage aspirațiile în direcția opusă.

„Definiția și proprietățile statistice ale așteptărilor matematice. Ecuații inductive și metoda istoriei. Asociere de idei și fapte. Dublu realism *)

Odată cu introducerea în circulație a abilităților mentale ale „științei vieții” și „minții credincioase”, ca organ al credinței, iluminarea răsăriteană și cunoașterea ei au primit completitatea cuvenită, care a fost revelată în trinitatea cunoașterii, a conștiinței. și recunoașterea și, în întregime, trei unități de cunoaștere a cunoașterii materiale, mentale și spirituale în consubstanțialitate, de încredere pe trei laturi ale înțelegerii probabile, bazate pe viziunea plauzibilă, plauzibilă și adevărată asemănătoare.

Că cunoștințele probabile pot conduce la cunoștințe corespunzătoare coordonării completității spațiale este evident din acele tabele comparative de cunoștințe teoretice și practice (experimentale), în care sunt stabilite ecuații care oferă o verificare a convergenței corespunzătoare (asociativității) gândurilor (ideilor) și acțiunilor. . Să dăm acestei manifestări a multipartidității următoarea formulare matematică:

„Să ne imaginăm o operație sau un experiment O, care se caracterizează prin acțiuni (energii) incompatibile și de tot felul E E2. . ., Ep. Probabilitățile acestor fenomene vor fi notate respectiv cu pIУ p2,..., pп. (probabilité – probabilitate). În timpul acestui test, unul dintre fenomenele indicate va avea loc cu siguranță, deci

1 **)·

*) IL A. Nekrasov. „Teoria probabilității”, precum și „Credința, Cunoașterea, Experiența” sunt metoda principală a științelor sociale și naturale. (Eseu gnoseologic și nomografic). Sankt Petersburg, 1912, p. 41. Capitolul IV. § 15.

**) Ecuația la 1 este o reprezentare matematică a implementării fiabile în realitate.

Fie x o variabilă într-o judecată a priori, o mărime reală capabilă să ia doar următoarele valori la sfârșitul experimentului:

#2" · · · 5 L'ya ·

Mai mult, fie x să ia una sau alta dintre aceste valori, în funcție de care dintre acțiunile Et, E2,..., En va fi efectuată în timpul testului, și anume, dacă evenimentul Ek are loc în timpul experimentului. apoi să fie x să ia valoarea xk. În aceste condiții, probabilitatea ca x să primească valoarea xn este în mod evident egală cu probabilitatea pk a evenimentului Ek. Prin urmare, pk se numește, cu alte cuvinte, probabilitatea valorii xk a variabilei x determinată de operația O.

Expresie

a = p, X'+r x2^...^pn xn

se numește așteptarea matematică a variabilei x. Conform acestei definiții, așteptarea matematică a variabilei X este suma produselor tuturor valorilor parțiale posibile ale variabilei x cu . probabilitățile acestor valori.

Această definiție se aplică și în cazul în care variabila se modifică continuu, iar suma care exprimă așteptarea matematică a acestei variabile va fi reprezentată printr-o integrală definită (reducere).

Expresie.

b —p1 x?+p2 x2г-\-... -\-pп x2

se numește așteptarea matematică a pătratului variabilei x, adică așteptarea matematică a pătratului variabilei x este suma produsului pătratelor tuturor valorilor parțiale posibile ale lui X și probabilitatea acestor valori.

În mod similar, sunt determinate așteptările matematice ale tuturor puterilor variabilei x și ale tuturor funcțiilor sale.

Aşteptări matematice a. Vom numi și variabila x valoarea medie probabilistică (de credit), distingând acest termen de „media aritmetică” a valorilor reale ale aceleiași variabile, observate de statisticile cu repetări multiple ale experimentului discutat O.

Așteptările matematice ale variabilei x ocupă o poziție similară în intervalul dintre cel mai mic x’ și cel mai mare x” dintre valorile x x2, ..., xn.

x' <a< x".

Să considerăm aici o proprietate importantă a așteptărilor matematice, care este legată de legea simplă a numerelor mari și care ne va conduce la o altă definiție a așteptărilor matematice, și anume metoda statistică a limitelor.

Fie experimentul de mai sus O. al cărui flux determină una sau alta valoare a variabilei x, se presupune că va reproduce 5

timp De fiecare dată experimentul va duce în cele din urmă la o anumită valoare a variabilei x. Suma tuturor acestor valori reale ale lui x se va numi suma statistică și se va nota cu ex, iar media aritmetică a acestor valori va fi - .

Să prezentăm suma statistică ex sub altă formă.

Se poate aștepta ca în presupusele teste O, variabila X să ia de mai multe ori valoarea xy, cu alte cuvinte, deoarece se va produce evenimentul Ek. Noi vom avea:

Σχ = t2 xt -\-tg x2-\- ... tp xya,

Unde

Relații

mi ni., ti

S ' * ' * ' se numesc în statistică frecvențele de apariție a valorilor corespunzătoare Xi, x2, ..., x„ ale variabilei x cu s repetări ale experimentului.

Presupunând acum că numărul 5 tinde spre oo, pe baza teoremei lui J. Bernoulli, vom avea cu certitudine morală:

G.   t2t

Lim - =pi, Iлт - =/?,. ... ,1lpg — —rp.

8   88

Cu alte cuvinte, odată cu independența testelor, frecvențele menționate mai sus se contopesc la limită cu probabilitățile fenomenelor corespunzătoare.

Prin urmare

-y = Xt Pi + x2 p2 + ... + xprya,

adică așteptarea matematică a variabilei x este limita mediei aritmetice. valorile private ale acestei variabile. corespunzând s repetițiilor independente ale unui experiment dat, cu s crescând la oo.

Este clar că în practică numărul s de observații obținute prin „colecția inductivă de fapte” poate fi foarte mare, dar nu infinit. În aceste condiții, particularitățile găsite și mediile aritmetice ale variabilelor vor reprezenta doar aproximativ probabilitățile și așteptările matematice, care sunt, indiferent de fapte, concepte matematice de concepte generice și denumiri comune.

Ecuații aproximative

A = - și Z'1   + · · · + PA = V · ■

Să le numim inductive.

Părțile stângi ale acestor ecuații sunt obținute prin raționament a priori deductiv, bazat pe date de specii incompatibile

sau forme de activitate E în operația O’, părțile din dreapta ale ecuațiilor sunt calculate inductiv după repetarea în s-fold a operației O. Dacă, de dragul conciziei, frecvența reală a evenimentului Ek se

notează cu A% , atunci vom avea următorul tabel de comparație, înlocuind ecuațiile sistemului inductiv (A) de mai sus.

Tabel comparativ.

No.	Nosov, tipuri de actiune E. Fructul X. • Teorie.Experienta.	
		ρ·,PA ~ = Δ®χ
1	E,	Pi
2	E,	Pъ<
n	¿п 1Xп 1?”Δυ χη	

Sistemul inductiv de ecuații (A) conectează trecutul cu viitorul, deoarece părțile lor din stânga, adică probabilitățile și așteptările, privesc în viitor, iar părțile din dreapta sunt derivate din luarea în considerare a faptelor trecute Ek, adică privesc în trecut. . Ecuațiile (L) conțin un element al filozofiei istoriei.

Frecvențele și, pe de altă parte, probabilitățile în convergența lor cu ajutorul teoremei lui J. Bernoulli compară teoria cu realitatea experimentală și formează o asociere a două lumi: lumea faptelor și lumea gândirii cu ideile sale abstracte, întrebările repetate și probleme eterne ale vieții renăscute . Culegerea de fapte corespunde lumii senzațiilor faptului actual (lumea a treia, empiric), formând idei imediate distincte despre fapte, consemnate în memorie și în jurnal.

Experimentatorul poate, dacă dorește, să atașeze la cazul operației O o cauză auxiliară C, care, în combinație cu o cauză alternativă E, va modifica tabelul de comparație de mai sus și în acesta toate probabilitățile pk valorile xk ale făt x. Căci, în general, între un posibil fapt xk și o cauză auxiliară C există o afinitate, uneori pozitivă, când negativă, cântărită întotdeauna în prealabil prin probabilități, adică prin lumea conceptelor mentale. O măsură a puterii afinității (conexiunii) poate fi variația probabilității p, sub impresia faptului c (modificarea ratei de încredere în randamentul fătului x), și prin apropierea acestui criteriu teoretic al afinității. la datele experimentale prin ecuații inductive de tip (A), putem măsura afinitatea ia creșterea 3 „■ frecvența J a unui fenomen x sub impresia unui șir de fenomene C. Puteți lua și alte măsuri precis definite ale afinității faptelor. . Engleză

școala de statisticieni (F. Galton, K. Pearson, Udny Yule) folosește pe scară largă aceste măsuri.

Așteptarea matematică a oricărei realități posibile este un concept sau sens speculativ al realității. Realismul utilitarist este materialism; Realismul creativ în numele unei idei sociale este spiritualism, saturând mintea și inima (organul credinței) cu concepte culturale de lege și ordine morală mondială, care constituie un obiect de necesitate, pentru că „omul nu poate trăi numai cu pâine”.

Realismul menționat mai sus este, așadar, în unele cazuri materialist, în altele spiritualist (spiritual). Lumea este complicată.”

Aceasta este imaginea expresiei matematice a acțiunii pur filozofice de transformare a probabilului în cunoașterea actualului.

Aceste considerații sunt îmbrăcate într-o formulă algebrică și o notație matematică, care îi permit prof. Nekrasov pentru a afla „Legea operațională a numerelor mari și problema taxologică a creditului și a economiei politice*”. Este unul dintre capitolele fundamentale ale cunoștințelor matematice, care servește ca exemplu de corespondență atât a dezvăluirii filozofice, cât și a celor matematice a principalelor fundamente ale cunoștințelor generale, și anume: Io determină proprietățile statistice ale așteptării matematice, care corespunde probabilității nozeologice. ipotezele, 2° ecuațiile inductive și metodele istoriei corespund ecuației ipotezelor probabile așteptate cu date experimentale; și 3° în cele din urmă, diagrama ei comparativă a asocierii ideilor și faptelor expune cu o claritate incontestabilă erorile sau validitatea presupunerilor ipotetice și a așteptărilor religioase.

Virtuțile revelației conciliare a cunoașterii complete.

Cunoașterea adevărului în deplină fiabilitate este dată cu mare dificultate: cât de mult efort uman combinat trebuie utilizat pentru a colecta valorile matematice ale tuturor acțiunilor (E), determinați dimensiunea tuturor fructelor (x), notați toate ipotezele de probabilitate (p), aflați toate motivele auxiliare (C) cu afinitate pozitivă (p, și, de asemenea, cu afinitate negativă, repulsie, găsiți în sfârșit valorile numerice ale tuturor observațiilor experimentale. Dar omul este persistent în munca științifică și munca sa. este răsplătit prin descoperirea adevărurilor realității; el dobândește legile naturii, limbajul și erorile de răscumpărare în posesia ta.

Biblioteca „Runiverse”

— 209 —

Dacă există legi ale cunoașterii care sunt date unei persoane nu gratuit, ca acțiuni ale legilor naturii sau ca legea morală a lui Dumnezeu, dar sunt date cu mare dificultate și eforturile minții călăuzitoare, într-un cuvânt, la un preț mare, atunci acestea sunt tocmai legile probabilității. Ei sunt singurii care răscumpără o persoană din împărăția erorilor care pătrund cu miliarde în relațiile, cuvintele și faptele reciproce umane.

Lupta pentru adevăr, lupta împotriva păcătoșeniei sociale și personale, dacă vreodată poate fi dusă aproape fără durere, așa cum visau romanticii școlii istorice (Savigny, Puchta, cărora le obiectează Rudolf Iering în articolul „Lupta pentru dreptate”). , apoi prin studierea legilor erorilor și estimarea costului răscumpărării lor, iar această răscumpărare, desigur, ar trebui extinsă la valorile umane, prețuindu-se reciproc nu în mod egoist cu prețul argintului, ci în numele iubirii de adevăr. cu prețul adevărului, considerând cu Aristotel că „Adevărul” (B og) „prieten” mai scump.

Concentrăm întreaga zonă cognitivă în persoana cunoscătorului, de la care pornim, și anume din conștiința lui de sine, și de aceea plasăm conștiința în punctul de mijloc al însuși centrul cunoașterii. Acest lucru va fi adevărat numai în raport cu subiectul, adică persoana care știe, dar, datorită metodelor probabilității și aspirațiilor religioase pentru unanimitate, unanimitate și unanimitate, subiectul poate pătrunde prin analogie în „eul străin”, în lumea transsubiectivă (relativă la sine) și să fie nu numai un individ solitar, ci și o particulă înrudită a unei personalități colective multi-unite.

Întregul curs de dezvoltare a educației și iluminării umane, întreaga mișcare progresivă a filozofiei lumii conduce la recunoașterea conștientă a faptului că adevărul întregului univers lume-lume este revelat numai conștiinței universale, adică conștiinței bisericii conciliare (Berdyaev). , prințul S.N. Trubetskoy). „Filosofia”, scrie Nikolai Berdyaev (Filosofia libertății, p. 16), adică revelația din cauza adevărului universal, nu poate fi nu numai un individ, nu doar o materie umană, trebuie să fie o materie supra-individuală și supraumană. , adică conciliar, adică biserică.” „Numai conștiinței universale ale bisericii sunt dezvăluite secretele vieții și ale existenței, numai prin comuniunea cu mintea bisericii este posibilă îndrăzneala adevărată, există doar o garanție împotriva oricărui iluzionism și iluzorie, există realism autentic”, pe care Berdyaev îl numește în mod deosebit mistic. realism. Am spune: „ființa reală este spirituală”.

Obiectul concentrat al cunoașterii se reunește numai în zona perfecțiunii, eternității și imuabilității. Multiplicitatea și diversitatea cunoașterii și dogmei, care trec prin creuzetul conștiinței auto-conștiente și prin iluminarea ei creștină, trebuie concentrate în zona recunoașterii, convingerii și credinței. Există un singur soare al adevărului, singurul cognoscibil, soarele luminii creștine a adevăratului Dumnezeu viu, slăvit în Sfânta Treime în treime. Aici singura concentrare completă și integrală a obiectelor de cunoaștere este dată în mod aprior (primordial), ca adevărată concentrare a puterilor de cunoaștere în conștiința fiecărui „Eu” (“Aza”) separat. Numai despre conștiința conciliară putem spune cu cea mai mare încredere că împărăția lui Dumnezeu este în noi. Este obișnuit ca un individ să se înșele foarte mult, dar chiar și un consiliu local, păstrând în același timp cunoștințele dogmatice, cosmice și psihologice, poate detecta erori de cunoștințe personale și private, adică este o măsură mai fiabilă a obiectivului (transsubiectiv, divin) adevăr. Acesta este ceva care nu lipsește gândirii filozofice occidentale, nici în teosofia sa liberă, nici în tendințele sale democratice, nici în aspirațiile sale burgheze. Numai pe calea acordului conciliar ortodox (integrare) se obțin prevederi care au forța unei legi infailibile. Acordul conciliar al uniunii vitale, științifice și religioase este, a fost și va fi legea adevărului, care, ca acțiune a Duhului Sfânt, necontrazindu-se în trecut (în tradiție) trebuie să ia locul oricărei alte legi. , care nu este din vatra

Luminii Adevărului, ci din abisul întunericului minciunile mistice. Astfel, viața socială politică acum înșelătoare a Occidentului, conștiința publică înșelătoare a Occidentului, a prezentat consimțământul autoproclamatei adunări constitutive ca măsură (criteriu) a adevărului. Dar tocmai aceasta este învățătura părintelui minciunii care a captat presa coruptă. Aceasta este ceea ce trebuie luptat cu unitatea pozitivă a popoarelor sub coroana (coroana) țarului creștin.

Io Cunoscătorul cu conștiința și vorbirea sa, cunoașterea de gradul 2 cu puterea sa intuitivă de a căuta ordinea morală a lumii și măsurile, criteriile de calcul simbolic și grafic și gradul 3 soarele adevărului a Adevărului universal atotprecedent - acesta este inextricabilul o trinitate care trebuie să contracareze minciunile adunării constituante și puterea voturilor Majorității întunecate

Conciliaritatea, bazată pe Adevărul etern, a unui singur nume

dar de demnitate pozitivă; o adunare constituantă bazată pe ghicire și violența unei rivalități covârșitoare de partid, foame de putere fără scrupule, un ideal cu un sens negativ complet opus.

Virtuțile conciliarității sunt direct opuse neajunsurilor egoismului. Dacă în unitatea și completitudinea conștiinței de sine interioare suntem întotdeauna derutați de egoismul nostru personal, exprimat pe scurt prin tricuvântul „eu = eu = eu însumi”, atunci conciliaritatea creștină a treicuvântului „eu = eu = prieten” nu este mai puțin. expresiv. Conciliaritatea este contracararea și antidotul egoismului.

Sinele în sensul rău este complet distrus de conciliaritate, în sensul bun, adică este încurajat să facă bine. Consimțământul conciliar este unitatea diversității și diversității talentelor în completitudinea, congruitatea și simplitatea unității unui sistem proporțional și conformabil.

În conciliaritate, persoana nu este distrusă și nu își pierde ființa, adică originalitatea sau originalitatea, cu alte cuvinte, libertatea. Conciliaritatea armonizează bogăția diferitelor înfățișări (diferențe = diferențe) și dezbinații libere, dar nu distruge integritatea și completitudinea unității, întrucât duplicitatea sau ambiguitatea bulversează cu dublitatea sa.

Justificarea vitală și manifestarea conciliarității este un consiliu (zemstvo, stat, biserică, sau chiar doar imaginat de o conștiință solitară în templul mental al trinității gândirii, simțirii și voinței, care este bijuteria integrității și a plinătății spirituale). Acolo unde există o catedrală, există bogății de simplitate, integritate și completitudine; Acolo unde există egoism exclusiv sau dublă minte cu confruntare, există dezordine. Acestea sunt virtuțile neprețuite ale conciliarității în general și virtutea cunoașterii integrale în special.

Demnitatea și nedemnitatea sau depravarea unui fenomen complex cognoscibil depind de originea sa: fie din partea unghiului triedric „Asupra-Est-Sud” (vezi desenul următor) sau NVY prescurtat al regatului ceresc, sau 2° de la partea unghiului triedric „Dedesubt-Vest-Sover”, sau prescurtat ca el este formarea proprietăților de detectare și atingere a cunoașterii cunoașterii adversității, în sensul intern și în termeni de realizare și consum, adică trei axe ale modul corespunzător al următoarei forme:

Ordinea corespunzătoare a două direcții ale fenomenelor în funcție de meritele și depravarea lor.

Nddvys

Fiecare dintre cele trei axe ale acestei figuri are două direcții: Io - pozitiv, 2" - negativ. Cele trei capete pozitive + H, B, -φ - Ýu de pe suprafața mingii vor forma un triunghi sferic convex, limitând triedrul unghiul de pe partea pozitivă a valorii bune a fenomenului.Rezultanta , lăsând punctul <Азъ> iese în afară cu o săgeată pozitivă (-|—>·) de „valori zilei.” Cele trei capete negative formează o convexă inversă. triunghi, limitând unghiul triedric sferic (sferic) - I, - 3, - C pe latura negativă de-a lungul normalei (la distanță egală de cele trei fețe AI, A3 și AC), adică de-a lungul săgeții echivalente (---->) de „viciu”.

Aceste idei speculative sunt ușor de văzut

pe ordinea corespunzatoare atasata a directiilor in functie de meritele si depravarea lor.

Trei certificate și virtuți ale cunoașterii: Io experiență de credință, 2° sens interior pozitiv și 3° Adevăr constituie laturile pozitive, combinate inseparabil și indisolubil în dorința (săgeata H—>·) de demnitate sau Adevăr. Trei atracții ale depravației cu ispitele ei de cunoaștere: Io tentația farmecului de sine sau a prefăcătorii, a 2-a ispita a stimei de sine sau a dependenței - farmecul gustului - înșelăciune negativă și a 3-a ispita de concentrare internă - pofta de înșelăciune și minciună.

Toate aceste laturi, schițate în desenul propus în complexitatea și totalitatea lor, se pretează să fie reprezentate într-o dispoziție rând cu rând și coloană de următoarea formă:

Structura proprietăților de descoperire și obținere a cunoștințelor în virtute *)

Depravarea ISOAZDemnitatea NVY

În termeni de claritate,   fermecător, de la sine înțeles, experimentat
După sensul intern,   negativ, indiferent, trecător, pozitiv
La atingerea   fals real adevărat

Studiul demnității lui Io, 2° sensul și sursa și 3° scopul cunoașterii, adică coroana ei, este calea regală conciliară a gândirii pentru atingerea Adevărului.

) Compară cu modurile de viață pp. 190, 192, 194.

CONCLUZIE.

<Ai credință? ai-o în tine înaintea lui Dumnezeu.”

(Ka Rom. XIV, 22).

Să rezumam prima noastră carte de definiții și manifestări ale cunoașterii. Ea reprezintă în mod concis și concentrat întregul conținut al lucrărilor noastre ulterioare despre cunoaștere și înțelepciune, adică nu numai despre problema cunoașterii în general, ci și asupra tuturor celorlalte probleme ale vieții sufletului și spiritului.

Prima noastră carte este, parcă, un prolegomen (compilare preliminară) a principalelor întrebări de cunoaștere și înțelepciune ale iluminării originare din Orient.

Este în întregime dedicată a ceea ce poate fi exprimat prin rădăcina cuvântului „a conduce” – ved, adică rădăcina oricărei cunoștințe.

Drumul nostru către stabilirea unui sistem de conducere a fost următorul:

În primul rând, am dat definiții a ceea ce este slavofilismul, pentru că scopul lucrării noastre este de a aduce iluminarea slavofilismului într-o ordine strictă și de a-i oferi o structură precisă și rotunjită, adică de a stabili sistemul filosofiei slavofile. Slavofilismul este o doctrină, iar justificarea sa se află în mișcarea istorică din Rusia a adevărului iluminismului originar răsăritean, sfințit de creștinismul ortodox conciliar. Dintre toate fenomenele educaționale ale istoriei lumii, slavofilismul este cel mai extins, dimensional și nu plat; este cel mai sfânt, pentru că posedă tot adevărul disponibil pe pământ în plinătate, unitate și integritate, ajungând îndeaproape la limitele zone de 1° mister spiritual, sau secrete non-început, viața socială spirituală aproximativ trei, 2 ° secretele ancestrale două jumătate de viață a doi și 3 ° secretele personale ale unuia.

Acum, în cartea noastră propusă, ne limităm la un singur cerc de cunoaștere, cercul de cunoaștere al înțelepciunii, lăsând aproape fără luare în considerare cealaltă parte a existenței până la apariția altor cărți despre viață și esența tuturor.

Apoi trebuia să definim ce este înțelepciunea, ca fiind cea mai înaltă filozofie, ca mediator între știință

și teologie. Lucrarea noastră este teologică, filozofică și științifică, dar este de o construcție mai restrânsă decât slavofilismul însuși. Totul se concentrează pe una dintre cele trei laturi ale aspirațiilor sufletului nostru și anume cea mental-spirituală.

Prin urmare, în cele din urmă, a trebuit să apelez la una dintre științele auxiliare ale filosofiei – psihologia. Acest lucru a fost cu atât mai necesar pentru că ne-am adunat urmând exemplul lui Bp. Theophan, Reclusul lui Vyshensky, „pentru a extrage tot ce merită în cunoaștere din structura naturii umane -” (Episcopul Theophan: „Ce este viața spirituală”, litera III), adică să întemeieze toate cunoștințele pe știința sufletului și pe psihologia superioară a creștinismului, și nu pe materialismul și sincretismul evolutiv al teosofiei civilizației vest-europene.

Cea mai înaltă iluminare, cea mai înaltă înțelepciune și cea mai înaltă spiritualitate diferă de dreptul civil, filozofia și psihologia universitară modernă prin faptul că în ele este introdusă a treia componentă a întregului - spiritualitatea - a treia linie de plumb este restaurată în sistemul corespunzător de iluminare și Astfel, se observă completitudinea reîncărcării volumetrice de iluminare spirituală (cu litera I), iluminare spirituală.

Cursul celor trei direcții este determinat de la general la particular, ceea ce se numește deducție - concluzie. Slavofilismul, sau iluminismul răsăritean, fiind mai răspândit în volum decât orice altceva, interferează cu volumul de înțelepciune al lui Homiakov-Kireevsky, iar acest volum, la rândul său, conține spiritualitatea creștinismului lui Bp. Teofan, Reclusul lui Vyshensky. Slavofilismul conține plenitudinea iluminismului mondial original (iluminismul rusesc est-slav); dragostea de înțelepciune - completitatea filozofiei ruse slave; iar știința sufletului (parte a înțelepciunii) conține întreaga învățătură rusă slavă despre spirit. Prin aceasta am stabilit etapele și limitele întregului volum al lucrării noastre.

Am definit cunoașterea ca o manifestare a legăturii dintre * „eu” personal și „nu eu” natural în conștiință, iar această legătură ar trebui să dea o identitate, care, totuși, nu rezolvă secretele fiecăreia dintre cele trei zone: nici zona de a fi, nici de esență, nici de existență. Misterul rămâne un mister, în ciuda întregii lățimi a descoperirii căilor către acest secret: Io calea revelației lui Dumnezeu, 2° calea conștiinței umane, 3° chiar calea descoperirilor științifice. Și această revelație, adică manifestarea cunoașterii este triplă:

I. Psihologic în concentrație medie, mijlocul vatrei spiritualității este asociat atât cu înțelepciunea iluminismului slavofil pe de o parte, cât și cu două abilități interne: sentimentele și voința.

li. Outvednago. proprietăți revelația ontologică, emanând și curgând din interiorul cunoașterii în mijlocul centrului conștiinței; Și

III. De proprietăți figurative este revelația simbolică din adâncurile sufletului conștient spre exterior în cuvânt și concept, număr și măsură și chiar înfățișare sau semn, constituind toate cele trei apariții sau manifestări exterioare ale întregului descoperit prin cunoaștere.

Să prezentăm într-o ordine mai strictă subiectele ultimelor trei capitole, în care se stabilesc conținutul, sensul și demnitatea internă a muncii cognitive — cunoașterea: Io din exterior, intern spre mijloc, 2° concentrat la mijloc, si 3° de la mijloc spre exterior.

Conform acestei ordini, cunoașterea se bazează pe trei manifestări: 1" ontologic intern din exteriorul conștiinței, aparținând obiectului cunoașterii; 2° psihologic intern concentrat, aparținând în întregime conștiinței însăși; 3° simbolic mediu conștient, exprimat prin aparențe exterioare. și aspectul exterior.

I. Justificarea originalității cunoașterii din interiorul a ceea ce se întâmplă (capitolul V). (Ontologie).

Conținutul existent

Esență

Existenţă

Regularitate volumetricitate > 5 Jnumericityregularitate *
1 Compoziție j : izolat și separat bifurcat antinomic structurat în j unitatea întregului
Dezvoltare |inițială 1intermediar evolutivă și extrem de predeterminată finită

II. Identificarea cogniției în concentrarea mijlocie a conștientizării de sine (Capitolul IV). (Psihologie).

Personal Internal Discovery ' Acasă | 1! Mijloc 1 Apex 1
Capacitate 1 educație, concentrare și iluminare!
Puterile și cunoașterea acțiunii, conștiința persuasivă, credința în adevăr
Învățături 1 știință există - acum! filozofie! esenţialitate1Teologie 1Existenţă

III. Manifestarea cunoașterii în exterior prin apariții și simboluri exterioare (Capitolul VI). (Matematică).

Imaginea cunoştinţelor	Negativ (apocrif) Prejudiciabil (fie da sau nu) Pozitiv (autoritar)
Detectarea 1	prezumtiv îndoielnic incert! critic - apreciind! într-o manieră certificată
Conform sursei, seducător (iluzoriu) experimental, inferenţial (plauzibil) a revelat de Dumnezeu
1 ÎN DEMNITATE 1	minciună sofistică: eroare1 realitate | 1 Adevărul

Experienţele de cunoaştere a existenţei cosmosului spiritual, a lumii spirituale şi a cosmosului luminii exterioare (mundus) şi asimilarea şi însuşirea lor sunt opera mentală a unui centru concentrat în „Eu" (vezi figura de la pagina 148) similar cu un vas viu (recipient, urnă) care ascunde necunoscutul conţinutul din exemplele teoriei probabilităţii, pătrunzând în esenţa noumenului şi testându-l.

Câmpul psihologic al lumii interioare a conştiinţei ar trebui luat drept spaţiul mijlociu în formă de inel (Figura p. 148), iar întrebarea ontologică a cosmosului spiritual (realitatea după Herbart) corespunde după aceeaşi figură unui loc mai profund. decât câmpul psihologic în formă de inel al conştiinţei din centrul (concentrarea) vatra. Pe cealaltă parte a psihologiei este cosmosul luminii, unde „eu" îşi trimite simbolismul ca vestitor şi promulgator.

Puterile de justificare, de identificare şi de detectare sunt trei laturi, la figurat vorbind, manifestarea puterilor de cunoaştere în vatra sau miezul cunoaşterii în sine. Aici este punctul ascuns al sursei principale, creşterea psihologică şi aspectul exterior în concentrarea iniţiatică cognitivă. Ontologia este studiul esenţei existenţei ascunse; este însuşi conţinutul cunoaşterii iraţionale, probabilistice. Prin urmare, „ontologia" ca doctrină a esenţei profunde şi „cunoaşterea" sunt legate între ele prin fire vii şi alte moduri de a crede în cerul interior, în vocea Adevărului şi în viclenia sofistului interior, a morţii. suflet mondial.

Am stabilit trei astfel de căi: Io calea către o critică semnificativă a vederii, bazată pe un set de legi ale gândirii, 2° calea către recunoaşterea numerică a existentului şi 3° calea manifestării volumetrice a existentului. . O astfel de trinitate de regularitate, număr-dimensionalitate şi volumetricitate în corpul-sufletul corespondenţei spirituale

dimensionalitatea dă completitudinea unei înţelegeri complete a întregii esenţe a unei fiinţe vii şi adevărul esenţial al cunoaşterii. „Eu sunt Adevărul etern" este secretul acestei cunoştinţe supreme şi perfecte. Orice epistemologie trebuie să înceteze să fie naiv ontologică şi matură înainte de cunoaştere, transmiţând în mod conştient şi figurat adevărul psihologic, cosmic şi ontologic al existenţei.

Ontologia, psihologia și matematica, introducând conținutul în plinătatea cunoașterii, conturează (caracterizează) în același timp autocunoașterea din interior, inițial și în primul rând, adică cu acuratețe (punctual și punctual în centrul vatrei unui vas viu, acordat ca un magnet cu doi poli, dar în raport cu ordinea morală a lumii după modul de viaţă p. 211).

Ontologia examinează ființa din trei părți: 1° din partea spiritului și esenței, altfel teologic și parțial filozofic, 2° din partea sufletului și personalității, altfel psihologic și parțial filozofic, spiritual și 3°, din partea exactă. exprimare și întruchipare în simboluri științe numerice și de măsurare. Relațiile și legăturile doctrinei generale a cunoașterii cu componentele și membrii ei fundamentale și fundamentale sunt ele însele voluminoase, proporționale și naturale. Dintre cele mai profunde relații și realizări finale, realizarea finală constă în interacțiunea epistemologiei cu ontologia, adică cunoașterea cu viața de zi cu zi, legile gândirii cu legile naturii.

D Dar am stabilit că cunoașterea esenței ființei este cunoașterea Sfintei Treimi, astfel încât cunoașterea generală s-a concentrat pe cunoașterea proprietăților Treimii Sfintei Treimi și a arăta posibilitatea unei astfel de cunoștințe exacte este sarcina principală a întregii noastre lucrări.)

Unitatea celor trei este simplitatea formală a unității multora.

Să ne imaginăm reducerea tuturor la unu și încheierea tuturor de la unul, în următoarele trei manifestări ale cunoașterii:

1° identificarea cogniției din concentrarea mediană (manifestare psihologică);

A 2-a justificare a originalității cunoașterii, care decurge din interiorul inelului (manifestare ontologică);

3° manifestarea cogniției în exterior prin înfățișări exterioare (manifestare verbal-matematico-simbolică). Aceste trei manifestări ale cunoașterii constituie conținutul complet al primei cărți.

De aici urmează o nouă definiție de bază a cunoașterii: cunoașterea este o tranziție de la unitate la pluralitate și invers de la pluralitate la unitate. De asemenea, mai detaliat: Cunoașterea este unificarea mentală a pluralității în unitate: Io singularitate, 2° două-unități și 3° trinitate și revelația unității în pluralitate: Io în dualitate, 2° triplicitate și 3° multiplicitate. J

Trecerea de la unitate la multitudine, de la interior la exterior, de la mijloc la marginalul ultim — aceasta este sarcina formală a cărții a doua. Totul se va baza pe conceptul de multitudine și pe dezvoltarea acestui concept.

Să explicăm pe scurt conceptele acestei mulțimi prin structura laturilor sale.

Modul de viață a început dezvoltarea mulțimilor din unitate.

Mult 11 41i e 11 3 și mai mult
Dezvoltarea sa conform modelului 1 de izolare este identică cu ostensibilitatea conciliarității
Dezvoltarea sa în cifre! complexitate în 1 poziție de mijloc · singularitate (integritate) bidimensionalitate tridimensionalitate
În funcție de volumetricitatea dezvoltării sale j concentrația și combinația de radiații (distribuție)

În fiecare dintre aceste trei laturi, baza numerelor apare cel mai clar, pentru Io conceptele de „separare, singularitate și concentrare” a ceva sunt legate prin conceptul de unitate; 2° conceptele de „identificare, dualitate și combinare” sunt concepte numerice ale dublului; 3° conciliaritatea, trinitatea și pluralitatea poartă în sine conceptul de distincție sau radiație tripartită și supertriplă, adică separare coordonată.

De aici relația dintre unitate și pluralitate este definită astfel:

1) Construirea de rutine pentru cunoaștere.

2) Conectarea în întreaga cunoaștere a pieselor (proporționalitate volumetrică).

3) Scopul cunoașterii integrale și stabilirea a trei norme de vârf ale înțelepciunii integrale, și anume:

a) corespondența externă;

c) corespondenţa judecăţii concentrate, iar în final

d) proporționalitatea diversității numeroaselor complete în simplitatea și unitatea întregului, care este principalul

legea autocratică a castității slavofile în conciliaritatea generală.

Am descris această proporționalitate, simplitatea ei strict simetrică și unitatea sa în ansamblu și generalizarea sa atotcuprinzătoare în imaginea sferică a sistemului nostru de trei bază, unind toate „focurile”, schițate separat la pagina 148 și supuse legi ale numerelor mari, ca elementele chimice, între care se dezvoltă afinitatea, atracția și repulsia.

Această structură, populată de conținutul menționat mai sus, este formată din trei direcții ale țărilor lumii volumetrice din punctul de mijloc al stării în sine a feței „Az”. Prima corespunde laturii de Sus (zenit) și de Jos (nadir). Al doilea - spre est și vest și al treilea

- spre nord și sud. Sfericitatea va rezulta atunci când toate cele șase laturi sunt luate în mod egal și nu inegal. Părți ale laturilor de la „Az” la partea de sus, est și sud, spre deosebire de direcțiile spre nord, vest și dedesubt, sunt descrise pentru claritate cu linii mai groase:

Structura desenului prezentată aici. satisface viziunea gândirii și cunoașterii, iar cunoștințele verbale și numerice trebuie să satisfacă cererea relațiilor și a celor interne. stăpânire pentru a deveni clar nu numai în exterior, ci și în plinătatea conexiunii formale și a evidenței de sine interioare. Pentru aceasta, știința ar trebui să stabilească pentru orice cunoaștere propriul său semn special definit, care este „numele”, sau „titlul” sau „desemnarea” modelului corespunzător; el, ca cuvânt, este un semn de legătură sau un nume de concepte, deoarece conceptul în sine este un semn al generalizării ideilor, percepțiilor etc. senzații în conștiință.

Persistența, mobilitatea și limita cognitiei.

„Unitatea spiritului în unirea păcii*.

Odată stabilită expresia vizuală a sensului conciliar al cunoașterii într-o structură triaxială sferică, rămâne să completăm concluzia subliniind o altă proprietate importantă a acesteia, și anume mobilitatea cunoașterii.

Această structură sferică ne oferă o expresie a dezvoltării cuprinzătoare a cunoașterii, dar într-o stare staționară, stabilă. Cunoașterea noastră, ca ceva imperfect, este dorința de a asimila adevărul și ascensiunea lui de la cunoașterea nu în întregime de încredere la cunoașterea valoroasă propriu-zisă, de la inconștiență la conștiința a ceea ce se datorează în posibil, de la prejudecată la recunoaștere și tot.p; care este o manifestare a mobilității.* fie mișcare înainte (feat), fie îndepărtare de adevăr; adică o diversiune (adăugare) la întunericul adevărului.

Aici, ca în orice mișcare, se remarcă dualismul: Io iluminare sau dezvoltare, 2° întuneric și diminuare.

Când cunoașterea, prin puterea gândirii și a recunoașterii credinței, atinge limita sa strălucitoare și punctul cel mai înalt al vârfului, adică Adevărul, atunci ea este din nou stabilită și devine neclintită, dar nu cu persistența unui început concentrat sau a focalizării inițiale. , dar cu stabilitatea atotcuprinzătoarei supreme a UNUI TOT. Ceea ce este adevărat în ceea ce privește cele trei aspecte ale cunoașterii în general este aplicabil și conceptelor individuale, care sunt 1° stabile inițial, 2° pe termen lung intermediar și 3° extrem de complete (definiții categorice). De asemenea, este aplicabilă

judecăților, concluziilor și chiar sistemelor întregi. Trei prevederi ale activității cunoașterii în dezvoltarea ei dau: Io stabilitate (fenomene), 2" mobilitate

scâncete (cinetic) și 3° intenție (dinamism). Numind întreaga totalitate a cunoștințelor în activitatea și mobilitatea ei progresivă Logica, în sensul general acceptat, înțelegem activitatea de formare a conceptelor, de stabilire a legilor gândirii, de repartizare a conceptelor în categorii, de alcătuire a structurilor și sistemelor în categorii - toată această activitate verbală. se numește mănânc pur și simplu „cuvântul” sau „știința cuvântului”. Un singur obiect întreg (întâlnit) al vocabularului este un concept care diferă în funcție de semnificația concentrării fixe, dezvoltării mobile și definiției categorice. Aceste distincţii vor da conceptele: Io iniţial, sau radical; 2° de zi cu zi intermediară și 3° definiție superioară.

Gândirea, necesitând axiome și legi imuabile pentru manifestarea sa, în același timp nu se poate lipsi de anumite date privind desfășurarea judecăților și concluziilor, care în armonie conciliară vor da structura integrală finală cuprinzătoare.

Această sistematizare ca structură de concepte, structură de judecată, concluzii va fi din nou triplă:

Io unidimensional pentru concepte

2° bidimensional pentru o judecată cu un predicat simplu și 3° tridimensional pentru o judecată complicată mediocră cu un predicat cu doi membri *).

Judecățile nu sunt lipsite de structură matematică. În logica judecăților analitice și sintetice, principala metodă matematică formală este metoda „Generării funcțiilor” introdusă de Laplace. Această tehnică este asociată cu diferitele scări ale fenomenelor variabile produse, determină diferitele funcții ale acestor variabile și se aplică pentru multe tabele și diagrame cu care se ocupă Știința, Psihologia și Probabilitatea **).

♦) Vezi Ex. Nekrasov p. 434 la 435.

*♦) Profesorul Nekrasov în lucrările sale filozofice și matematice subliniază diferența dintre două tipuri de realități pe lângă realitatea conștientizării de sine a propriului „eu”: 1° realitatea naivă (materialismul) și 2° realitatea spirituală superioară esențială a „realității” lui Herbert. ” și conștiința vie a subiectului obiectivismului slavofililor . Metoda generală de bază de generare a funcțiilor în aplicare la calculul probabilităților și la legile fenomenelor de masă, propusă de Laplace, combină toate cele trei domenii ale cunoașterii: Io mecanica universului, 2° psihologia încrederii în sine și 3° încrederea. în altele „I>. El, continuă prof. Nekrasov (Mat. Sat. vol. XXVIII secolul PI), apropie știința de cunoașterea integrală, el asociază 1° de sine (metodă) în aplicare la

mecanică, geometrie și calculul probabilităților intereselor vitale și victimelor, 2° cu limitare. sau asimptotice Funcția lor exprimă un număr foarte mare m de operații repetate, tinzând spre infinit, la 3° cu expresii aproximative ale aceleiași funcție, obținute în ipoteza că numărul stabilit m al operației este foarte mare, dar nu infinit.

Logica în cele mai înalte manifestări trebuie să permită gândirea tripartită și în această diversitate să descopere „legile erorii” ale judecăților, răscumpărând rezultatele erorilor judecăților subiective ale fiecărei părți și apropiind toate părțile de adevărul divin obiectiv.

Structura volumetrică a activității principale a cunoașterii va lua în acest caz următoarea formă în vocabular: I - concepte, II - legi și III - structuri.

Structura activității logice a cunoașterii.

concentrat din interiorul asocierii mijlocii din detecția externă mijlocie
1 termeni: rădăcină, de zi cu zi și cele mai înalte definiții (categorii)
2 legi ale gândirii și raționamentului
3 moduri de judecată *) statistici polinomiale cinematice cu doi termeni statice în doi termeni la o-to și alte matic-dinamice

Această structură a vocabularului este structura externă a cogniției (noetica). Nu ne atingem deloc de estetică (frumusețe - viziune) și de etică (cunoaștere morală). Între timp, pentru completitudinea cunoașterii integrale a slavofilismului, este necesară participarea cerinței estetice de proporționalitate (armonie) și unitate, pluralitate, diversitate în unitate și cerința sfințeniei vieții, adică proporționalitatea vitală (armonie). unitate de zi cu zi. Experiențele în întregimea vieții, pentru un singur scop al unei singure nevoi, pot oferi simplitate și sfințenie cunoașterii, adică adevărul ei etern. Aceste cerințe de calitate și certifică cunoașterea credinței, care se stabilește pe logica credinței și impune supunerea în fața legii acestei logici a credinței (metalogic).

În introducerea acestei cărți, am indicat că cunoașterea ontologică este una dintre cele trei părți ale lucrării noastre complete. Este predominant o prezentare statică nemișcată. Înțelegerea vieții este o explicație a mobilității esențialității, adică în primul rând a unei proprietăți cinetice. O viziune asupra lumii va oferi o conexiune generală între totul și preocuparea pentru observarea și observarea tuturor semnificațiilor și a tot ceea ce există. Are un conținut dinamic, care formează forță.

') Dar numărul membrilor (fără a socoti copula).

Introducând în prezentarea noastră a înțelegerii slavofile a cunoașterii o bază matematică bazată pe lucrările prof. Ne·-Krasov și școala filozofică de la Moscova, am extins prin aceasta planul modest pe care l-am conturat pentru a prezenta înțelegerea cunoașterii într-o formulare strânsă, parcă instantaneu fotografică, statică.

Dacă ne-am îndepărtat de intenția noastră inițială datorită studiului atent al ultimelor lucrări ale Prof. Nekrasov, atunci numai pentru că sensul și esența interioară a puterilor cognitive conform lui Homiakov este o mișcare vitală, cunoaștere vie = cunoaștere vie, după denumirea cuvântului lui Homiakov însuși. Esența cunoașterii complete este voința credinței, există recunoaștere voluntară, există o afirmare a iubirii, ca categorie de cunoaștere. Statica cunoașterii, datorită creșterii vitale și „vii”, primește un impuls pentru mișcare și capătă proprietăți cinetice. Expresia matematică a cunoașterii echilibrate, stabilă și imobilă, cea care este exprimată prin ecuația cunoașterii [ex. ecuația cunoașterii libertății (C): C = o χ oo sau ecuația creativității (T') T = (OP) * - 1.], sunt insuficiente pentru a desemna cunoașterea vie, mișcătoare a iubirii și a credinței, adică cunoașterea de mister, de predare cinematică și de conversiile dezvoltate ale probabilității în fiabilitate dezvăluie în cele din urmă sensul și semnificația și esența, adică măsura cunoașterii cinetice vii a cunoașterii vieții lui Homiakov. Predarea matematică a limitelor, ultimității și dincolo de valorile finite oferă o modalitate de a înțelege puterea nelimitată a cunoașterii colective, puterea și autoritatea ei.

Doar o relație tripartită cu statica (stabilitatea), cinematica (mobilitatea) și dinamica (puterea sau greutatea) cunoașterii va asigura completitatea și integritatea cunoașterii. Și această integritate este scopul nostru, care este acceptat ca bază a cursului subiectiv obiectiv și obiectiv subiectiv al procesului de cunoaștere, care, conform slavofilismului, duce la creativitate și credință, care ne apropie de cunoașterea secretelor existența noastră, libertatea și viața în Hristos, adică spiritul de viață integral, conform înțelegerii ortodoxe a credinței liber-creatoare.

Plinătatea adevărului se realizează numai prin sfințenia unei vieți educate, luminate și luminate de harul divin, care constituie conciliaritatea și integritatea înțelepciunii vieții în cunoașterea ei a bunătății, adevărului și adevărului, adică conciliaritatea sistem de cunoaștere, jurisprudență și frumusețea cunoașterii I, adică conciliaritatea și integritatea viziunii asupra lumii.

Castitatea conciliară este un nou cuvânt alb-o sută -

venofilie. Această conciliaritate depinde în întregime de scopul cunoașterii, care este viața sfântă, sfințenia existenței pământești, sfințenia gândirii.

Acesta este scopul tuturor cunoștințelor valoroase.

A doua noastră carte despre cunoaștere, adică despre descoperirea inițială a conexiunii noastre cu lumea vizibilă, va fi dedicată dezvăluirii, adesea în cuvintele și expresiile originale ale reprezentanților slavofilismului, a tuturor aspectelor cunoașterii, care vor determina asupra de o parte: ce sunt știința, filozofia și teologia, iar pe de altă parte, cealaltă: ce este Adevărul, care sunt proprietățile sale statistice, nemișcate, eterne și undele de lumină.

Relația acestei cărți cu continuarea ei este descrisă în următoarea ipoteză. Cartea I (aceasta) este o prezentare a definițiilor și manifestărilor preliminare ale cunoașterii; cartea a II-a–distribuirea și dezvoltarea structurilor științifice (discipline) și a III-a–cartea contururilor și construcțiilor ultime (categorii și sistematică).

Castitatea conciliară a slavofilismului

A. Lyubomudrie

(noetică).

A. Cogniție (epistemologie)

Cartea I. Definiții:

1 Slavofilism.

2 bunul simt.

3 componente ale persoanei

Manifestări:

4 zile.

5 spiritual.

6 este limita.

Cartea a II-a. Distribuție și știință structurală.

Cartea a III-a. Structură și contur.

V. Ponei vii-______manie___

G. Viziunea asupra lumii

Kraeotov v.

zile (estetică).

γ. Educatie morala

(etică).

Vederea generală a întregului volum de conținut al predării ființei va fi distribuită în această scară. Acest mod de viață dă

plasarea completă a primei noastre cărți reale. Detaliile părților rămase ale castității conciliare a slavofilismului se vor desfășura pe măsură ce sunt finalizate.

Principalele prevederi ale „strobing” au fost deja incluse în imaginile primare, în indicii prescurtate, în această carte. Repetăm prezentarea noastră ulterioară ne va justifica dorința de a descrie „totul în toate” și de a construi * Întregul *, pe măsură ce construim) fiecare parte sau parte individuală, amintindu-ne că Adevărul este omogen. Adevărul din boabele mici (în bob) este același cu adevărul marelui Întreg ramificat crescut din bob, pentru că adevărul cunoașterii, adevărul vieții și adevărul scopului sunt una, iar acest lucru este Adevărul însuși. În cunoaștere, adevărul se găsește în interiorul tău. Însușirea cuvenită se realizează numai prin credință și când, oricine o are, trebuie să aibă în sine Credința Adevărului în fața lui Dumnezeu, după cuvintele Sfântului Apostol Pavel: „Ai credință? ai-o în tine înaintea lui Dumnezeu.” (Rom. XIV*—22).

Deci, cunoașterea, concentrată în profunzimile conștiinței personale a propriei persoane, își manifestă doar una dintre laturile sale interne, profunde, și anume latura sursei, direcția către original, către bază. Iar concluzia noastră de față nu ar fi completă dacă nu am evidenția o altă latură a dezvoltării cunoașterii, și mai semnificativă, sublimă, și anume direcția spre scop, spre atingerea scopului.

Unde și până la ce distanță extremă se străduiește cunoașterea? Unde este limita lui? Unde este sfârșitul lui?...

În dezvăluirea numerică a cursului dezvoltării ascendente a cunoașterii de la realitate (de la faptul A conform denumirii lui Ave. Nekrasov) la gândul inerent acestei realități (la ideea A’), după metodele matematice de trecere de la îndoială (incertitudine) la probabilitate (posibilități) și de la probabilitate Spre cunoașterea de încredere (factualitatea reală), se dezvăluie calea găsirii cunoașterii însăși a legii evenimentelor (faptelor), ca motiv înțeles pentru fenomenele realității [cum ar fi fenomenele a vieții sociale, realitate ideală valoroasă și valoare materială economică]. Cauzalitatea inițială a unui fapt sau eveniment (A), prin descoperirea ideii de gândire încorporată în evenimentul (A'), dezvăluie legea sa (A0) cu acuratețe și definitiv (sau cu o anumită acuratețe) și această revelație a cauzalității (A' A0) se va dezvălui cu imuabilitate matematică și mijloace matematice numai atunci când fenomenele evenimentelor și acțiunilor sunt exprimate prin simboluri ale măsurării,

amploarea și cantitatea, fără a atinge latura calitativă a cunoașterii, demnitatea acesteia. Cauzalitatea constă în gândul (ideea) unui eveniment (fapt). Atunci când se evaluează cauza și se evaluează gândul unui eveniment, meritul acestuia este relevat, indiferent dacă un gând fals sau adevărat este încorporat în eveniment și, prin urmare, este posibil, și chiar necesar, să abordăm gândul în mod critic și acesta va fi dezvăluit atunci când se determină cât de bine este suficient de justificat gândul.

Așa cum cauzalitatea este legea evenimentelor, tot așa și suficiența bazei este legea gândirii încorporată în cauzalitate. În logică, aceasta este ceea ce se numește legea bunului simț, legea rațiunii suficiente. „Bun simț” conectează un gând cu sursa sa primară unică în primul gând, care prin natura sa este incontestabil conciliar și, prin urmare, chiar numele primului gând „simț” nu este altceva decât o expresie prescurtată „co + gând”, la fel ca sursa primară a fiecărui început Există, de asemenea, un concept conciliar, care se găsește în cuvântul „cu-|-fără-|-inițialitate”. Ce este cauzalitatea pentru realitatea unui eveniment este o bază suficientă pentru sensul gândirii. Aici nu este de prisos să acordăm atenție cuvântului „eveniment”, cu care notăm un set de concepte: Io fenomen (realitate), acțiune de gradul II (acțiune) și incident de gradul III (deplasare), adică conceptul de fapt. ca ansamblu: fenomenul Io, 2° act și 3° evoluție. „Co-ființa” este totalitatea (co)ființei comune, ființă colectivă, co + bătaie. Co-început (co-început), co = gând (sens) conștiință și co = ființă (eveniment) dezvăluie primul gând al unității colective.

Baza realității este evenimentul trinității lui Io, 2° sens și 3° co-inițialitate; altfel: i° motive, 2° suficiență, 3° primele gânduri. Cauza legală a unui eveniment, suficiența temeiului și sensul inițial sunt etapele relației cauză-efect: Io legea, ca ordine (cauza) a unui eveniment social natural, 2P, un motiv suficient, ca ordinea sistemului mental și 3° originalitatea, ca ordinea sensului gândului însuși. Aici este sursa unei baze suficiente pentru gândire și cauza legală a evenimentelor.

Dar această unificare a sursei sensului manifestării nu este completitudinea înțelegerii evenimentelor. Este o mare lipsă aici. Un motiv suficient nu este consecvența în scopurile evenimentelor.

Pentru o cunoaștere completă și completă în unitate și spațialitate, este necesară atingerea acestui obiectiv, spre care se străduiește întreaga înțelepciune a cunoașterii slavofilismului. Ce lipsește? Lipsește scopul acestei integrități a cunoștințelor?

Ceea ce încă lipsește este o soluție la întrebarea unde este limita, unde este scopul final al obținerii cunoștințelor. Legătura unei baze legitim cauzale suficiente de cunoaștere în gândirea originală a puterii creatoare cu scopul sau scopul ultim al cunoașterii se numește scop. A prevedea, adică a determina de acum înainte această limită a

cunoașterii este scopul tuturor eforturilor cognitive. Cunoașterea trebuie să fie oportună. O astfel de oportunitate este completă numai atunci când este ultimă, finită, atotcuprinzătoare, fără cel mai mic rest. Limita cunoașterii este realizarea sa completă. Dar nici aici mintea, sau mai bine zis spiritul unei persoane, nu se poate linişti şi cere să se determine demnitatea acestei limite, acest sfârşit: va fi sfârşitul eternitatea vieţii sau eternitatea morţii iadului.

Aceasta înseamnă că este necesar să se determine însăși limita.

Definirea limitei însăși poate fi atinsă atunci când cunoașterea este finalizată la vârful aspirațiilor; acest vârf nu este doar un punct de vârf, ci „perfecțiune”, adică un vârf total complex, un punct auto-complex, cerul ordinea morală mondială. Un astfel de punct de vârf, complex cu el însuși, se numește perfect, așa cum începutul se numește co-început, sau chiar mai precis, co-început. Atingerea perfecțiunii supreme este perfecțiunea, perfecțiunea, iar această perfecțiune este definiția limitei, cu alte cuvinte, definiția limitei.

Primul gând al sursei co-inițiale sau primul gând în sursa inițială, ca și în viața economică a oamenilor se numește industrie, în activitățile sale de prelucrare și extractie sau comerț, iar în viață, industrie, deci tocmai prima inițială. gândit la o bază suficientă din punct de vedere legal cauzal în „preliminarul” inițial se numește primul gând și Providență. Providența cea mai desăvârșită, sau mai degrabă primul gând cel mai perfect al primului gând al Domnului Dumnezeu, este ceea ce în limbajul teologic se numește Providența lui Dumnezeu.

Pe de o parte, Providența cea mai perfectă și, pe de altă parte, predestinația cea mai perfectă, este volumul TOATE Existenței care conține toate manifestările sale vitale în Univers. Ce leagă Providența lui Dumnezeu de predestinația Sa divină? Prevederea Lui Divină, care în sensul cel mai perfect este Providența, sau pur și simplu Providența Divină.

Providența (primul gând), providența (prevederea) și predestinația (limita determinării) constituie o legătură triună, inseparabilă, consubstanțială și în simplitate necontopită, iar această legătură triună se numește „Psedercy”.

În omnipotență, Providența se naște din Providență, sau cu alte cuvinte, primul gând dă naștere precursorului „predicție” (predicție). În omnipotență, predestinația vine din providență, așa cum limita tuturor determinărilor vine de la primul gând, inițial (original). Potrivit acesteia, cunoașterea Adevărului (Dumnezeu) a ființei este cunoașterea celei mai perfecte atotputeri, care este Treimea proprietăților cognitive a trei forme, asemănări și legi ale cunoașterii în toată perfecțiunea: - 1" Providența , 2" Providence și 3" Predestination .

Cunoașterea adevărată sau dorința de a experimenta această stăpânire este scopul cunoașterii creștin-ortodoxe. Conform învățăturilor

slafianofilismului în persoana Marelui Homiakov, depășirea omnipotenței cognitive pentru a obține cunoașterea corectă și adevărată, viziunea asupra lumii și înțelegerea vieții, adică depășirea întregii cunoștințe poate fi doar prin iubire și sfințenie a vieții. Este imposibil să experimentezi viața altfel decât prin viață. Este imposibil să cunoști iubirea altfel decât prin iubire. Este imposibil să cunoști sfințenia decât prin iluminare (cu litera I) și iluminare spirituală. De aceea, înțelepciunea nu este încă coroana, desăvârșirea sau desăvârșirea (nu vârful), adică nu este perfecțiunea cunoașterii. Filosofia este doar un membru (faza) al trinității sfințeniei, adică unitatea consubstanțială și simplă indivizibilă și necontopită a trei convingeri: 1 „filozofie, 2” dragoste de moralitate (morală) și 3” dragoste de filozofie (filokalia), proporționalitatea spirituală cu negarea frumuseții, adică harul spiritual.

Adevărul înțeles este combinat sau construit într-un sistem triunic de integritate cu Adevărul dorit și binele educațional iubitor pentru a atinge sfințenia. Toate acestea se dezvăluie în înțelegerea vieții și a viziunii asupra lumii a Înțelepciunii slavofilismului, în Morala și frumusețea întregii înțelepciuni a slavofilismului.

Sfântă fie această Castitate! Fie ca fiecare aspirație de înțelepciune în cunoașterea acestei Înțelepciuni să fie sfințită și orice îndoială în Credință să fie aruncată deoparte, conform cuvântului Domnului Dumnezeu al Cuvântului nostru Iisus Hristos, în numele Său sfânt. deopotrivă în numele Tatălui și al Sfântului Duh, în unitatea nedespărțirii și a neîntopirii, Sfânta Treime consubstanțială!

Biblioteca „Runiverse”

— 230 —

„Ai credință? ai-o în tine înaintea lui Dumnezeu. Ferice de cel care nu se condamnă pe sine în ceea ce vrea, dar cel care se îndoiește (dacă are) este osândit, pentru că nu este prin credință și tot ce nu este prin credință este păcat.”

„Acum, celui ce poate să vă întărească, după Evanghelia Mea și propovăduirea lui Isus Hristos, după descoperirea tainei, care din veșnicie a fost ținută ascunsă, dar care a fost descoperită acum, și prin scrierile lui Isus Hristos. proorocii, după porunca lui Dumnezeu veșnic, s-a făcut cunoscut tuturor neamurilor pentru a-i supune credinței, singurul Atotînțeleptului Dumnezeu, prin Iisus Hristos, fie slavă în veci. Amin". (Ka Romani. XIV, 22-26).

TIPOJURI NOTATE:

Pagină 11 ultimul rând

* 24 titlu

> Linia 8015 de sus

" 12714">

> 12913>»

"   1444""

ex. Kavina

>   Slavofilism

>   Mertens

>   (lucruri spirituale)

» luminat

"(absolut)

urmă Calvin

>   Slavofilism

» Martensen

>   (spiritual)

>   iluminator

"(Dumnezeu)

CUPRINS.

Cunoașterea.

6) „În memoria Sofiei Alexandrovna Leontyeva-Levitskaya”.

(la 24 ianuarie 1904). (A doua editie). Harkov. Ts. 10 k.

7) „Educația unităților de mare putere.” (A doua editie). Petrograd, 1910. C. 30 de exemplare.

8) „Trinitatea, ca conciliaritate și spiritualitate ONU” Petrograd, 1910. C. 25 de volume.

9) „Aplicarea legilor fundamentale ale gândirii în probleme de statistică și drept financiar.” Harkov, 1911. Preț · 10 k.

10) „Doctrina vidului ca bază a budismului.” Harkov, 1911. C. 15 exemplare.

I) „Dualismul Occidentului și trinitatea Orientului”. Harkov. 1910. C. 20 k.

12) M. Vashutin. Spre renașterea conștiinței de sine slavo-ruse. Colecţia, Petrograd, 1912. C. 40 exemplare.

= Preț 1 rub. Õ0 c. . 1.